

การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง
ในประเทศไทย

STUDYING OF THE OPERATING PROBLEM OF BLOCK RUBBER
INDUSTRY IN THAILAND

ฉพ.

๗๒๕๓๓

๒๕๔๘

เลขหมู่.....**60455**

เลขทะเบียน.....

วัน,เดือน,ปี.๒.๑.๕.ย.๒๕๔๙

b.....11๕๐๒๕๑
i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. ๒๕๔๘

ISBN 974-15-1439-5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**STUDYING OF THE OPERATING PROBLEM OF BLOCK RUBBER
INDUSTRY IN THAILAND**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF SCIENCE IN INDUSTRIAL MANAGEMENT
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2005

ISBN 974-15-1439-5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2005

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย
นักศึกษา	นาย ศิรรัตน์ แจ่มรักษ์สกุล
รหัสประจำตัว	46066059
ปริญญา	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม
พ.ศ.	2548
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ อุดินุช กาญจนพิบูลย์
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. วรนาถ แสงมณี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาระดับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจาก ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบสมมติฐานได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1. ระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยลำดับของปัญหาในการดำเนินงานแต่ละด้าน เรียงจากปัญหามากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ (1) สภาวะแวดล้อมภายนอก (2) ด้านการผลิต (3) ด้านการตลาด และ (4) ด้านการเงิน
2. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มี ขนาดกิจการ และ ระยะเวลาการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	A STUDYING OF THE OPERATING PROBLEM OF BLOCK RUBBER INDUSTRY IN THAILAND
Student	Mr. Sirat jangruksakul
Student ID.	46066059
Degree	Master of Science
Program	Industrial Management
Year	2005
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Atinuch Kanchanapiboon
Thesis Co-Advisor	Assoc. Prof. Dr. Woranat Sangmanee

ABSTRACT

This research had 2 main purposes. The first one was to study the level of block rubber manufacturers operating problem in Thailand of each component was as follows Production , Financial , Marketing and External Environment. The second one was to compare manufacturer background variables was as follows capital size , ownership pattern and operation time with the difference of operation problem was as follows Production , Financial , Marketing and External Environment. The data were collected from 48 block rubber manufacturers in Thailand using questionnaire technique. The data were analyzed by SPSS for windows program. Statistical tools were composed of percentage, arithmetic mean, standard deviation and one-way ANOVA. The hypotheses were tested at 0.05 level of significance and 0.01 level of significance.

Research results were as follows :

1) Block rubber manufacturers had moderate level of operation problem in the total. The rank order of operation problem components from the highest problem to the lowest one was as follows: (1) External Environment (2) Production (3) Marketing (4) Financial

2) Compare manufacturer background variables of block rubber manufacturing. The result are the different manufacturer's background variables : capital size and operation time were not significantly correlated with operation problem.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าและเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เกิดขึ้นและสำเร็จได้ ผู้วิจัยขอขอบคุณอย่างสูงสำหรับความกรุณาให้คำชี้แนะ จาก รศ. อติคุณ กาญจนพิบูลย์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร. วรนาถ แสงมณี อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม รวมทั้งคำแนะนำอื่น ๆ จากคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์อีก 3 ท่าน คือ รศ. สุชาติ เหล่าปรีดา ดร. จิระเสกข์ ตรีเมธสุนทร และ ผศ.ดร. มนต์ ไพฑูรย์เจริญลาภ

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ ดร.จางนงค์ จิ่งธีรพานิช ผศ.ดร.อาริต ธรรมโน ผศ.ดร.วินัย แสงมณี คุณศรีสุรัตน์ ประกอบชาติและคุณมานิตย์ กลธิพร้อม ที่เสียสละเวลาในการตรวจสอบแบบสอบถาม และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขจนใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ ผู้บริหาร ผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการผลิตยางแห่งประเทศไทย ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ธุรการสาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย ในความช่วยเหลือในการดำเนินงานติดต่อ ประสานงานเกี่ยวกับการจัดทำและสอบวิทยานิพนธ์

ท้ายสุดนี้ขอขอบคุณครอบครัวของผู้วิจัย โดยเฉพาะคุณแม่ที่สนับสนุน เข้าใจ และให้กำลังใจ เป็นแรงผลักดันให้การศึกษาและการทำวิทยานิพนธ์ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเรียบร้อย สมบูรณ์

ศิริรัตน์ แจ่มรักษ์สกุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	X
สารบัญภาพ.....	XIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	5
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
1.4 สมมติฐานวิจัย.....	7
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	8
1.5.1 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	8
1.5.2 ประชากร.....	9
1.5.3 ระยะเวลาในการวิจัย.....	9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
1.7 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
2.1 แนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต.....	13
2.1.1 ขนาดของกิจการ.....	13
2.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	16
2.1.2.1 กิจการเจ้าของคนเดียว.....	16
2.1.2.2 ห้างหุ้นส่วน.....	18
2.1.2.3 บริษัทจำกัด.....	20
2.1.2.4 สหกรณ์.....	21
2.1.2.5 รัฐวิสาหกิจ.....	22
2.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินงาน.....	23

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
2.1.3.1 ขั้นตอนการเป็นผู้ประกอบการ.....	23
2.1.3.2 ขั้นตอนการรวบรวมกำลัง.....	24
2.1.3.3 ขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุม.....	24
2.1.3.4 ขั้นตอนของโครงสร้างที่ขยายตัว.....	25
2.1.3.5 การถดถอยขององค์กร.....	26
2.2 แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรม.....	27
2.2.1 แนวคิดทางด้านการผลิต.....	27
2.2.1.1 การวางแผนการผลิต.....	27
2.2.1.2 การปฏิบัติการผลิต.....	28
2.2.1.3 การควบคุมการผลิต.....	29
2.2.1.4 การควบคุมวัสดุในการผลิต.....	30
2.2.2 แนวคิดทางด้านการเงิน.....	31
2.2.2.1 การวางแผนหรือการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน.....	32
2.2.2.2 การจัดหาเงินทุน.....	32
2.2.2.3 การจัดสรรเงินทุนไปใช้ในธุรกิจ.....	34
2.2.3 แนวคิดส่วนผสมทางการตลาด.....	35
2.2.3.1 ความหมายของการตลาด.....	35
2.2.3.2 แนวคิดทางการตลาด.....	35
2.2.3.3 ส่วนผสมทางการตลาด.....	35
2.2.4 แนวคิดปัจจัยภายนอก.....	39
2.2.4.1 สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ.....	40
2.2.4.2 สภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี.....	40
2.2.4.3 สภาพแวดล้อมทางด้านรัฐบาล.....	41
2.2.4.4 สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม.....	41
2.2.4.5 สภาพแวดล้อมทางการแข่งขัน.....	41
2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยาง.....	41
2.3.1 ภาพรวมโครงสร้างของอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทย.....	41
2.3.1.1 อุตสาหกรรมขั้นต้น.....	41
2.3.1.2 อุตสาหกรรมขั้นกลาง.....	42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
2.3.1.3 อุตสาหกรรมชั้นปลาย.....	42
2.3.2 การแปรรูปยางแท่ง.....	42
2.3.2.1 วัตถุประสงค์ที่ใช้ในการผลิตยางแท่ง.....	42
2.3.2.2 กรรมวิธีการผลิตยางแท่ง.....	43
2.3.2.3 การผลิตยางแท่งจากน้ำยางสด.....	43
2.3.2.4 การผลิตยางแท่งจากยางแผ่นดิบ.....	43
2.3.3 ตลาดยางพารา.....	44
2.3.3.1 ตลาดภายในประเทศ.....	45
2.3.3.2 ตลาดต่างประเทศ.....	45
2.4 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	
3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.1.1 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง.....	51
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
3.3 การตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือ.....	53
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
3.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ.....	55
3.4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ.....	55
3.5 การกำหนดค่าตัวแปร.....	55
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	56
3.7.1 สถิติพรรณนา.....	56
3.7.1.1 ค่าร้อยละ.....	56
3.7.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต.....	56
3.7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน.....	57
3.7.2 สถิติอนุมาน.....	57

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
3.7.2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว(One Way ANOVA).....	57
3.7.2.2 การทดสอบค่าเฉลี่ยภายหลังปฏิเสธสมมติฐาน โดยการเปรียบเทียบรายคู่วิธี Least-Significant Different.....	59
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	62
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	62
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งโดยจำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน.....	66
4.2.1 ปัญหาด้านการผลิต.....	66
4.2.2 ปัญหาด้านการเงิน.....	72
4.2.3 ปัญหาด้านการตลาด.....	77
4.2.4 ปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอก.....	82
4.2.5 สรุปปัญหาการดำเนินงานในภาพรวมทั้ง 4 ด้านของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่ง.....	89
4.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนิน งานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีลักษณะของการประกอบการ แตกต่างกัน.....	89
4.3.1 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการ ดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามขนาด ของกิจการ.....	90
4.3.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการ ดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามรูป แบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	93
4.3.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการ ดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามระยะ เวลาในการดำเนินงาน.....	93

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
4.4 การวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis)จากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับ ปัญหาอื่น ๆ จากการดำเนินงานในแต่ละด้าน ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแห่งประเทศไทยและต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข.....	100
4.4.1 ปัญหาด้านการผลิต.....	100
4.4.2 ปัญหาด้านการเงิน.....	101
4.4.3 ปัญหาด้านการตลาด.....	101
4.4.4 ปัญหาด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก.....	101
4.4.5 สิ่งที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยอยากให้ภาครัฐมีส่วนร่วมใน การแก้ไข.....	101
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	103
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	103
5.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	103
5.1.2 ค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแห่งประเทศไทย.....	103
5.1.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะของการประกอบกำกับระดับ ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทย.....	104
5.2 อภิปรายผล.....	106
5.2.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแห่งประเทศไทย.....	106
5.2.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล.....	106
5.2.1.2 ลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทย.....	107
5.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแห่งประเทศไทย ทั้ง 4 ด้าน.....	107
5.2.3 ผลวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละด้าน โดยจำแนกตาม ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของ ธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ทั้ง 4 ด้าน.....	112
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	116
5.3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยครั้งนี้.....	116

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป.....	118
บรรณานุกรม.....	120
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	122
ประวัติผู้เขียน.....	131

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 แสดงผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยแยกตามประเภทในปี 2542-2543.....	1
2.1 แสดงข้อดี-ข้อเสีย ของเครื่องจักรเกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการวัดขนาดของอุตสาหกรรม.....	14
2.2 แสดงการวัดขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรมของแต่ละหน่วยงาน. จำแนกตามเครื่องจักรเกณฑ์การจ้างงานและสินทรัพย์ถาวร.....	15
2.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างบริษัทเอกชน จำกัด และบริษัทมหาชน จำกัด.....	20
2.4 แสดงวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งชั้นต่าง ๆ.....	43
3.1 แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ.....	54
3.2 แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA.....	58
3.3 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ทดสอบ.....	60
4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	63
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับ ของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนของ องค์ประกอบปัญหาการวางแผนการผลิต.....	66
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับ ของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนของ องค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิต.....	68
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับ ของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนของ องค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิต.....	70
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับ ของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนของ องค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง.....	71
4.6 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการ จัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการผลิตใน ภาพรวม.....	72

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน.....	73
4.8 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดหาเงินทุน.....	74
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ.....	75
4.10 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการเงินในภาพรวม.....	76
4.11 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์.....	77
4.12 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาราคา.....	78
4.13 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่าย.....	80
4.14 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาด.....	81
4.15 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการตลาดในภาพรวม.....	82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.16 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์กรประกอบปัญหาการเมืองและกฎหมาย.....	83
4.17 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์กรประกอบปัญหาสถานะเศรษฐกิจและคู่แข่งชั้น.....	84
4.18 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์กรประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม.....	85
4.19 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์กรประกอบปัญหาเทคโนโลยี.....	87
4.20 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์กรประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกในภาพรวม.....	88
4.21 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์กรประกอบของปัญหาการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในแต่ละด้านทั้ง 4 ด้านในภาพรวม.....	89
4.22 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามขนาดของกิจการ.....	90
4.23 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....	92
4.24 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน.....	94
4.25 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....	96

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แผนผังการแปรรูปยางดิบของไทย.....	2
1.2 แสดงกรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	6
2.1 องค์ประกอบของส่วนผสมทางการตลาดและผู้บริโภค.....	39
2.2 แสดงวิถีตลาดของยางแท่ง.....	44

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยางธรรมชาติเป็นหนึ่งในสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศไทยอุตสาหกรรมยางพาราของไทยเริ่มขึ้นตั้งแต่ปี 2443 จนกระทั่งปี 2534 ไทยก็สามารถผลิตยางธรรมชาติได้มากที่สุดในโลกจากสภาพอากาศร้อนชื้นที่เอื้ออำนวยต่อการเจริญเติบโตของยางพารา จากการทำไทยสามารถผลิตน้ำยางดิบได้เป็นจำนวนมากนี้เองจึงทำให้ไทยมีอุตสาหกรรมต่อเนื่องเกี่ยวกับยางพาราเกิดขึ้นมากมาย เช่น โรงงานผลิตยางแท่ง ยางแผ่น ถุงมือยางและยางรถยนต์ เป็นต้น ปัจจุบันไทยจึงสามารถส่งออกยางพาราได้เป็นอันดับหนึ่งของโลก

จากการสำรวจของศูนย์สารสนเทศการเกษตรระหว่างปี 2539 ถึงปี 2544 พบว่าเนื้อที่ปลูกยางทั้งหมดของไทยโดยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 11.5 ล้านไร่ โดยเป็นเนื้อที่ปลูกใหม่ ทั้งหมดประมาณ 260,000 ไร่ และมีเนื้อที่ให้ผลผลิตประมาณ 9.6 ล้านไร่ ซึ่งให้ผลผลิตประมาณ 2.2 ล้านตันต่อปี สำหรับแนวโน้มการปลูกยางและปริมาณผลผลิตพบว่าเนื้อที่ปลูกยางทั้งหมดและเนื้อที่ปลูกยางที่ให้ผลแล้วมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง คือในปี 2544 มีเนื้อที่ปลูกยางพาราทั้งสิ้น 11,589,781 ไร่ คิดเป็นพื้นที่ให้ผล 9,810,433 ไร่หรือประมาณร้อยละ 85 ของพื้นที่ปลูกทั้งหมด และให้ผลผลิตน้ำยางดิบ 2,422,030 ตัน

การแปรรูปยางขึ้นต้นในประเทศไทย

1. การผลิตน้ำยางข้น
2. การผลิตยางแผ่น
3. การผลิตยางแท่ง

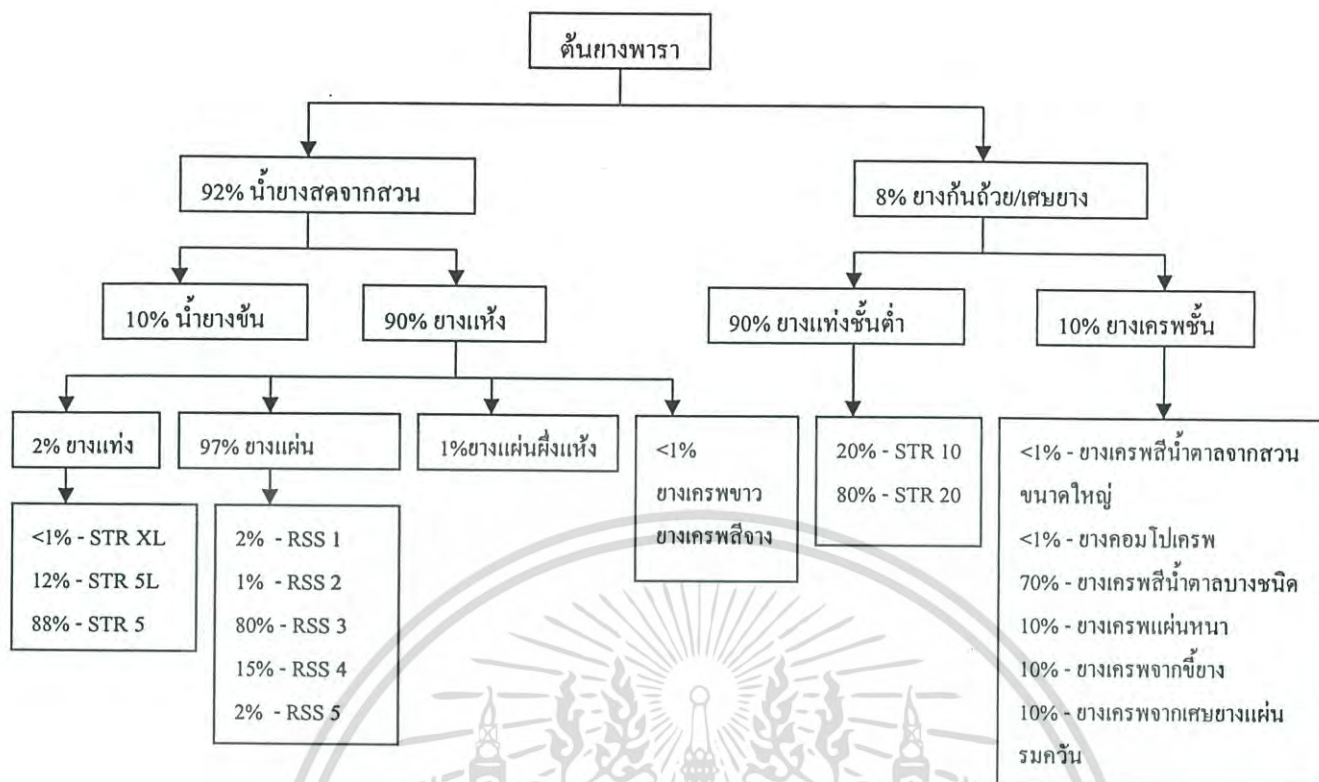
ตารางที่ 1.1 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยแยกตามประเภทในปี 2542-2543

หน่วย : พันตัน

ปี	ยางแผ่น รมควันRSS	ยางแท่ง STR	น้ำยางข้น Conc.Latex	ยางเครพ Crepe	อื่นๆ Others	รวม Total
2542	1,154,050	623,490	300,299	3,376	73,345	2,154,560
2543	1,123,638	827,409	292,192	9,387	93,861	2,346,487

ที่มา : <http://www.rubberthai.com>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1.1 แผนผังการแปรรูปยางดิบของไทย

ผลผลิตยางธรรมชาติประมาณร้อยละ 70 มาจากแหล่งผลิตที่สำคัญคือไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย โดยไทยเป็นประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดซึ่งเน้นที่การผลิตยางแผ่นรมควันและน้ำยางชั้น ยางแผ่นที่ไทยสามารถผลิตได้มากที่สุดคือยางแผ่นรมควันชั้น 3 อินโดนีเซียเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่องลงมาเป็นอันดับ 2 และผลิตยางแท่งมากที่สุดในโลก สำหรับมาเลเซียเป็นประเทศผู้ผลิตอันดับสามของโลก โดยเน้นที่การผลิตยางแท่งเช่นเดียวกับอินโดนีเซีย แต่อย่างไรก็ตามทั้งอินโดนีเซียและมาเลเซียก็มีการผลิตยางแผ่นรมควัน แต่ส่วนใหญ่เป็นยางแผ่นรมควันชั้น 1 ในปัจจุบันศักยภาพการผลิตยางธรรมชาติของมาเลเซียเริ่มลดลง เนื่องจากขาดแรงงานและมีการลดพื้นที่การปลูกยางมาปลูกปาล์มน้ำมันแทน และหันมาสนับสนุนอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางภายในประเทศ โดยเน้นการใช้ยางธรรมชาติที่ผลิตได้ในประเทศซึ่งปัจจุบันไม่เพียงพอกับความต้องการจึงต้องนำเข้าน้ำยางดิบจากประเทศไทยบางส่วน ทำให้เกิดปัญหาการแย่งน้ำยางดิบซึ่งเป็นวัตถุดิบหลัก

ประเทศผู้ส่งออกหลัก 3 ประเทศมีการส่งออกยางธรรมชาติในปี 2544 ดังนี้ ไทยส่งออกยางธรรมชาติรวม 2.45 ล้านตัน เป็นยางแผ่นรมควันจำนวน 981,000 ตัน คิดเป็นร้อยละ 94.7 ของการค้ายางแผ่นทั่วโลก ยางแท่ง 898,000 ตัน และน้ำยางชั้น 410,500 ตัน คิดเป็นร้อยละ 70.4 ของการค้าน้ำยางชั้นทั่วโลก ไทยจึงเป็นผู้ส่งออกยางแผ่นรมควันและน้ำยางชั้นมากที่สุดในโลก อินโดนีเซียส่งออกยางธรรมชาติรวม 1.49 ล้านตัน เป็นยางแท่ง 1.36 ล้านตัน เป็นประเทศที่ส่งออกเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยางแท่งมากที่สุดในโลก มากกว่าร้อยละ 45 ของการค้ายางแท่งทั้งหมดของโลก ส่วนมาเลเซีย ส่งออกยางแท่งเป็นส่วนมาก โดยมีการส่งออกยางแท่ง 716,000 ตันมากกว่าร้อยละ 87 ของการส่งออกยางธรรมชาติของมาเลเซียทั้งหมด

ประเทศไทยผลิตยางมากที่สุดในโลก คือ ประมาณปีละ 2.5 ล้านตัน คิดเป็นถึง 1 ใน 3 ของผลผลิตยางทั่วโลกเปรียบเทียบกับมาเลเซียมีผลผลิตยางมากกว่ามาเลเซียถึง 4 เท่า แต่กลับมีรายได้เข้าประเทศจากยางพาราน้อยกว่ามาเลเซียถึงปีละประมาณ 2,000 ล้านบาท(สถิติปี 2544) ทั้งนี้เพราะยางพาราเป็นพืชเกษตรของประเทศที่ไม่มีพัฒนาการอุตสาหกรรมรองรับมากนักยางพาราจึงปรากฏแต่เพียงวัตถุดิบส่งต่อให้ประเทศอุตสาหกรรมและก็เป็นวัตถุดิบราคาถูกเพราะไม่มีเทคโนโลยีที่จะพัฒนาให้มีคุณภาพสูง

เป็นที่น่าสังเกตว่าไทยเป็นผู้ส่งออกยางแผ่นรมควันรายใหญ่ที่สุดของโลกในขณะที่มาเลเซียเป็นผู้ส่งออกยางแท่งที่มีระดับเทคโนโลยีการผลิตสูงกว่ายางแผ่นรมควันรวมถึงมาเลเซียมีความโดดเด่นในการผลิตยางแท่งและยางแท่งของมาเลเซียได้รับความเชื่อถือจากตลาดโลกว่ามีคุณภาพดีและมีความสม่ำเสมอ(Uniform) และสิ่งที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางในประเทศไทยไม่ควรมองข้ามสำหรับคู่แข่งกันที่มีแนวโน้มว่าจะมาแรงด้วยเช่นกันนั่นก็คือประเทศเวียดนาม ที่ปัจจุบันก็กำลังเข้มข้นในการทำการเพาะปลูกพร้อมพัฒนาการผลิตยางพาราในประเทศแถบเช่นเดียวกับไทย ซึ่งก็หมายความว่า หากประเทศเวียดนามมีความพร้อมและศักยภาพที่ดีขึ้นไทยอาจจะมีคู่แข่งกันแหล่งใหม่ที่จะนั่งนอนใจไม่ได้ รวมทั้งจากแผนภาพที่ 1.1 จะเห็นว่าประเทศไทยมีการผลิตยางแท่งเป็นจำนวน 2% จากน้ำยางสดจากสวน 92% และเป็นยางแผ่นรมควันอีก 97% ซึ่งถ้าหากประเทศไทยเราสามารถเปลี่ยนจากการผลิตยางแผ่นรมควันมาผลิตเป็นยางแท่งจะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้อีกเป็นจำนวนมาก

บริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ (International Rubber Company : IRC)

เป็นการร่วมมือของประเทศ ไทย-อินโดนีเซีย-มาเลเซีย มีเป้าหมายอยู่ที่การรักษาเสถียรภาพราคายางพารา ด้วยเงินทุนจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทจำนวน 225 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เรียกเก็บจากประเทศที่ร่วมทุนตามสัดส่วนปริมาณการผลิตยางธรรมชาติของแต่ละประเทศคือ ประเทศไทยผลิตยางได้ 2,357,000 ตัน, อินโดนีเซีย 1,542,800 ตัน, มาเลเซีย 545,900 ตัน จึงมีสัดส่วนการถือหุ้นเป็น 2 : 1.5 : 1 หรือ 100 ล้านบาท 75 ล้านบาท และ 50 ล้านบาทตามลำดับ เรียกชำระทุนร้อยละ 25 ในวันจดทะเบียน แต่ได้ผ่อนผันให้แต่ละประเทศสามารถแปลงเงินลงทุนมาอยู่ในลักษณะของการเก็บสต็อกยางในแต่ละประเทศได้

บริษัทแห่งนี้จะมีคณะกรรมการบริหารบริษัทจำนวน 9 คน ประกอบด้วยตัวแทนจากฝ่ายไทย 4 คน อินโดนีเซีย 3 คน และมาเลเซีย 2 คน มีวาระดำรงตำแหน่งครั้งละ 4 ปี ทำหน้าที่กำหนดนโยบายและกรอบการบริหารการดำเนินงานของบริษัท, แต่งตั้งผู้อำนวยการบริหาร (CEO) และผู้จัดการทั่วไป, แต่งตั้งคณะกรรมการตามความเหมาะสม, พิจารณาและอนุมัติโครงการแผนงาน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รวมไปถึงการทำหน้าที่ดูแลด้านนโยบายการบริหารงานและการบริหารงานของผู้อำนวยการบริหารของบริษัทแห่งนี้ด้วย

สำหรับประเทศไทยคณะรัฐมนตรีได้มีมติในวันที่ 5 พฤศจิกายน 2545 แต่งตั้งให้ 4 ตัวแทนไทยเข้าไปทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการบริหารบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศประกอบไปด้วย

- 1) นายฉกรรจ์ แสงรักษาวงศ์ อธิบดีกรมวิชาการเกษตร
- 2) นายพงษ์ศักดิ์ เกิดวงศ์บัณฑิต นายกสมาคมยางพาราไทย
- 3) นายแสง อุดมจารุณี อุปนายกสมาคมยางพาราไทย และ
- 4) นายวิทร สุกาญจพงษ์ ประธานบริษัท วี รีบเบอร์ จำกัด

ทั้งหมดนี้จัดเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเป็นที่ยอมรับของภาครัฐและเอกชนในวงการค้ายางพารา ซึ่งทั้ง 4 คนนี้จะมีคณะกรรมการที่ปรึกษาในบริษัทร่วมทุนฯ อีกจำนวน 18 คน ประกอบด้วย ตัวแทนเกษตรกร, ผู้ส่งออก, สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และหน่วยงานราชการ โดยมีนายสรอรรถ กลิ่นประทุม รุมว.เกษตรและสหกรณ์เป็นประธานกรรมการเข้ามาดูแลกำกับนโยบายบริหารบริษัทดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง โดยมีกำหนดว่า ภายในวันที่ 11 พฤศจิกายนนี้จะประชุมตัวแทนทั้ง 4 คน และคณะกรรมการที่ปรึกษาบริษัทร่วมทุนฯ เพื่อเตรียมความพร้อมให้บริษัทแห่งนี้สามารถเริ่มต้นการค้าเนินงานได้ตั้งแต่ช่วงต้นเดือนธันวาคมนี้เป็นต้น

เป้าหมายหลักสำคัญของการบริหารบริษัทแห่งนี้ในอนาคตก็คือจัดระบบการผลิตและการขายยางพาราของทั้งสามประเทศให้มีความสมดุลกับปริมาณและความต้องการใช้ยางพาราในตลาดโลกในระยะยาว ซึ่งถือว่าเป็นการวางแผนบริหารยางพาราอย่างเป็นรัดกุมและเป็นระบบซึ่งเป็นการบริหารงานที่อินโรไม่เคยนำมาใช้มาก่อน จึงมั่นใจว่าบริษัทร่วมทุนแห่งนี้จะสามารถช่วยควบคุมและแก้ไขราคาซื้อขายยางไม่ให้สูงกว่าที่ควรและจะสามารถแก้ไขปัญหายางพาราในตลาดโลกได้อย่างยั่งยืนกว่าที่ผ่านมา

รัฐบาลทั้งสามประเทศมีเป้าหมายจัดตั้งบริษัทร่วมทุนเพื่อสร้างเสถียรภาพทางด้านราคายางพารา บริษัทแห่งนี้จะวางนโยบายบริหารงานอยู่บนพื้นฐานของข้อตกลงของแถลงการณ์ร่วมที่เมืองบาห์ลี อินโดนีเซีย (Bali Declaration 2001) เป็นหลัก กล่าวคือทุกประเทศจะต้องสร้างสมดุลของอุปสงค์และอุปทานของยางธรรมชาติในตลาดโลกเพื่อมิให้ราคายางตกต่ำภายใต้ 2 มาตรการคือ

- 1) ปรับปริมาณการผลิตแบบ Supply Management Scheme : SMS ลดลงร้อยละ 4 ต่อปี ตั้งแต่ปี 2545-2546
- 2) ปรับปริมาณการผลิตแบบ Agreed Export Tonnage Scheme : AETS ลดลงร้อยละ 10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซึ่งในข้อตกลงดังกล่าวยังมีการจัดตั้งคณะกรรมการยางระดับชาติ(National Tripartite Rubber Corporation : NTRC) เพื่อหารือและติดตามมาตรการ SMS และ AETS อีกด้วย ผลดีที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือในครั้งนี้ก็คือ

1) แสดงให้เห็นถึงความจริงใจในการร่วมมือแก้ไขปัญหาราคายางตกต่ำของ 3 ประเทศผู้ผลิตยาง

2) เมื่อบริษัทร่วมทุนเริ่มดำเนินงานได้จะไม่มุ่งเน้นการซื้อขาย แต่อาจจะใช้มาตรการอื่นที่เหมาะสมและยั่งยืนกว่ามาใช้ในการพัฒนายกระดับราคายางพาราของทั้ง 3 ประเทศในอนาคต

3) ธุรกิจของบริษัทร่วมทุนแห่งนี้ไม่ได้มีเป้าหมายที่จะซื้ออย่างแข่งขันกับภาคเอกชน เพราะรัฐบาลก็ประกาศนโยบายออกมาก่อนหน้านี้แล้วว่า จะใช้โครงการแทรกแซงราคายางพารา เป็นมาตรการสุดท้ายที่จะยกระดับราคายางภายในประเทศ ดังนั้นการบริหารบริษัทแห่งนี้จึงไม่ได้มีเป้าหมายที่จะเข้ามาแข่งขันผู้ราคาซื้อขายยางกับภาคเอกชน

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาดังกล่าว เนื่องจากเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางแท่ง โดยมีคู่แข่งที่สำคัญคือมาเลเซียและคู่แข่งรายใหม่คือเวียดนาม ในการศึกษานี้จะทำการศึกษาปัญหาด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้นจำแนกตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน

แนวคิดทางการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งวิธีการต่างๆ ไปในแต่ละด้านของการดำเนินงาน ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้นจำแนกตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ซึ่งแนวคิดในการศึกษาได้มาจากงานวิจัยของ ทศนา อุดมพันธ์.(2546) เรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทย” โดยได้ศึกษาประเด็นปัญหาในการดำเนินงานนี้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยทั้งหมด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

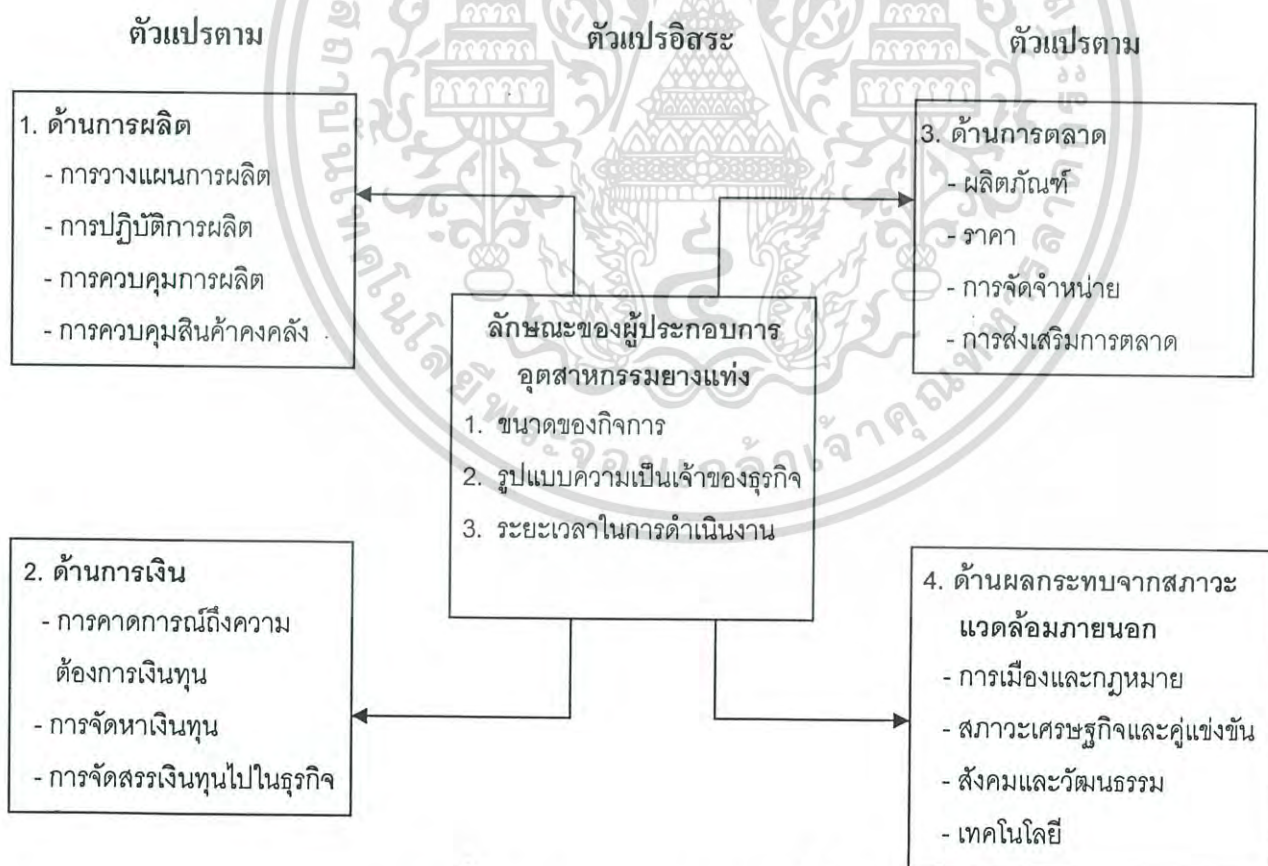
1.2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอก

1.3 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย รวมถึงศึกษาลักษณะของผู้ประกอบการผลิตที่แตกต่างกันในด้าน ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินงาน เป็นตัวแปรที่มีผลต่อปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้แบ่งปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ออกเป็นด้านต่าง ๆ ทั้งหมด 4 ด้าน โดยอ้างอิงจากบทความของ Industrial Restructuring Plan: IRP เรื่อง “ปัญหาของอุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง” แล้วนำมาปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยแบ่งออกได้เป็น 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกดังแสดงในภาพที่ 1.2

ภาพที่ 1.2 แสดงกรอบแนวความคิดในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมี ปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมี ปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมี ปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมี ปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมี ปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1.5.1 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะทำการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยผู้วิจัยทำการศึกษาถึงทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรมและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางแท่ง เพื่อนำมาเป็นส่วนประกอบในการทำวิจัยและสรุปผลการวิจัย

โดยการวิจัยมีตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ลักษณะของการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ดังนี้

- 1) ขนาดของกิจการ
- 2) รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ
- 3) ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ด้านการผลิต ประกอบด้วย
 - 1.1 การวางแผนการผลิต
 - 1.2 การปฏิบัติการผลิต
 - 1.3 การควบคุมการผลิต
 - 1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง
- 2) ด้านการเงิน ประกอบด้วย
 - 2.1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน
 - 2.2 การจัดหาเงินทุน
 - 2.3 การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ
- 3) ด้านการตลาด ประกอบด้วย
 - 3.1 ผลิตภัณฑ์
 - 3.2 ราคา
 - 3.3 การจัดจำหน่าย
 - 3.4 การส่งเสริมการตลาด
- 4) ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ประกอบด้วย
 - 4.1 การเมืองและกฎหมาย
 - 4.2 สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 สังคมและวัฒนธรรม

4.4 เทคโนโลยี

1.5.2 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งจำนวน 63 รายทั่วประเทศซึ่งมีการกระจายตัวอยู่แถบภาคใต้ของประเทศไทยมากที่สุดรองลงมาจะเป็นแถบภาคตะวันออก รวบรวมจากรายชื่อโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการของกรมโรงงานกระทรวงอุตสาหกรรม ณ. สิ้นเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2546

1.5.3 ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยนี้จะทำการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยใช้เวลาในการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง เก็บรวบรวมข้อมูลและสรุปผลการศึกษาดังแต่เดือน กันยายน พ.ศ. 2547 ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ.2547

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการในธุรกิจอุตสาหกรรมยางแท่ง ได้นำข้อมูลไปใช้ประกอบในการกำหนดกลยุทธ์ การดำเนินงานธุรกิจใอุตสาหกรรมยางแท่ง กู้ทางในการแก้ปัญหาและปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงานให้สอดคล้องตามขนาดของธุรกิจของตน เพื่อที่จะให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

1.6.2 เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ ซึ่งมีความต้องการจะเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมยางแท่ง ได้นำข้อมูลไปใช้ประกอบการตัดสินใจลงทุนในธุรกิจนี้อย่างเหมาะสมตามสภาพลักษณะธุรกิจของตน

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาการดำเนินงานในอุตสาหกรรมยางแท่ง เพื่อที่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมยางแท่ง และผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำข้อมูลไปทำการปรับปรุงและแก้ไขในการดำเนินงานของตนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

1.7 กำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.7.1 อุตสาหกรรมยางพารา หมายถึง อุตสาหกรรมที่ครอบคลุมตั้งแต่การผลิตน้ำยางสดของเกษตรกร การแปรรูปของโรงงานแปรรูปยางขั้นต้น และโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ยาง

1.7.2 อุตสาหกรรมยางแท่ง หมายถึง ผู้ประกอบการที่ทำการผลิตยางแท่ง โดยการนำเอาน้ำยางสดและยางแผ่นเข้ามาทำการแปรรูปเป็นยางแท่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7.3 ปัญหาการดำเนินงาน หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ในด้านการผลิต ในด้านการตลาด ด้านการเงิน และด้านผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมภายนอก

1.7.4 ขนาดของกิจการ หมายถึง การจำแนกขนาดของอุตสาหกรรมโดยเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดคือ ทรัพย์สินการลงทุน โดยจำแนกดังนี้

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนเกิน 200 ล้านบาท

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 51 - 200 ล้านบาท

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท

1.7.5 รูปแบบของความเป็นเจ้าของ หมายถึง การประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจซึ่งจะมีอยู่ 5 รูปแบบคือ กิจการเจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน บริษัทจำกัด สหกรณ์ และรัฐวิสาหกิจ

1.7.6 ระยะเวลาในการดำเนินการ หมายถึง ช่วงระยะเวลาที่ธุรกิจได้ดำเนินงานตั้งแต่เริ่มต้นก่อตั้งธุรกิจจนถึงปัจจุบัน

1.7.7 ปัญหาทางด้านการผลิต หมายถึง การบริหารการผลิตที่ประสานและควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมดที่จะทำให้เกิดผลผลิต การบริหารการผลิตจะเริ่มขึ้นก่อนที่จะมีการผลิต การจัดการการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ต้องสามารถประสานคน เงิน เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ากันได้ อย่างประหยัด เพื่อให้เกิดผลผลิตที่ตลาดต้องการ ซึ่งได้แก่

1.7.7.1 การวางแผนการผลิต หมายถึง งานใด ๆ ก็ตามการวางแผนและการควบคุมเป็นสิ่งสำคัญเพราะเมื่อมีการวางแผนและควบคุมแล้ว ก็เป็นที่เชื่อได้แน่นอนว่างานนั้นจะต้องสำเร็จตามเวลาที่กำหนดไว้

1.7.7.2 การปฏิบัติการผลิต หมายถึง กระบวนการก่อนผลิต กระบวนการผลิต และกระบวนการหลังผลิต

1.7.7.3 การควบคุมการผลิต หมายถึง การจัดการด้านการผลิตให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและใช้ต้นทุนประหยัดที่สุด จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมการผลิตที่มีประสิทธิภาพ หลักการควบคุมการผลิตอาจจำแนกได้เป็น 2 ด้าน คือ การควบคุมด้านปริมาณ ซึ่งหมายรวมถึงการควบคุมเรื่องเวลาที่ใช้ในการผลิตด้วยและการควบคุมด้านคุณภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7.7.4 การควบคุมวัสดุในการผลิต หมายถึง การควบคุมสิ่งของเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ อะไหล่ ตลอดจนเครื่องจักร เครื่องยนต์ วัสดุดิบ วัสดุสำหรับก่อสร้าง และของใช้เบ็ดเตล็ด รวมทั้งสินค้าสำเร็จรูปด้วย วัสดุที่อยู่ในกระบวนการผลิต

1.7.8 ปัญหาทางการเงิน หมายถึง การวางแผนและการบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพ และต้นทุนผลิตต่ำสุด จึงต้องมีการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน(Anticipation) การจัดหาเงินทุน(Acquisition) และการจัดสรรเงินทุนไปใช้ในธุรกิจ (Allocation) อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านนี้จะส่งผลให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การธุรกิจ

1.7.8.1 การวางแผนหรือการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน หมายถึงงานวางแผนเกี่ยวกับเงิน โดยพิจารณาว่าธุรกิจมีความจำเป็นต้องให้เงินทุนเท่าใดสำหรับการดำเนินงานในอนาคต

1.7.8.2 การจัดหาเงินทุน หมายถึง งานบริหารการเงินที่เกี่ยวกับการจัดหาเงินทุนที่เหมาะสมมาใช้ในธุรกิจ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเงินทุนที่ธุรกิจต้องการใช้นั้น ได้จัดหามาเมื่อเวลาใดจากแหล่งเงินทุนไหนและด้วยวิธีการอย่างไร

1.7.8.3 การจัดสรรเงินทุนไปใช้ในธุรกิจ หมายถึง งานการบริหารเงินที่เกี่ยวกับการจัดสรรเงินทุนของธุรกิจ ไปลงทุนในสินทรัพย์ประเภทต่าง ๆ เพื่อให้ธุรกิจมีความสามารถที่จะใช้สินทรัพย์มาชำระหนี้ได้ตามกำหนดเวลา และการบริหารทางการเงินเพื่อให้มีการใช้เงินทุนไปลงทุนในสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์เพิ่มขึ้น

1.7.9 การตลาด หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาโดยเกี่ยวข้องสัมพันธ์ต่อกันโดยตรง และเป็นความพยายามที่จะทำให้มีการแลกเปลี่ยนต่าง ๆ เพื่อการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ คือการจะทำให้เกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนนี้เองที่ต้องมีงานหลาย ๆ อย่างต้องทำ กล่าวคือผู้ขายจะต้องค้นหาว่าผู้ซื้ออยู่ที่ไหน มีใครบ้าง ต้องดูว่าความต้องการเป็นอย่างไร ต้องการอะไร จากนั้นก็ต้องออกแบบผลิตภัณฑ์ ส่งเสริมให้เกิดความสนใจในผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการนำออกจำหน่าย การขนส่ง การเจรจาอื่น ๆ

1.7.9.1 ผลิตภัณฑ์ หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจ เพื่อสนองความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายอาจมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนก็ได้ ผลิตภัณฑ์จึงประกอบไปด้วย สินค้า บริการ ความคิด สถานที่ องค์การหรือบุคคล

1.7.9.2 การจัดจำหน่าย หมายถึง โครงสร้างของช่องทางที่ประกอบด้วยสถาบันและกิจกรรมใช้เพื่อเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์หรือสินค้าไปยังตลาด

1.7.9.3 ราคา หมายถึง มูลค่าของผลิตภัณฑ์ในรูปตัวเงินหรือสิ่งที่ต้องจ่ายสำหรับการได้มาซึ่งบางสิ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7.9.4 การส่งเสริมการตลาด เป็นการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างผู้ขายกับผู้ซื้อ เพื่อสร้างเจตคติและพฤติกรรมการซื้อ

1.7.10 รูปแบบโครงสร้างการผลิตแบบครบวงจร หมายถึง การมีเครือข่ายเชื่อมโยงทางด้านการผลิตและการตลาดของกลุ่มบริษัทตั้งแต่ผู้ผลิตน้ำยางสด ส่งผลผลิตที่ได้ให้กับโรงงานผลิตยางแท่งและโรงงานผลิตยางแท่งส่งยางแท่งให้กับโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ยาง โดยที่การดำเนินงานเป็นการรวมกลุ่มกันทำแบบครบวงจร ไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง

1.7.11 ผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกองค์กรและมีอิทธิพลต่อการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้บริหารขององค์กรไม่สามารถควบคุมได้ แต่จำเป็นต้องปรับกลยุทธ์ขององค์กรให้สอดคล้องเหมาะสมซึ่งได้แก่การเมืองและกฎหมาย สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี

1.7.11.1 การเมืองและกฎหมาย ประกอบด้วยกฎหมาย ข้อกำหนด ระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ และนโยบายต่าง ๆ ของหน่วยงานรัฐบาล

1.7.11.2 สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง ประกอบด้วยแนวโน้มของเศรษฐกิจ อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน ภาวะเงินเฟ้อ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การตกลงเขตการค้าเสรีต่าง ๆ กลยุทธ์ต่าง ๆ ของคู่แข่ง และความสามารถในการแข่งขันของคู่แข่ง

1.7.11.3 สังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วย ค่านิยม ทักษะคน ความคิด ความเชื่อ ระดับการศึกษา ลักษณะครอบครัวหรือชุมชน และวิถีความเป็นอยู่ของประชากร

1.7.11.4 เทคโนโลยี ประกอบด้วย ความรู้ กระบวนการ เครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์และระบบที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงสู่กระบวนการแปรสภาพเป็นผลิตภัณฑ์ ตลอดจนเทคโนโลยีสารสนเทศ

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย เป็นเรื่องที่มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่พอสมควร ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบในการศึกษาดังนี้

2.1 แนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต

2.1.1 ขนาดของกิจการ

2.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ

2.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินงาน

2.2 แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรม

2.2.1 แนวคิดทางการผลิต

2.2.2 แนวคิดทางการเงิน

2.2.3 แนวคิดส่วนประสมทางการตลาด

2.2.4 แนวคิดปัจจัยภายนอก

2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางแท่ง

2.4 เอกสาร งานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต

ลักษณะของผู้ประกอบการผลิตที่ประกอบไปด้วยขนาดของเงินลงทุนที่ใช้ในการแบ่งขนาดของอุตสาหกรรม รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และประสิทธิภาพหรือระยะเวลาในการดำเนินงานต่างก็ส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้า หรือมีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานและการบริหารธุรกิจแตกต่างกันจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในลักษณะของอุตสาหกรรมนั้นดังนี้

2.1.1 ขนาดของกิจการ

การจำแนกขนาดของอุตสาหกรรมที่นิยมใช้กัน จะอาศัยเกณฑ์วัดที่สำคัญ 4 ประการคือ ขนาดการจ้างงาน สินทรัพย์ถาวร ทุนจดทะเบียนและยอดขายซึ่งในบางประเทศจะใช้เกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งเป็นเครื่องวัดเพียงเกณฑ์เดียว และบางประเทศอาจจะใช้ประกอบกันหลาย ๆ เกณฑ์ก็มี

สมชัย ตันติธรวัฒน์ (2542 : 25-26) ได้กล่าวถึงข้อดี-ข้อเสีย ของเครื่องชี้เกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการวัดขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรม ดังตารางที่ 2.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.1 แสดงข้อดี-ข้อเสีย ของเครื่องใช้เกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการวัดขนาดของอุตสาหกรรม

เกณฑ์ที่ใช้	ข้อดี	ข้อเสีย
ขนาดของการจ้างงาน	- ง่ายในการจัด - สามารถใช้เกณฑ์เป็นเวลานาน	- ไม่สามารถจำแนกประเภท อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงาน มากหรือใช้ทุนมาก
สินทรัพย์ถาวรสุทธิ	- ง่ายในการจำแนกอุตสาหกรรมที่ ใช้ทุนมากหรือน้อย	- ต้องคำนึงถึงภาวะเงินเฟ้อ - ตัวเลขที่ได้มาเชื่อถือได้ยาก
ทุนจดทะเบียน	- ง่ายในการจัดเก็บ - สามารถใช้ต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน	- ไม่ได้สะท้อนการประกอบการจริง
ยอดขาย		- จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ - ไม่สามารถเกณฑ์เดียวกับ อุตสาหกรรมที่ต่างกัน

ที่มา : สมชัย ดันดิชนวัฒน์ (2542 : 25-26)

ต่อมาเมื่อมีการตั้งสำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดเล็กขึ้น ในกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมเมื่อพ.ศ.2507 (ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมในปัจจุบัน) จึงมีการกำหนดความหมายของอุตสาหกรรมขนาดย่อมไว้แตกต่างไปจากเดิม คือถือเอาเงินลงทุนเป็นเกณฑ์ โดยกำหนดว่าหมายถึงกิจการอุตสาหกรรมประเภทโรงงาน ประเภทบริษัท หรือประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัว ที่มีทุนจดทะเบียนหรือลงทุนในสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 2 ล้านบาทเป็นเกณฑ์ในการจำแนก

อย่างไรก็ตามในการศึกษาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำขึ้นภายในประเทศในช่วงที่ผ่านมา นิยมใช้เกณฑ์การจ้างงานเป็นเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการจำแนกประเภทของอุตสาหกรรมโดยแบ่งออกเป็น

- 1) อุตสาหกรรมในครัวเรือน จ้างงาน 1-9 คน
- 2) อุตสาหกรรมขนาดย่อม จ้างงาน 10-49 คน
- 3) อุตสาหกรรมขนาดกลาง จ้างงาน 50-100 คน
- 4) อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ จ้างงาน 200 คนขึ้นไป

จนถึงปีพ.ศ. 2534 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจึงได้นำเกณฑ์การจำแนกประเภทอุตสาหกรรมแบบ 2 เกณฑ์มาใช้คือ พิจารณาร่วมกันระหว่างการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวร แต่ในเวลาเดียวกันนั้นหน่วยงานอื่นของภาครัฐกลับมีการใช้เกณฑ์ในการจำแนกที่แตกต่างกันออกไป ดังตารางที่.2.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.2 แสดงการวัดขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรม ของแต่ละหน่วยงานจำแนกตามเครื่องชี้
เกณฑ์การจ้างงานและสินทรัพย์ถาวร

หน่วยงาน/ขนาดอุตสาหกรรม	การจ้างงาน	สินทรัพย์ถาวร
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม		
- ขนาดย่อม	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 20
- ขนาดกลาง	51-200	21-100
- ขนาดใหญ่	มากกว่า 200	มากกว่า 100
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม		
ขนาดย่อม		
- ขนาดย่อม		ไม่เกิน 50
ธนาคารแห่งประเทศไทย		
- ขนาดย่อม		ไม่เกิน 50
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย (IFCT)		
- ขนาดย่อม/ขนาดใหญ่		- ไม่เกิน 100
- ขนาดกลาง/ขนาดใหญ่		- เกิน 100

ที่มา : สมชัย คันดิธนวัดน์(2542 :25)

สำหรับคำจำกัดความของขนาดอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินการลงทุนจากการประชุมและสัมมนาในระดับนานาชาติ เรื่อง “การดำเนินงานในอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม” ที่ประเทศญี่ปุ่น ทั้งในภาคการผลิต ภาคการค้าและภาคการบริการในปี 2542 จึงมีคำจำกัดความใหม่ (Khamanarong,S, 2000:35) ดังนี้

ภาคการผลิต

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 200 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานเกิน 200 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 51 - 200 ล้านบาทหรือมีการจ้างงาน 51 - 200 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการบริการ

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนเกิน 200 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานเกิน 200 คนขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 51 - 200 ล้านบาทหรือมีการจ้างงาน 51 - 200 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการขายส่ง

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนเกิน 100 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานเกิน 100 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 51 - 100 ล้านบาทหรือมีการจ้างงาน 51 - 100 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการขายปลีก

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 60 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานเกิน 30 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 31 - 60 ล้านบาทหรือมีการจ้างงาน 11 - 30 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 30 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานไม่เกิน 10 คน

2.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของ

คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ (2541 : 27-65) ในการประกอบธุรกิจผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจนั้นอาจพิจารณาเลือกรูปแบบของการดำเนินธุรกิจได้หลายรูปแบบ ดังนั้น ผู้ประกอบการทุก ๆ คน ควรเลือกตอบปัญหาที่สำคัญๆ ให้ได้เสียก่อน คือ

1. จะเลือกรูปแบบของธุรกิจ รูปแบบใดที่เหมาะสมที่สุด
2. แต่ละรูปแบบของธุรกิจ มีลักษณะสำคัญอย่างไร มีข้อดีและข้อเสียอย่างไร

ดังนั้นในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญก็คือ การพิจารณาตัดสินใจเลือกรูปแบบของธุรกิจได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามกฎหมาย รูปแบบของธุรกิจ แยกพิจารณาออกได้เป็น 5 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

2.1.2.1 กิจการเจ้าของคนเดียว (Sole or Single Proprietorship)

กิจการเจ้าของคนเดียว คือ ธุรกิจที่บุคคลคนเดียวเป็นเจ้าของและดำเนินงานเพื่อหวังผลกำไรการประกอบธุรกิจรูปแบบนี้จัดตั้งได้ง่าย ผู้เป็นเจ้าของธุรกิจจะรับภาระในความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสี่ยงทั้งหมด เช่น ความรับผิดชอบในหนี้สินและผลขาดทุนจากการดำเนินงาน แต่ในกรณีที่กิจการมีผลกำไร ผู้ประกอบการก็จะได้รับผลกำไรแต่เพียงผู้เดียว

การจัดตั้งกิจการ

การจัดตั้งกิจการในรูปแบบนี้ขึ้นอยู่กับประเภทหรือชนิดของกิจการที่ประกอบอยู่เป็นประเภทที่อยู่ในข่ายควบคุมตามพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ.2499 ผู้ประกอบการจะต้องไปยื่นขอจดทะเบียนภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันเริ่มประกอบกิจการหากฝ่าฝืนประกอบกิจการไปโดยไม่จดทะเบียนก็จะเป็นความผิดซึ่งมีโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท และปรับอีกวันละไม่เกิน 100 บาท จนกว่าจะไปจดทะเบียนให้ถูกต้อง การจดทะเบียนพาณิชย์นั้นผู้ประกอบการจะต้องจัดทำคำขอจดทะเบียนพร้อมด้วยสำเนาบัตรประชาชนและทะเบียนบ้าน ไปยื่นต่อนายทะเบียนพาณิชย์ โดยร้านค้าที่มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครต้องไปยื่นที่สำนักงานกลางทะเบียนพาณิชย์ กรมทะเบียนการค้ากระทรวงพาณิชย์ สำหรับร้านค้าที่มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในต่างจังหวัดก็ให้ยื่นที่สำนักงานทะเบียนพาณิชย์จังหวัด อำเภอหรือกิ่งอำเภอที่สำนักงานใหญ่ของร้านค้านั้นตั้งอยู่ โดยผู้ขอจดทะเบียนต้องเสียค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน 50 บาท และเมื่อนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนแล้วก็จะออกใบทะเบียนพาณิชย์ให้ไว้เป็นหลักฐาน

ข้อดีของกิจการเจ้าของคนเดียว

1. จัดตั้งได้ง่าย ผู้ประกอบการสามารถจัดตั้งธุรกิจได้โดยเสียค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งน้อย และไม่สิ้นเปลืองเวลามากนัก
2. มีอิสระในการตัดสินใจ และมีความคล่องตัวในการดำเนินการ
3. กำไรทั้งหมดเป็นของเจ้าของ เมื่อธุรกิจดำเนินงานมีผลกำไรเจ้าของก็จะได้รับผลกำไรแต่เพียงผู้เดียว

4. กฎหมายที่บังคับใช้ไม่เข้มงวดเหมือนกับการประกอบการแบบอื่นๆ
5. ภาษี ในการเสียภาษีเนื่องจากกฎหมายถือว่า เจ้าของธุรกิจเป็นบุคคลเดียวกันจึงเสียภาษีแต่เพียงภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

6. รักษาความลับของกิจการได้

ข้อเสียของกิจการเจ้าของคนเดียว

1. เจ้าของขาดความสามารถและประสบการณ์ในการบริหารงานมักมีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน ทำให้การดำเนินงานของกิจการโดยส่วนรวมมักไม่มีประสิทธิภาพดีเท่าที่ควร

2. โอกาสความก้าวหน้าของงานมีจำกัด เนื่องจากเจ้าของพยายามควบคุมการดำเนินงานทุกอย่างด้วยตนเอง พลังงานไม่มีโอกาสพัฒนาเลื่อนสถานะของตน

3. หาเงินทุนเพิ่มได้ยากเนื่องจากเจ้าของคนเดียวเป็นผู้ลงทุนทำให้เกิดข้อจำกัดในการหาเงินทุนมาเพิ่มเมื่อต้องการขยายกิจการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัด 60455 และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. อายุการดำเนินงานของกิจการมีข้อจำกัด อายุของกิจการขึ้นอยู่กับเจ้าของ ถ้าเจ้าของเสียชีวิตหรือมีเหตุการณ์ทำให้ไม่สามารถประกอบกิจการได้ กิจการนั้นต้องเลิกสัมไป

5. มีความรับผิดชอบในหนี้สินไม่จำกัด หากสินทรัพย์ของกิจการไม่พอชำระหนี้ต้องเอาสินทรัพย์ส่วนตัวมาชำระหนี้สินจนครบ

2.1.2.2 ห้างหุ้นส่วน (Partnership)

ห้างหุ้นส่วน คือ การประกอบการที่มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งเรียกว่า “ผู้เป็นหุ้นส่วน” ได้ตกลงนำเงินสินทรัพย์หรือแรงงานมารวมทุนเข้าหุ้นเพื่อดำเนินกิจการร่วมกันเพื่อวัตถุประสงค์นำผลกำไรที่ได้มาแบ่งกัน

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1012 บัญญัติว่า สัญญาการจัดตั้งห้างหุ้นส่วนมีลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. ต้องมีสัญญาระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป
2. มีการตกลงเข้ากันในการเป็นหุ้นส่วนกัน
3. มีการเข้ากัน คือ เข้าทุนหรือหุ้นส่วนกัน ทุนแบ่งได้เป็น
 - 3.1 เงินสด
 - 3.2 สินทรัพย์ ทั้งสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์
 - 3.3 แรงงาน ซึ่งหมายถึง กำลังกาย กำลังความคิด และความรู้ความชำนาญ

ในวิทยาการต่าง ๆ

4. เพื่อกระทำการกิจการตามวัตถุประสงค์ที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย หรือความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

5. กิจการนั้นเป็นการร่วมกันจะต้องมีเจตนาร่วมกันในเรื่องดังนี้
 - 5.1 ในส่วนที่ได้ส่วนที่เสีร่วมกันในการได้กำไรและการขาดทุน
 - 5.2 ในการจัดการและการดูแลครอบงำการจัดการ
 - 5.3 ในกิจการอันร่วมกัน

ห้างหุ้นส่วนแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญแตกต่างกัน คือ

1. ห้างหุ้นส่วนสามัญ (General Partnership) ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1025 บัญญัติไว้ว่า “อันว่าห้างหุ้นส่วนสามัญนั้น คือ ห้างหุ้นส่วนประเภทซึ่งผู้เป็นหุ้นส่วนหมดทุกคนต้องรับผิดชอบร่วมกันเพื่อหนี้สินทั้งปวงของหุ้นส่วนโดยไม่จำกัด” ห้างหุ้นส่วนสามัญนี้จะจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ได้ แต่ถ้าจดทะเบียนก็ต้องใช้คำว่า “ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” ประกอบชื่อห้างอยู่เสมอ ดังนั้นห้างหุ้นส่วนสามัญจึงแยกออกเป็น 2 ชนิด

- 1) ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลเรียกว่าห้างหุ้นส่วน
สามัญนิติบุคคล

2. ห้างหุ้นส่วนจำกัด (Limited Partnership) ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา 1077 บัญญัติไว้ว่า “อันห้างหุ้นส่วนจำกัดนั้น คือ ห้างหุ้นส่วนประเภทหนึ่ง ซึ่งมีผู้
เป็นหุ้นส่วนสองจำพวกคือ”

1) ผู้เป็นหุ้นส่วนคนเดียวหรือหลายคน ซึ่งมีความรับผิดชอบไม่เกิน
จำนวนเงินที่ตนรับจะลงทุนในห้างหุ้นส่วนนั้นจำพวกหนึ่ง

2) ผู้เป็นหุ้นส่วนคนเดียวหรือหลายคน ซึ่งต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันใน
บรรดาหนี้ของห้างหุ้นส่วนไม่จำกัดจำนวนอีกจำพวกหนึ่ง

ห้างหุ้นส่วนจำกัดจะต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลเสมอไป และจะต้องใช้คำว่า
ห้างหุ้นส่วนจำกัด อยู่ด้วยเสมอ

ข้อดีของห้างหุ้นส่วน

1. จัดตั้ง ได้ง่าย
2. เป็นที่รวบรวมของผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญ และประสบการณ์ในหลาย
ด้านมาร่วมกันทำงาน ทำให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการประกอบการโดย
เจ้าของคนเดียว

3. จัดหาเงินทุน ได้มากกว่าการประกอบการ โดยเจ้าของคนเดียว เพราะเป็นการ
ร่วมทุนกันระหว่างหุ้นส่วน

4. การกู้ยืมทำได้ง่ายและเป็นที่ยอมรับของเจ้าหนี้มากกว่าเพราะมีหุ้นส่วนประ
เภทไม่จำกัดความรับผิดชอบ

5. ข้อจำกัดทางกฎหมายมีไม่มาก

ข้อเสียของห้างหุ้นส่วน

1. รับผิดชอบในหนี้สิน โดยไม่จำกัด นอกจากหุ้นส่วนทุกคนต้องรับผิดชอบใน
หนี้สินที่แต่ละคนก่อขึ้นโดยไม่จำกัด เช่นเดียวกับการประกอบการโดยเจ้าของคนเดียว แล้ว
หุ้นส่วนแต่ละคนยังต้องรับผิดชอบในหนี้ที่หุ้นส่วนอื่นๆ ก่อขึ้นโดยไม่จำกัดจำนวนด้วย ทั้งนี้ยกเว้นกรณี
ที่หุ้นส่วนประเภทจำกัดความรับผิดชอบเฉพาะในส่วนที่ลงทุนเท่านั้น

2. อายุของห้างหุ้นส่วนมีจำกัด ถ้าหุ้นส่วนเกิดการแตกแยกหรือหุ้นส่วน
เสียชีวิต โดยเฉพาะหุ้นส่วนที่ไม่จำกัดความรับผิดชอบ

3. แม้ว่าจะมีการแบ่งแยกอำนาจและหน้าที่ของผู้เป็นหุ้นส่วน เป็นลาย
ลักษณ์อักษรไว้แล้วก็ตาม ความขัดแย้งระหว่างผู้เป็นหุ้นส่วนมักจะเกิดขึ้นได้ง่าย เช่น การตัดสินใจ
ทางด้านนโยบาย และแผนงานการดำเนินงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การถอนทุนออกจากการเป็นหุ้นส่วนทำได้ยาก ต้องให้หุ้นส่วนคนอื่น ๆ ยินยอมและเห็นชอบ

2.2.2.3 บริษัทจำกัด (Corporation)

บริษัทจำกัด คือ การประกอบกิจการที่จัดตั้งขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์หากำไรเพื่อมาแบ่งกัน โดยแบ่งทุนออกเป็นหุ้นมีมูลค่าหุ้นละเท่า ๆ กัน มีผู้ถือหุ้นตั้งแต่ 7 คน แต่ไม่ถึง 100 คน ผู้ถือหุ้นแต่ละคนมีความรับผิดชอบเพียงจำนวนเงินที่ยังส่งใช้ไม่ครบมูลค่าของหุ้นที่ตนถือ

ลักษณะสำคัญของบริษัทจำกัด

1. ผู้ริเริ่มก่อการจัดตั้งบริษัทอย่างน้อย 7 คน
2. มีผู้ถือหุ้นตั้งแต่ 7 คน แต่ไม่ถึง 100 คน หากมีผู้ถือหุ้น 2 คนขึ้นไปถือหุ้นเดียวกันให้นับเป็นผู้ถือหุ้น 1 คน
3. กำหนดทุนไว้เป็นจำนวนแน่นอน แล้วแบ่งทุนทั้งหมดนั้นออกเป็นหุ้นมีมูลค่าหุ้นละเท่า ๆ กันแต่ต้องไม่ต่ำกว่าหุ้นละ 5 บาท
4. ผู้ถือหุ้นแต่ละคนรับผิดชอบเพียงจำนวนเงินที่ตนยังส่งใช้ไม่ครบมูลค่าของหุ้นที่ตนถือ เช่น หุ้นของบริษัทมีมูลค่าหุ้นละ 100 บาท และผู้ถือหุ้นได้ชำระค่าหุ้นไปแล้วหุ้นละ 25 บาท ดังนั้นผู้ถือหุ้นก็จะมีความรับผิดชอบเพียง จำนวนเงินที่ส่งไม่ครบมูลค่าหุ้น คือ 75 บาท แต่หากได้ส่งใช้ครบแล้ว คือ ได้ชำระค่าหุ้นครบแล้วหุ้นละ 100 บาท ผู้ถือหุ้นก็ไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ อีก

บริษัทจำกัดแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

4.1 บริษัทเอกชน จำกัด

4.2 บริษัทมหาชนจำกัด

ตารางที่ 2.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างบริษัทเอกชน จำกัด และบริษัทมหาชน จำกัด

ข้อเปรียบเทียบ	บริษัทเอกชน จำกัด	บริษัทมหาชน จำกัด
จำนวนผู้ถือหุ้น	7-99 คน	100 คนขึ้นไป
จำนวนผู้ริเริ่ม	7 คน	15 คน
หนังสือชี้ชวน	ห้ามออก	ออกแจกจ่ายประชาชนทั่วไปได้
ทุนจดทะเบียน	ไม่กำหนด	ชำระเป็นเงินสดไม่ต่ำกว่า 5 ล้านบาท
กรรมการ	เลือกจากบุคคลภายนอก	ต้องเลือกจากผู้ถือหุ้นเท่านั้น
การชำระหุ้น	อาจแบ่งชำระเป็นคราว ๆ ได้ และครั้งแรกไม่ต่ำกว่า 25%	ต้องชำระครั้งเดียวให้หมด และผ่านธนาคาร
หุ้นกู้	ออกไม่ได้	ออกได้

ที่มา : ณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ (2541 : 48)

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อดีของบริษัท

1. ผู้ถือหุ้นรับผิดชอบในหนี้สินจำกัด ผู้ถือหุ้นจะรับผิดชอบในหนี้สินของบริษัท จำกัด เฉพาะส่วนของหุ้นที่ตนค้างจ่ายอยู่เท่านั้น หนี้สินใด ๆ ของบริษัทผู้ถือหุ้นไม่ต้องรับผิดชอบด้วย
2. มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง อายุของบริษัทจำกัด ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุของผู้ถือหุ้นบริษัทไม่จำเป็นต้องเลิกกิจการเหมือนเช่นการประกอบการ โดยกิจการเจ้าของคนเดียว หรือห้างหุ้นส่วน
3. สามารถโอนหุ้นได้ง่าย ผู้ถือหุ้นของบริษัทสามารถโอนหรือขายหุ้นให้แก่ใครก็ได้ตลอดเวลา
4. การขยายกิจการทำได้ง่าย ผู้ถือหุ้นของบริษัทอาจเพิ่มทุนเพื่อนำมาขยายกิจการด้วยการออกหุ้นใหม่ โดยได้รับมติพิเศษของที่ประชุมผู้ถือหุ้น
5. การบริหารงานของบริษัทจำกัด กระทำโดยคณะกรรมการซึ่งเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ ผู้ถือหุ้น ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถ การบริหารงานจึงมีประสิทธิภาพ ข้อบกพร่องเกิดได้ยากกว่าธุรกิจรูปแบบอื่น ๆ

ข้อเสียของบริษัท

1. ขั้นตอนในการจัดตั้งยุ่งยากมีกฎหมายและกฎข้อบังคับของรัฐควบคุมเป็นจำนวนมาก
2. มีการเสียภาษีซ้ำซ้อน เนื่องจากบริษัทจำกัดเป็นนิติบุคคล เมื่อมีรายได้ต้องเสียภาษีเงินได้ของกิจการ และเมื่อจ่ายเงินปันผลให้กับผู้ถือหุ้นยังต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาอีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นการเสียภาษีซ้ำซ้อน
3. ไม่อาจรักษาความลับของบริษัทได้
4. ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีของฝ่ายบริหารที่มีต่อบริษัทจำกัดมีน้อยกว่ารูปแบบอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะฝ่ายบริหารไม่จำเป็นต้องมีหุ้นส่วนหรือเป็นเจ้าของบริษัท

2.1.2.4. สหกรณ์ (Cooperative)

สหกรณ์เป็นรูปแบบของธุรกิจ ซึ่งสมาชิกของสหกรณ์เป็นทั้งเจ้าของและเป็นผู้ปฏิบัติงาน แล้วนำผลกำไรที่ได้จากการดำเนินงานมาแบ่งปันให้กับสมาชิก ลักษณะของกิจการสหกรณ์โดยทั่วไปมีลักษณะสำคัญอยู่ 6 ประการ คือ

1. การเป็นสมาชิกต้องเป็นด้วยความสมัครใจและเปิดโอกาสแก่คนทั้งปวง ทั้งนี้โดยปราศจากข้อกีดหรือความลำเอียงใด ๆ ทางสังคม การเมือง เชื้อชาติ และศาสนา
2. สหกรณ์เป็นองค์การประชาธิปไตยกิจการของสหกรณ์ควรได้รับการจัดการโดยบุคคลที่ได้รับเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งตามวิธีที่บรรดาสมาชิกได้ตกลงกัน สมาชิกที่มีสิทธิออกเสียงเท่ากัน คือ 1 คน ต่อ 1 เสียง

3. จำกัดอัตราเงินปันผลตามหุ้นเพียงไม่เกินอัตราดอกเบี้ย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. รายได้สุทธิ (กำไร) อันเกิดขึ้นจากการดำเนินงานของสหกรณ์ย่อมเป็นของสมาชิกและควรจัดสรรไปตามวิธีที่อาจหลีกเลี่ยงจากการที่สมาชิกสหกรณ์ผู้หนึ่งจะได้รับประโยชน์ โดยทำให้สมาชิกอื่นเสียผลประโยชน์ ทั้งนี้อาจกระทำโดยมติของสมาชิกดังต่อไปนี้

- 4.1 กันไว้เพื่อพัฒนาธุรกิจของสหกรณ์
- 4.2 กันไว้เพื่อบริการเพื่อส่วนรวม
- 4.3 แบ่งปันกันระหว่างสมาชิกตามส่วนแห่งธุรกิจ

5. สหกรณ์ทั้งปวงควรจัดให้มีการศึกษาสำหรับสมาชิก พนักงาน เจ้าหน้าที่ รวมทั้งประชาชนทั่วไป ในหลักและวิธีการของสหกรณ์ ทั้งทางเศรษฐกิจและประชาธิปไตย

6. เพื่อให้ประโยชน์แก่บรรดาสมาชิกและชุมชนของสมาชิกอย่างดีที่สุด สหกรณ์แบ่งออกเป็น 2 ชนิด

4.1 สหกรณ์จำกัด คือ สหกรณ์ที่สมาชิก มีความรับผิดชอบจำกัดเพียงไม่เกินจำนวนเงินค่าหุ้นที่ยังไม่ครบมูลค่าหุ้นที่ตนถืออยู่

4.2 สหกรณ์ไม่จำกัด คือ สหกรณ์ซึ่งสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อหนี้ทั้งปวงของสหกรณ์โดยไม่จำกัด

ข้อดีของสหกรณ์

1. ขจัดการถูกเอาเปรียบจากบุคคลอื่น
2. เป็นการรวมกันเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทน ไม่ใช่สิ่งสำคัญ
3. ได้รับผลประโยชน์ถ้วนทั่วในหมู่สมาชิก และถ้าใครทำธุรกิจกับสหกรณ์ได้

มากก็จะได้รับประโยชน์สูงตาม

4. กฎหมายให้การสนับสนุนช่วยเหลือ

ข้อเสียของสหกรณ์

1. ทนจำกัด ดังนั้นอาจมีผลถึงการจัดหาเครื่องมือมาใช้ในการดำเนินงาน
2. สมาชิกไม่เข้าใจหลักและวิธีการของสหกรณ์ดีพอทำให้สหกรณ์อาจไม่

เจริญเท่าที่ควร

3. ถ้าสหกรณ์ไม่สามารถสนองความต้องการของสมาชิกได้สหกรณ์ก็ไม่มี

ประโยชน์

2.1.2.5 รัฐวิสาหกิจ (State Enterprise)

รัฐวิสาหกิจ หมายถึง องค์การของรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐบาลหรือบริษัท ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ส่วนราชการของรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐบาลมีทุนรวมอยู่ด้วยเกินร้อยละห้าสิบมีการบริหารงานอยู่ระหว่างระบบราชการและระบบธุรกิจ

เหตุผลสำคัญที่มีการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นมาคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. เพื่อประโยชน์ของสังคมและเป็นการให้บริการประชาชน เช่น กิจการสาธารณูปโภคต่าง ๆ ที่ใช้เงินลงทุนสูง เอกชนไม่อยู่ในฐานะที่ลงทุนได้ รัฐจำเป็นต้องเข้ามาดำเนินการเอง
2. เพื่อหารายได้เข้ารัฐ เนื่องจากธุรกิจบางอย่างมีผลกำไรมากรัฐจึงควรดำเนินการเสียเอง
3. เพื่อความมั่นคงของประเทศสินค้าบางชนิดมีความจำเป็นในยามฉุกเฉินบางชนิดเป็นยุทธปัจจัย รัฐจำเป็นต้องเข้ามาดำเนินการเอง เช่น การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย
4. เพื่อควบคุมสินค้าบางชนิด ถ้าหากให้มีการผลิต และบริโภคอย่างเสรีอาจจะก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม รัฐจำเป็นต้องเข้ามาดำเนินการเอง เช่น โรงงานยาสูบ
5. เพื่อโฆษณาและเผยแพร่ชื่อเสียงประเทศให้เป็นที่รู้จักของชาวต่างประเทศ

2.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินการ

วรรณารต แสงมณี (2544:11-17) ได้อธิบายถึงหัวข้อนี้ไว้ว่า ในขณะที่กิจการได้มีความเจริญเติบโตก้าวหน้าผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของการพัฒนาการนั้นในแต่ละขั้นตอนของการพัฒนาการดังกล่าว ต่างก็จะมีกฎปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งภายในของตนเอง ได้ยกตัวอย่าง เช่น ในการรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางมาก ๆ ในที่สุดเมื่อมากเกินไปก็จะนำไปสู่การเรียกร้องให้มีการกระจายอำนาจหรือในอีกทางหนึ่งลักษณะของการแก้ไขปัญหาที่ฝ่ายบริหารได้กระทำไปในช่วงเวลาที่เกิดเหตุวิกฤต หรือมีการปฏิวัติรูปแบบการทำงานที่เกิดขึ้นนั้นในที่สุดแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้นก็ยังคงถูกดำรงรักษาไว้ และปรากฏต่อเนื่องไปถึงขั้นตอนของการวิวัฒนาการเพื่อการเติบโตหลังจากการเกิดเหตุวิกฤตดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการพิจารณาการเจริญเติบโตของวงจรชีวิตขององค์การ (Stages of Life Cycle Development) มีอยู่ประมาณ 5 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนที่องค์การได้เข้าไปอยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวย่อมหมายถึงการเข้าไปสู่ขั้นตอนใหม่ของวงจรชีวิตขององค์การ อันมีความหมายถึงการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งใหม่ทั้งจากภายในและสิ่งแวดล้อมภายนอกที่องค์การเกี่ยวข้อง ขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

2.1.3.1 ขั้นตอนการเป็นผู้ประกอบ (Entrepreneurial Stage)

เมื่อองค์การกำเนิดขึ้นนั้น ผู้ก่อตั้งและผู้บริหารองค์การมีความมุ่งหมายเป็นพิเศษในเรื่องความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และการดิ้นรนเพื่อการดำรงอยู่ให้ได้ในตลาด ผู้ประกอบการจะอุทิศพลังกายพลังใจทั้งหมดให้กับกิจกรรมการผลิต และการตลาดของผลิตภัณฑ์ รูปแบบขององค์การในช่วงเวลานี้มักไม่เป็นทางการ (Informal) และไม่เป็นระบบราชการหรือระบบเจ้าขุนมูลนายแต่อย่างใด (Nonbureaucratic) การบริหารควบคุมมักขึ้นอยู่กับผู้ที่เป็นเจ้าของ

กิจการความเจริญเติบโตขององค์กรจะเป็นผลมาจากที่องค์กรสามารถค้นคว้าหาสิ่งใหม่ให้กับผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการที่องค์กรจะเสนอกับตลาดหรือลูกค้าได้

ขั้นตอนในระยะนี้ขององค์กรเสมือนหนึ่งเป็นเด็กแรกเกิด กิจกรรมมักมีขนาดเล็กและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคนภายในองค์กรในสิ่งใหม่จะทำได้มาก ผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่จะมีจำนวนประเภทน้อย ความจำเป็นของการเป็นผู้นำที่มีความสามารถจะเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อองค์กร ขณะเดียวกันผู้ประกอบการจะต้องหาทางปรับโครงสร้างเพื่อเตรียมพร้อมกับการที่องค์กรจะเข้าสู่ช่วงของการเติบโตมากในอนาคต กิจการจะต้องจัดหาและธำรงรักษาทรัพยากรต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ทำงานให้มากและมั่นคงเพียงพอ ดังนั้น รูปแบบของการบริหารแบบระบบเปิดจะเป็นเกณฑ์ที่สำคัญในอันที่จะช่วยเสริมสร้างประสิทธิผลให้กับองค์กรได้

2.1.3.2 ขั้นตอนการรวมกำลัง (Collectivity Stage)

เมื่อองค์กรสามารถมีผู้นำที่มีความสามารถในการนำพาองค์กรเจริญเติบโตได้ในแวดวงของธุรกิจนั้น ๆ แล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการที่องค์กรเริ่มกิจกรรมงานมากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำการจัดแผนงานพร้อมกับการจัดระดับขั้นการบังคับบัญชาพนักงานขององค์กรมีความกระตือรือร้นในการทำงานและพร้อมใจในการนำมาซึ่งเป้าหมายขององค์กร และแสดงออกถึงความผูกพันที่มีต่อองค์กรสูงมาก อย่างไรก็ตามการติดต่อสื่อสารและการควบคุมยังคงมีความไม่เป็นทางการอยู่ (Mostly Informal) ถึงแม้ว่าองค์กรจะเริ่มสร้างระบบโครงสร้างองค์กรที่มีความเป็นทางการให้เห็นบ้างแล้วก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างกันภายในองค์กรเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศของการอยู่ร่วมเป็นครอบครัวและการร่วมแรงร่วมใจของสมาชิก ซึ่งทำให้มีการพัฒนารูปแบบของมนุษยสัมพันธ์ต่าง ๆ เข้ามาใช้ภายในองค์กรมากขึ้นด้วย

ความจำเป็นขององค์กรในช่วงขั้นตอนนี้เป็นความจำเป็นในด้านการมอบหมายงานให้พนักงานแต่ละคนไปทำพร้อมกับการควบคุมในระดับหนึ่งจากผู้บริหารระดับสูง พนักงานเองก็มีความต้องการที่จะได้มาซึ่งความเชื่อมั่นและความเป็นอิสระในกิจกรรมงานที่พวกเขากระทำ และผู้บริหารระดับสูงต่างมีความต้องการที่จะเห็นการร่วมมือทำงานด้วยกันและสามารถนำกิจกรรมงานต่าง ๆ เหล่านั้นในแต่ละแผนกมาประสานงานกันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องหาเครื่องมือและระบบที่ดีในการควบคุมและประสานสัมพันธ์กันในแต่ละแผนกให้สามารถปฏิบัติงานและตัดสินใจใส่งานต่าง ๆ ได้เองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ต้องคอยรับคำสั่งจากผู้บริหารระดับสูงเสมอไป

2.1.3.3 ขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุม (Formalization and Control Stage)

ขั้นตอนนี้ขององค์กรสามารถตั้งหลักได้แล้วและกำลังใช้ระบบเพื่อสร้างกฎระเบียบกระบวนการและการควบคุมให้มีขั้นตอนที่สมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการดำเนินการ ซึ่งกฎและระเบียบรวมทั้งแนวทางต่าง ๆ ที่กำหนดก็เพื่อการธำรงรักษาสิ่งต่าง ๆ ให้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คงไว้ภายในองค์กร รูปแบบการบริหารในช่วงเวลานี้เป็นการมุ่งเน้นกระบวนการทำงาน และการมุ่งเป้าหมายผลงาน

สิ่งที่ผู้บริหารจะต้องระมัดระวังช่วงตอนนี้ก็คือการที่องค์กรมีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของการเป็นระบบราชการ (Bureaucratic) มากจนเกินไปจนทำให้เป็นข้อจำกัดในการที่พนักงานขององค์กรจะมีความคิดสร้างสรรค์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ได้ องค์กรเองก็มีโครงสร้างที่แข็งแกร่งขาดความยืดหยุ่นนับไว้ องค์กรเองก็มีขนาดที่ดูเหมือนว่าจะใหญ่เกินไปและซับซ้อนมากจนเกินกว่าจะจัดการได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ การติดต่อสื่อสารไม่ค่อยเกิดบ่อยครั้งนัก และมักเป็นไปในลักษณะที่เป็นทางการ ผู้บริหารระดับสูงมักให้ความสนใจในการวางแผนด้านกลยุทธ์ต่าง ๆ ทางธุรกิจและปล่อยให้การดำเนินงานต่าง ๆ ภายในองค์กรเป็นภาระความรับผิดชอบที่ผู้บริหารระดับกลางเป็นผู้ตัดสินใจและจัดการระบบการให้ความดีความชอบและสวัสดิการต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับผลกำไรซึ่งถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการจูงใจให้ผู้บริหารและพนักงานทุ่มเทการปฏิบัติงานให้กับองค์กร

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าในขั้นตอนนี้ดังกล่าว โครงสร้างขององค์กรเริ่มจะปรับตัวลงที่และเข้ารูป โดยกฎระเบียบทางการต่าง ๆ จะถูกกำหนดขึ้นมาบังคับใช้ แต่การริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ จะลดความสำคัญลง และจะมีการหันกลับไปเน้นถึงความมีประสิทธิภาพและความมั่นคงต่าง ๆ ผู้มีอำนาจตัดสินใจเริ่มจะถูกสงวนไว้โดยเฉพาะกับเจ้าหน้าที่บริหารที่มีตำแหน่งหน้าที่ ที่มีอำนาจหน้าที่มากซึ่งเป็นตำแหน่งที่อยู่สูงภายในโครงสร้าง วิธีการตัดสินใจที่กระทำไปจะมีลักษณะค่อนข้างไปในทางอนุรักษ์นิยมซึ่ง ณ ขั้นนี้องค์กรจะมีสภาพเป็นโครงสร้างใหญ่ที่มีใช้ภาพลักษณ์ของคนใดคนหนึ่งแล้วบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ จะมีการวางขอบเขตไว้แจ้งชัด ซึ่งหากมีการลาออกไปก็จะสามารถหาคนแทนได้โดยไม่เกิดความเสียหายต่อองค์กร

2.1.3.4. ขั้นตอนที่ขยายตัวของโครงสร้างที่ขยายตัว (Elaboration of Structure Stage)

วิธีการหนึ่งในการแก้ปัญหาอันเป็นผลมาจากการที่องค์กรมีระเบียบแบบแผนมากเกินไปก็คือการสร้างความสำนึกของการร่วมมือกันทำงานในลักษณะเป็นทีมงาน (Teamwork) และมีหน่วยประสานงาน (Task Force) ในทุกระดับตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงจนถึงระดับพนักงานขั้นต่ำขององค์กร ให้พัฒนาความรู้ความสามารถ และความชำนาญ เพื่อเผชิญหน้ากับปัญหาและร่วมมือทำงานด้วยกัน ทีมงานมักจะได้รับการวางตัวจากหลาย ๆ แผนกภายในองค์กร ในขณะที่เดียวกันองค์กรก็มักจะแยกตัวออกเป็นหลาย ๆ แผนกงานหรือฝ่ายต่าง ๆ ภายในองค์กรเพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งปรัชญาของการเป็นองค์กรที่มีขนาดเล็ก

ผู้บริหารในขั้นตอนนี้จะต้องระมัดระวังถึงการที่องค์กรเริ่มก้าวเข้าสู่ช่วงที่องค์กรมีสภาพใกล้สุกงอม หรืออาจเริ่มมีแนวโน้มของการถดถอยชั่วคราว ดังนั้นความจำเป็นในการที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่เพื่อความพร้อมขององค์กรในการฝ่าฟันกับสิ่งแวดล้อมด้านต่าง ๆ ทางธุรกิจจึงเป็นสิ่งจำเป็นต้องกระทำในหลาย ๆ องค์กรถึงขนาดมีการเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปลี่ยนตัวผู้บริหารระดับสูง เพื่อหาคนที่มีความสามารถมากยิ่งขึ้นมาบริหารงานกิจการ และในองค์การเองก็จำเป็นต้องหาวิธีการกระตุ้นให้พนักงานขององค์การคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ หรือแม้แต่การตัดค่าใช้จ่ายจำนวนมากเพื่อให้องค์การยังคงมีพลังกำลังและความสามารถในการแข่งขันได้ต่อไป ซึ่งถ้าหากผู้บริหารไม่สามารถนำพาให้องค์การรอดพ้นจากวิกฤตการณ์ที่กำลังจะบีบคั้นเข้ามาและปรับตัวเองให้เข้าสู่ขั้นตอนใหม่ของความรุ่งเรืองอีกครั้งหนึ่งได้ องค์การก็อาจต้องพบกับขั้นตอนของการถดถอยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

โดยทั่วไปแล้วองค์การในขั้นตอนนี้เป็นช่วงของการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ ขนาดขององค์การมักจะมีขนาดใหญ่ และระบบการบริหารงานมีลักษณะของการเป็นระบบราชการหรือเจ้าขุนมูลนายอย่างเต็มตัว องค์การเต็มไปด้วยระบบการควบคุมที่แน่นหนาและเข้มงวด มีการใช้กฎเกณฑ์และระเบียบการต่าง ๆ อย่างมาก ผู้บริหารองค์การมีความพยายามที่จะพัฒนาการทำงานเป็นทีม ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้องค์การเป็นระบบราชการมากเกินไปกว่านี้ สิ่งที่สำคัญมากและผู้บริหารมักพยายามรณรงค์ให้คนภายในองค์การตระหนักถึงความสำคัญก็คือสถานะและความมีชื่อเสียงขององค์การ ซึ่งผู้บริหารขององค์การมักนำมากล่าวอ้างถึง เพื่อทำการรณรงค์พร้อมกันไปกับการปลุกจิตสำนึกถึงความยิ่งใหญ่ขององค์การ โดยมีการเน้นถึงสัญลักษณ์ เครื่องหมาย หรือสิ่งแสดงแทนความเป็นองค์การ เพื่อให้พนักงานทั้งหลายเกิดความสำนึกที่จะทุ่มเทความพยายามในการทำงานให้องค์การอยู่เสมอ

ในขั้นตอนนี้สามารถสรุปได้ว่าเป็นขั้นตอนที่องค์การได้มีการขยายตลาดผลิตภัณฑ์และบริการออกไป ซึ่งฝ่ายจัดการจะเสาะหาผลิตภัณฑ์ใหม่เข้ามาพร้อมกับการมองหาช่องทางใหม่ ๆ เพื่อการเติบโตต่อไปอีก โครงสร้างองค์การจึงมีความสลับซับซ้อนและแบ่งบานออกไปมากเป็นองค์การขนาดใหญ่ ซึ่งการตัดสินใจจะเริ่มมีการกระจายออกไปตามจุดต่าง ๆ ด้วย

2.1.3.5 การถดถอยขององค์การ (Decline)

ในที่สุดแล้วผู้บริหารหลายคนอาจต้องเผชิญกับความจริงที่เจ็บปวดในความล้มเหลวอันเนื่องมาจากการที่พบว่า การเจริญเติบโตและขยายตัวขององค์การไม่อาจเกิดขึ้นต่อไปได้อีก ยิ่งกว่านั้นยังอาจต้องหยุดการดำเนินงานที่กำลังกระทำอยู่อีกด้วย สภาพเช่นนี้ในที่สุดแล้วก็เป็นสิ่งที่ย้องค์การหลายแห่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ในการยอมรับถึงการที่ต้องปิดโรงงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการปลดพนักงานออกจากองค์การในที่สุดหรือในอนาคตอันใกล้

การที่ย้องค์การจะมีสภาพของการถดถอยหรือเข้าสู่ขั้นตอนของการเสื่อมถอย (Decline Stage) ได้นั้น โดยมากแล้วเหตุผลสำคัญมักมาจากเหตุผลหลายประการดังต่อไปนี้ เช่น การที่ย้องค์การไม่สามารถปรับตัวรับมือให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมที่เข้ามากระทบกับองค์การเช่นการที่ความต้องการหรือรสนิยมในการบริโภคของลูกค้าเปลี่ยนแปลงไปจากผลิตภัณฑ์เดิมขององค์การไปสู่ผลิตภัณฑ์หรือรสนิยมรูปแบบอื่นแทนแม้ว่าผู้บริหารจะพยายามหากลยุทธ์แก้ไขต่าง ๆ ก็ไม่สามารถกู้สถานการณ์เดิมกลับคืนมาได้ อีกประการหนึ่งของเหตุผลในการถดถอยลงขององค์การ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้ไปเผยแพร่บนฐานการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มักจะมีสัญญาณเตือนมาก่อนบ้างแล้ว ถ้าหากผู้บริหารรู้จักสังเกตและหมั่นพิจารณา ก็คือการที่ระบบและสภาพขององค์กรเองมีโครงสร้างองค์กรที่ไม่มีประสิทธิภาพและมีความซับซ้อนใหญ่โต เทอะทะมากเกินไป องค์กรขาดการประสานงานที่ดี รวมทั้งการมีพนักงานจำนวนมากเกินไปที่ไม่จำเป็นกับปริมาณกิจกรรมงาน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลพวงร่วมกันและสะสมความเสียหายต่อเนื่องจนทำให้องค์กรเสื่อมถอยได้ในที่สุด

เหตุผลประการสุดท้ายของการที่องค์กรเข้าสู่สภาพการถดถอยนั้นก็คือสภาพของสิ่งแวดล้อมเองที่ไม่สามารถเอื้อกุล หรืออำนวยความสะดวกสนับสนุนส่งเสริมทรัพยากร หรือปัจจัยต่างๆ ที่องค์กรต้องการและจำเป็นต่อไปอีกได้ โดยทั่วไปแล้วทรัพยากรจากสิ่งแวดล้อมประเภทนี้จะเป็ปัจจัยหลักขององค์กรซึ่งกิจการจะขาดเสียมิได้ ในกรณีเช่นนี้มักจะเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติหรือโอกาสทางธุรกิจบางอย่างที่เป็นกรณีพิเศษ ดังนั้นถ้าหากองค์กรต้องขาดสิ่งเหล่านี้ชีวิตขององค์กรก็ย่อมที่จะเป็นไปได้ในการที่จะดำรงคงอยู่ตลอดไป

2.2 แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรม

2.2.1 แนวคิดทางด้านการผลิต

การบริหารการผลิตเป็นงานที่ประสานและควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมดที่จะทำให้เกิดผลผลิต การบริหารการผลิตจะเริ่มต้นก่อนที่จะมีการผลิต การจัดการการผลิตที่มีประสิทธิภาพต้องสามารถประสานคน เงิน เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ากันได้อย่างประหยัด เพื่อให้เกิดผลผลิตที่ตลาดต้องการ (คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ.2541 : 112-127)

องค์ประกอบที่สำคัญของการบริหารการผลิต ได้แก่

2.2.1.1 การวางแผนการผลิต

วินิจ วีรยางกูร.(2523 : 129-142) กล่าวไว้ว่าในงานใด ๆ ก็ตามการวางแผนและการควบคุมเป็นสิ่งสำคัญเพราะเมื่อมีการวางแผนและควบคุมแล้ว ก็เป็นที่เชื่อได้แน่นอนว่างานนั้นจะต้องสำเร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ วัตถุประสงค์ของการวางแผนก็เพื่อจะเป็นที่มั่นใจได้ว่าสินค้าจะต้องผลิตเสร็จและส่งมอบให้ลูกค้าได้ทันเวลา ฉะนั้นกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการผลิตจะต้องมีการวางแผนร่วมมือกันทำงาน และจะต้องมีการควบคุมเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ การวางแผนการผลิตโดยทั่วไปแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. กิจกรรมก่อนการผลิต (Preproduction Activities) คือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องกระทำหรือวางแผนไว้ก่อนการผลิตจะเริ่มต้น ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นที่แน่ใจได้ว่าทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็นมีอยู่ในช่วงเวลา

1.1 การอนุมัติและการทำตารางการผลิต (Authorization and Master scheduling) ปริมาณการผลิตที่แน่นอนในแต่ละงวดจะต้องได้รับการอนุมัติจากฝ่ายบริหาร เมื่อปริมาณการผลิตที่แน่นอนได้รับการอนุมัติแล้วก็จะต้องทำตารางการผลิตเพื่อแสดงให้เห็นว่าผลิตภัณฑ์ใดจะเริ่มทำการผลิตเมื่อใด

1.2 ความเห็นของวิศวกร (Engineering release) วิศวกรจะต้องตรวจสอบว่าลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์เป็นอย่างไร กรรมวิธีการผลิต ปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ขั้นตอนของการตรวจสอบและอื่น ๆ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ววิศวกรก็จะอนุมัติให้เริ่มดำเนินการขั้นต่อไปได้

1.3 การวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์และการทำใบสั่งซื้อ (Break-down and Ordering) ในขั้นนี้พัสดุที่จำเป็นต้องเริ่มสั่งซื้อชิ้นส่วน บางชิ้นส่วนจะต้องทำการวิเคราะห์ว่าจะผลิตเอง หรือซื้อจากบุคคลภายนอก

1.4 การจัดหา (Procurement Cycle) ในขั้นนี้ฝ่ายจัดซื้อที่เกี่ยวข้องจะเริ่มทำการสั่งซื้อวัตถุดิบและชิ้นส่วน กำหนดวันส่งมอบ ในขณะที่ยังไม่ได้รับพัสดุที่สั่งซื้อ ต้องมีการติดตามทวงถามเพื่อจะได้จัดการแก้ไขถ้ามีอุปสรรคเกี่ยวกับความล่าช้าในการส่งมอบพัสดุ

1.5 บริการอื่น ๆ ในโรงงาน (In-Plant Service) งานหรือหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะต้องพร้อมที่จะสนับสนุนการผลิต เช่น การกำหนดเวลามาตรฐานในการทำงาน การเตรียมเครื่องจักร เครื่องมือ และอื่น ๆ เพื่อให้พร้อมที่จะให้บริการได้ทันที

1.6 การตรวจรับและตรวจสอบคุณภาพ (Receiving and Inspection) เมื่อพัสดุหรือชิ้นส่วนที่สั่งซื้อมาถึง ก็จะต้องมีการตรวจรับว่าถูกต้องทั้งปริมาณและคุณภาพหรือไม่

1.7 การรวบรวมพัสดุ (Accumulation of Materials) พักหรือชิ้นส่วนที่ จะต้องมีการเก็บรักษาไว้อย่างดีตรวจนับพัสดุเพื่อดูปริมาณคงเหลือ เพื่อให้แน่ใจได้ว่าทุกอย่างมีพร้อม โดยปรกติจะต้องมีการตรวจเช็คก่อนส่งเข้ากระบวนการผลิตในช่วงเวลาที่เหมาะสม

2. กิจกรรมการผลิต (Production Activities) คือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องกระทำเพื่อให้ทรัพยากรที่จำเป็นถูกแปรสภาพให้เป็นสินค้าหรือบริการเพื่อการบริโภคและอุปโภค

การวางแผนการผลิตที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้การผลิตดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ ประสิทธิภาพในการผลิตจะเกิดขึ้นเนื่องจากความสมดุลระหว่างต้นทุนและเวลาที่ใช้ในการผลิต ระยะเวลาที่ใช้ในการผลิตมีผลโดยตรงต่อเวลาที่ใช้ในการจัดซื้อ ขนาดและระดับของพัสดุคงเหลือ

2.2.1.2 การปฏิบัติการผลิต

เปรี๊อง กิจรัตน์ภร. (2543 : 14) ได้จำแนกการปฏิบัติทางด้านการผลิตว่าประกอบด้วยโรงสร้างย่อย ๆ คล้ายลูกโซ่ในแต่ละส่วนของโครงสร้างย่อยจะมีความเกี่ยวพันและเชื่อมโยงต่อกัน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. กระบวนการก่อนผลิต ทำหน้าที่เตรียมการก่อนปฏิบัติการ ซึ่งวัตถุดิบยังอยู่ในสภาพเดิมและยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปร่างไปจากเดิม โดยประกอบด้วยกิจกรรมย่อย ๆ ดังนี้ คือ การรับสั่งของ การเอาของออก และอื่น ๆ (ถ้ามี)

2. กระบวนการผลิต เป็นกระบวนการที่วัตถุดิบกำลังเปลี่ยนแปลงรูปร่างไปจากเดิม ทั้งนี้ขั้นตอนกระบวนการผลิตประกอบด้วย การขึ้นรูปทรง การแบ่งแยก การตัดชิ้นส่วน การประกอบเข้า และอื่น ๆ (ถ้ามี)

3. กระบวนการหลังผลิต เป็นกิจกรรมขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายหลังกระบวนการผลิต และกลายเป็นผลผลิตสินค้าออกมาแล้ว แต่ยังคงต้องมีกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวข้องอยู่ ได้แก่ การติดตั้ง การบำรุงรักษา การซ่อมแซม การดัดแปลง

2.2.1.3 การควบคุมการผลิต

เพื่อให้การจัดการด้านการผลิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและใช้ต้นทุนประหยัดที่สุด จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมการผลิตที่มีประสิทธิภาพ หลักการควบคุมการผลิตอาจจำแนกได้เป็น 2 ด้าน คือ การควบคุมด้านปริมาณ ซึ่งหมายรวมถึงการควบคุมเรื่องเวลาที่ใช้ในการผลิตด้วยและการควบคุมด้านคุณภาพ ดังนี้ (พรธนูช ชัยปิ่นชนะ. 2541: 33-34)

1. การควบคุมด้านปริมาณ (Quantity Control) จะมุ่งเน้นให้กระบวนการผลิตได้ผลิตภัณฑ์ในปริมาณที่กำหนด โดยใช้เวลา (Time) ในการผลิตอย่างเหมาะสมในการควบคุมด้านปริมาณและเวลามีเทคนิคที่นิยมใช้ คือ แผนภูมิแกนต์ (Gantt chart) เทคนิค CPM (Critical Path Method) เทคนิค PERT (Project Evaluation and Review Method)

2. การควบคุมด้านคุณภาพ (Quality Control) โดยปกติคุณภาพของสินค้าหรือสิ่งของที่ผลิตอาจไม่คงที่เสมอ เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงของพนักงาน เครื่องจักร หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องควบคุมไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกินกว่าระดับที่ยอมรับได้ การควบคุมคุณภาพโดยทั่วไปจะทำการตรวจสอบลักษณะที่สำคัญ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 การตรวจสอบเชิงคุณภาพ (Attribute Inspection) เป็นการตรวจสอบเพื่อต้องการรู้ว่าของนั้นใช้งานได้หรือไม่เป็นของดีหรือไม่

2.2 การตรวจสอบความแปรผัน (Variable Inspection) เป็นการตรวจสอบระหว่างของแต่ละชิ้นในปริมาณที่วัดได้ เป็นค่าต่อเนื่อง เช่น น้ำหนัก ความยาว ความเข้มข้น เป็นต้น

การควบคุมด้านคุณภาพ สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. การควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ซื้อมาจากภายนอก
2. การควบคุมคุณภาพระหว่างการผลิต โดยการสุ่มหรือตรวจทุกชิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขึ้น

3. การควบคุมคุณภาพสินค้าสำเร็จรูปก่อนขายโดยการสุ่ม หรือตรวจทุก

นอกจากนี้ยังมีเทคนิคการควบคุมคุณภาพการผลิตที่นิยมใช้ในปัจจุบันเรียกว่า “ความเสียหายเป็นศูนย์ หรือ Zero Defect” เทคนิคนี้ยึดหลักการขจัดความผิดพลาดทุกทางโดยกระตุ้นให้คนงานเข้าใจและทราบถึงสาเหตุของความผิดพลาด เพื่อหาแนวทางแก้ไขสาเหตุเหล่านั้น ร่วมกับผู้บริหาร

2.2.1.4 การควบคุมวัสดุในการผลิต

(คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ .2541: 114-117) ใ้ค้อธิบายไว้ว่าวัสดุ หมายถึง สิ่งของเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ อะไหล่ ตลอดจนเครื่องจักร เครื่องยนต์ วัตถุดิบ วัสดุ สำหรับก่อสร้าง และของใช้เบ็ดเตล็ด รวมทั้งสินค้าสำเร็จรูปด้วย วัสดุที่อยู่ในกระบวนการผลิต ได้แก่

- วัตถุดิบ (Raw Material)
- ส่วนประกอบ (Component Part)
- ชิ้นส่วนของเครื่องมือเครื่องใช้และเครื่องจักร (Assembly Part)
- วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง
- งานระหว่างทำหรือวัสดุกึ่งสำเร็จรูป (Work in Process)
- วัสดุสำเร็จรูป (Finished Product)
- วัสดุสิ้นเปลือง (Supplies)

การควบคุมวัสดุในการผลิตจะเกี่ยวกับเรื่อง

2.2.1.4.1 การจัดซื้อ (Purchasing)

เป็นกิจกรรมที่รับผิดชอบในการประกันว่าบรรดาวัสดุของใช้และอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในกิจกรรมนั้นมีพร้อมอยู่เสมอ การจัดซื้อมี 2 ประเภทใหญ่

1) การจัดซื้อมาเพื่อขายต่อ (Purchasing for Resale) มีลักษณะ

- ซื้อโดยพ่อค้า หรือผู้เก็งกำไร
- ใช้เวลาส่วนใหญ่หาสินค้า ใช้เวลาน้อยในการขาย
- หาซื้อสินค้าที่เหมาะสมและเป็นที่ต้องการของลูกค้า
- ขายในราคาทีบวกกำไรแล้วยังเป็นที่พอใจของผู้บริโภค
- คุณภาพและบริการเป็นที่ถูกใจของลูกค้า
- ถ้าตัดสินใจผิด ธุรกิจของเขาจะล้มเหลว

2) การจัดซื้อมาเพื่อใช้หรือเปลี่ยนสภาพ (Purchasing for Consumption or Conversion) ในกิจการอุตสาหกรรมต้องการวัสดุและของใช้ต่าง ๆ มาใช้ในการผลิตวัสดุที่ต้องมีอยู่พร้อม และมีเพียงพอตามระยะเวลาและขั้นตอนของการผลิตที่กำหนดไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับผูกมัดให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.1.4.2 การกำหนดปริมาณสินค้าคงคลัง

วัสดุเป็นของมีราคา ต้นทุนการผลิตสินค้าอาจต้องใช้วัสดุถึง 55% ใน การผลิต ของที่อยู่ในคลังวัสดุเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่า ซึ่งบริษัทต้องหาซื้อด้วยเงินสด ถ้าบริษัทซื้อ วัสดุเข้ามาเก็บไว้ในคลังมากเกินไป อาจเกิดปัญหาเงินทุนเวียนจมอยู่ในวัสดุ หรืออาจทำให้วัสดุ ล้าสมัย หรือเสียหายได้หากปล่อยไว้นานเกินไป ดังนั้นบริษัทควรมีการกำหนดปริมาณสินค้า คงเหลือที่เหมาะสม คือ ไม่มากเกินไปและไม่น้อยจนขาดมือ จะช่วยให้ธุรกิจสามารถลดจำนวน เงินทุนที่จะต้องใช้สำหรับสินค้าคงเหลือ และสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้โดย สม่าเสมอไม่ขาดมือ ในการกำหนดปริมาณสินค้าคงเหลือนั้นมีปัจจัยหลายอย่างที่ผู้บริหารพัสดุ จำเป็นต้องพิจารณาดังนี้ คือ

1) การกำหนดระดับสินค้าคงเหลือไว้เพื่อความปลอดภัย (Safety Stock) คือระดับสินค้าคงเหลือที่มีไว้เพื่อความปลอดภัย เพื่อป้องกันมิให้สินค้าหรือวัสดุขาดมือ ซึ่ง อาจเกิดจากความไม่แน่นอน ในการคาดคะเนเกี่ยวกับอัตราการขายหรือการใช้ระยะเวลาในการ สั่งซื้อ และระยะเวลาในการทำการผลิต

2) ระดับที่กำหนดจุดที่ต้องการซื้อ (Reorder Lever) เมื่อสินค้าและวัสดุ ที่เก็บรักษาได้ลดระดับมาถึงจุดนี้แล้วจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยบอกให้ผู้บริหารวัสดุทราบว่า เขา จำเป็นต้องเริ่มทำการสั่งซื้อวัสดุนั้น ๆ เพิ่มเติมได้แล้ว มิฉะนั้นวัสดุจะขาดมือ

3) กำหนดปริมาณการสั่งซื้อที่เหมาะสมและประหยัด (Economic Order Quantity) เป็นการกำหนดปริมาณการสั่งซื้อ โดยคำนึงถึงว่าปริมาณของสินค้าในการสั่งซื้อ แต่ละครั้งที่จะทำให้เสียค่าใช้จ่ายรวมกันแล้วต่ำสุด หรือคือปริมาณสั่งซื้อที่ทำให้ต้นทุนสินค้าต่อ หน่วยต่ำสุด

4) ระยะเวลาที่ใช้เพื่อการทำการสั่งซื้อ (Lead Time) คือ ระยะเวลา ทั้งหมดที่ต้องใช้เพื่อการสั่งซื้อ จนกระทั่งได้สินค้ามา โดยจะเริ่มนับตั้งแต่ผู้ใช้หรือผู้เก็บวัสดุทำใบ ขอซื้อมาให้แผนกจัดซื้อ จนกระทั่งผู้ขอซื้อ ได้รับสินค้าเข้าคลัง

2.2.1.4.3 การเก็บรักษาวัสดุ

สินค้าและวัสดุที่ได้มา กิจการต้องจัดการเก็บรักษาให้อยู่ในสภาพเดิม และปริมาณที่เหมาะสม ไม่ให้เสียหายและสูญหาย

2.2.2 แนวคิดทางการเงิน

คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ(2541:197-202) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายขององค์การธุรกิจ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปการผลิตสินค้า หรือการให้บริการต่างก็มุ่งหวังจะตอบสนองความต้องการของ สังคมและขณะเดียวกันก็มุ่งหวังที่จะให้องค์การอยู่รอดเจริญเติบโตและทำกำไรให้แก่องค์การเอง แต่จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดการแข่งขันสูงขึ้น เป็นเหตุให้องค์กรธุรกิจจะต้อง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีการวางแผนและการบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพและต้นทุนผลิตต่ำสุด จึงต้องมีการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน(Anticipation) การจัดหาเงินทุน(Acquisition) และการจัดสรรเงินทุนไปใช้ในธุรกิจ (Allocation The three A's of financial management) อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านนี้จะส่งผลให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การธุรกิจนั่นเอง

2.2.2.1 การวางแผนหรือการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน(Anticipation)

เป็นงานวางแผนเกี่ยวกับเงิน โดยพิจารณาว่าธุรกิจมีความจำเป็นต้องให้เงินทุนเท่าใดสำหรับการดำเนินงานในอนาคต (Needs of funds) ในการวางแผนการดำเนินงานในระยะยาวของธุรกิจจำเป็นต้องพิจารณาในด้านการเงินด้วย โดยเฉพาะแผนที่ทำให้มีการจ่ายเงินจำนวนมาก ๆ เช่น การขยายโรงงาน การซื้อเครื่องจักรใหม่ เป็นต้น ธุรกิจจะวางแผนความต้องการให้เงิน โดยการพยากรณ์เหตุการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในธุรกิจซึ่งจะมีผลต่อการเงิน เหตุการณ์ซึ่งจะทำให้เงินสดเคลื่อนไหวเข้าหรือออกธุรกิจก็จะต้องพยากรณ์ เมื่อผู้จัดการทางการเงินทราบแผนงานและการประมาณการดำเนินงานแล้วก็จะจัดทำงบประมาณเงินสดรับและจ่าย ซึ่งจะทำให้ธุรกิจสามารถทราบขนาดที่เหมาะสมของเงินที่ต้องการใช้ในอนาคตได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องคำนึงถึงเสมอว่าธุรกิจต้องดำเนินงานอยู่ภายใต้ภาวะของความไม่แน่นอนด้วย ดังนั้นการวางแผนทางการเงินจึงต้องยืดหยุ่นได้เพื่อให้ธุรกิจสามารถปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง

2.2.2.2 การจัดหาเงินทุน (Acquisition)

เป็นงานบริหารการเงินที่เกี่ยวกับการจัดหาเงินทุนที่เหมาะสมมาใช้ในธุรกิจ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเงินทุนที่ธุรกิจต้องการใช้นั้นได้จัดหามาเมื่อเวลาใดจากแหล่งเงินทุนไหนและด้วยวิธีการอย่างไร

แหล่งเงินทุนที่ผู้จัดการทางการเงินจะได้นั้น ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ต้องการใช้เงินทุนและหลักฐานที่เขาสามารถใช้ในการจัดหาเงินทุน กล่าวคือ ต้องการเงินทุนระยะยาวหรือระยะสั้น ในฐานะผู้ซื้อเขามีกำลังความสามารถเพียงไร ขนาดและความมั่นคงของธุรกิจมีส่วนกำหนดแหล่งและอายุของเงินทุนที่จะได้รับด้วย สำหรับธุรกิจขนาดเล็กที่ฐานะการเงินไม่ดีนักจะได้รับทุนจากเครดิตทางการค้าในระยะสั้นเท่านั้น ยกเว้นถ้าธุรกิจมีฐานะเครดิตดีก็อาจได้รับเงินกู้จากธนาคารซึ่งต้องค้ำประกันโดยบัญชีลูกหนี้สินค้าหรือหลักทรัพย์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าธุรกิจเติบโตรวดเร็วจะยังมีปัญหาในการจัดหาเงินทุนระยะยาว สำหรับเงินทุนระยะปานกลางพอจะกระทำได้ ถ้ามีการผ่อนชำระเป็นงวด ๆ ดังนั้นธุรกิจขนาดย่อมจะใช้เงินทุนระยะยาวได้แต่เฉพาะถ้าไรที่ธุรกิจได้สะสมไว้จากการดำเนินงานนั่นเอง อย่างไรก็ตามในการเลือกแหล่งเงินทุนนั้นผู้จัดการทางการเงินควรพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งต้นทุนของเงินทุนที่เกิดจากการจัดหาเงินทุน

ประเภทเงินทุน แบ่งได้ตามระยะเวลาของการใช้สินทรัพย์ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2.2.1 เงินทุนระยะยาว(Long-term Financing) คือเงินทุนที่มีกำหนดจ่ายคืนเกิน 5 ปี เป็นเงินทุนเพื่อนำมาใช้ในการซื้อสินทรัพย์ถาวร (Fixed Assets) เช่นที่ดิน อาคาร เครื่องจักร ฯลฯ สามารถจัดหาได้จากแหล่งต่อไปนี้

1. จากเจ้าของทุน เช่นธุรกิจคนเดียวก็คือ การเพิ่มทุนของตนเอง ห้างหุ้นส่วน ก็เรียกเพิ่มจากหุ้นส่วนหรือหาบุคคลอื่นมาร่วมลงทุนด้วย ส่วนบริษัทจำกัดก็คือ การออกหุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ เพิ่มเติม

2. การกู้ยืม ธุรกิจอาจจะกู้ยืมระยะยาวได้จากสถาบันการเงินต่าง ๆ เช่น ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนเพื่ออุตสาหกรรม บริษัทเงินทุนและหลักทรัพย์ บริษัทประกัน ฯลฯ สำหรับธุรกิจเจ้าของคนเดียวนั้น การกู้ยืมจากสถาบันการเงินดังกล่าวทำได้ไม่ถนัดเพราะกิจการขึ้นอยู่กับบุคคลคนเดียว หรือห้างหุ้นส่วนฯ ก็เช่นกัน ถ้ากู้ยืมได้ก็จำนวนไม่มากนักและต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกันจนเป็นที่น่าพอใจแก่สถาบันการเงิน ดังนั้นธุรกิจเจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วนฯ จึงต้องอาศัย นายทุนเอกชน (ตลาดเงินทุนนอกระบบ) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับบริษัทมหาชนจำกัดนั้นอาจใช้วิธีการออกหุ้นกู้หรือพันธบัตรจำหน่ายแก่ประชาชนและธุรกิจอื่น ได้โดยกำหนดอัตราดอกเบี้ยและเวลาไถ่ถอนไว้แน่นอนด้วย

3. จากกำไรสะสมของธุรกิจ คือกำไรสุทธิที่เหลือจากการจัดสรรให้ผู้ถือหุ้น และกันไว้เป็นทุนสำรองตามกฎหมายแล้ว ตั้งแต่เริ่มดำเนินงานมาจนถึงปัจจุบัน

2.2.2.2.2 เงินทุนระยะสั้น (Short-term Financing) คือเงินทุนที่มีกำหนดจ่ายคืนภายใน 1 ปี จัดหาเพื่อซื้อวัตถุดิบในการผลิต หรือจ่ายค่าแรง เป็นต้น เงินทุนระยะสั้นอาจเกิดปัญหาการขาดมือได้ ด้วยสาเหตุดังนี้

1. มีการขายเงินเชื่อจำนวนมาก และยังเก็บเงินจากลูกหนี้ไม่ได้
2. อาจเป็นธุรกิจที่ขายสินค้าตามฤดูกาล บางครั้งต้องนำเงินทุนไปซื้อ หรือผลิตสินค้าไว้เพื่อขายในฤดูกาลหรือเทศกาลนั้น ๆ เป็นจำนวนมาก เงินทุนจึงไปจมอยู่กับสินค้านั้น
3. บางครั้งเกิดต้องการเงินสดมาหมุนเวียนทันที เช่น ชำระหนี้บางรายหรือจ่ายเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ฯลฯ

อนึ่งการปล่อยให้เงินขาดมือนั้น อาจทำให้การดำเนินธุรกิจต้องหยุดชะงักได้ เกิดความล่าช้าเสียหาย อาจถูกฟ้องร้อง ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงในทางธุรกิจ (Credit) ดังนั้นผู้บริหารควรทำงบประมาณเงินสด (Cash Budget) ว่ากิจการต้องการใช้เงินสดมากในช่วงใด เป็นต้น จะได้เป็นแนวทางแก้ไขในการหาเงินสดไว้สำรองใช้และระยะเวลาที่ถูกต้อง

การจัดการและการแก้ไขการขาดเงินทุนระยะสั้น อานทำได้ในลักษณะต่อไปนี้

1. เร่งรัด ทวงถามลูกหนี้ที่ครบกำหนด รุ้งใจลูกหนี้ให้ชำระก่อนกำหนด โดยให้ส่วนลด ฯลฯ

2. การควบคุมสินค้า และวัตถุดิบคงเหลือ มิให้มีจำนวนมากเกินไป เป็นเหตุให้เงินทุนจม
3. ในกรณีลูกหนี้ ขอผ่อนผันยึดเวลาชำระหนี้
4. กู้ยืมจากสถาบันการเงินต่าง ๆ รวมทั้งกู้ยืมจากนายทุนเอกชน
5. ใช้เอกสารเครดิตในการซื้อสินค้า แทนที่จะใช้เงินสด เช่น ตัวแลกเงิน ตัวสัญญาใช้เงิน หรือขอใช้เช็คโดยลงวันที่ล่วงหน้า เป็นต้น
6. ขยายลดเอกสารเครดิต เช่น ตัวแลกเงิน สัญญาใช้เงิน ฯลฯ ซึ่งยังไม่ครบกำหนด เป็นต้น

2.2.2.3 การจัดสรรเงินทุนไปใช้ในธุรกิจ (Allocation)

เป็นงานการบริหารเงินที่เกี่ยวกับการจัดสรรเงินทุนของธุรกิจ ไปลงทุนในสินทรัพย์ประเภทต่าง ๆ เพื่อให้ธุรกิจมีความสามารถที่จะใช้สินทรัพย์มาชำระหนี้ได้ตามกำหนดเวลา เรียกว่ามีสภาพคล่อง (Liquidity) และการบริหารทางการเงินเพื่อให้มีการใช้เงินทุนไปลงทุนในสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์เพิ่มขึ้น เรียกว่า มีความสามารถในการทำกำไร (Profitability) ธุรกิจจะมีสภาพคล่องสูงเมื่อมีสินทรัพย์ที่สามารถเปลี่ยนสภาพเป็นเงินสดได้เร็ว เช่น เงินสด เงินฝากธนาคาร หลักทรัพย์ในความต้องการของตลาด ลูกหนี้และสินค้า เป็นต้น เป็นมูลค่าสูงกว่าสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องต่ำ เช่น สินทรัพย์ถาวร เป็นต้น สภาพคล่องที่สูงจะช่วยลดความเสี่ยงทางการเงิน อย่างไรก็ตามธุรกิจได้กำหนดเป้าหมายของการดำเนินงานไว้ว่ามีกำไรสูงสุด ซึ่งหมายความว่าธุรกิจจะต้องใช้เงินทุนมาก ๆ เพื่อลงทุนในสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูง นั่นคือต้องลงทุนในสินทรัพย์ถาวรซึ่งให้ผลตอบแทนสูงกว่าในมูลค่าที่สูงมากกว่าลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียน การจัดสรรเงินทุนเพื่อให้ธุรกิจสามารถบรรลุ เป้าหมายทั้งสภาพคล่องและความสามารถในการทำกำไรจึงใช้งานง่ายนัก ลักษณะของการจัดสรรเงินทุน

1. การลงทุนในลูกหนี้หรือการขายเชื่อ หมายถึง การขายสินค้าและบริการโดยผู้ซื้อไม่ต้องชำระเงินทันที ซึ่งจะทำให้กิจการสามารถขายได้ในปริมาณมากขึ้นและกำไรก็มีแนวโน้มที่สูงขึ้นด้วย นอกจากนั้นการขายสินค้าด้วยเงินเชื่อยังเป็นวิธีการหนึ่ง ที่ทำให้กิจการอยู่รอด และสามารถแข่งขันกับกิจการอื่นๆ ได้ ในสถานะเศรษฐกิจปัจจุบันนี้ธุรกิจทั่ว ๆ ไปโดยเฉพาะธุรกิจขนาดย่อมจึงจำเป็นต้องขายเชื่อด้วย แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาเครดิต และความสามารถในการชำระหนี้ของลูกหนี้อย่างระมัดระวัง

2. การลงทุนในโครงการ หมายถึง การที่ธุรกิจอาจจัดสรรเงินบางส่วนไปลงทุนในโครงการต่าง ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ดีกว่าจะเก็บเงินทุนที่มีอยู่ไว้เฉย ๆ การนำเงินไปลงทุนมีหลักเกณฑ์พื้นฐานในการตัดสินใจ คือระยะเวลาคืนทุนช้าหรือเร็วเพียงใด ถ้ามีความจำเป็นจะต้องใช้เงินจำนวนนั้นเมื่อใด ก็ต้องนำมาพิจารณาด้วย และอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยแล้วมาน้อยเพียงใด เมื่อเทียบกับผลตอบแทนจากสถาบันการเงินในระบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ประโยชน์ด้านการศึกษา ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.3 แนวคิดส่วนประสมทางการตลาด

2.2.3.1 ความหมายของการตลาด (Marketing Defined)

การตลาด หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาโดยเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ต่อตลาดโดยตรง และเป็นความพยายามที่จะทำให้มีการแลกเปลี่ยนต่าง ๆ เพื่อการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ คือการจะให้เกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนนี้เองที่ต้องมีงานหลาย ๆ อย่างต้องทำ กล่าวคือ ผู้ขายจะต้องค้นหาลูกค้าที่ซื้ออยู่ที่ไหน มีใครบ้าง ต้องดูว่าความต้องการเป็นอย่างไร ต้องการอะไร จากนั้นก็ต้องออกแบบผลิตภัณฑ์ ส่งเสริมให้เกิดความสนใจในผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการนำออกจำหน่าย การขนส่ง การเจรจาอื่น ๆ กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เองรวมทั้งการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การค้นหาลูกค้า การสื่อความ การจัดจำหน่าย การกำหนดราคา และการให้บริการ ล้วนแต่เป็นงานสำคัญที่เป็นงานหลักของการตลาดทั้งสิ้น (Kotler . 2003:7-8)

2.2.3.2 แนวคิดทางการตลาด

แนวคิดทางการตลาดเป็นปรัชญาหรือทัศนคติ ความคิดในทางธุรกิจที่ให้ความสำคัญของการผลิต (Product Orientation) มาเป็นแนวความคิดที่ยอมรับว่าลูกค้าเป็นผู้มีความสำคัญเป็นอันดับแรก(Customer Orientation) การวางแผนนโยบายและการดำเนินกิจกรรมทั้งหมดของบริษัทจะต้องจัดโดยมุ่งไปที่ความต้องการของลูกค้า แล้วพยายามตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้เป็นที่พอใจมากที่สุด โดยมีกำไรพอสมควร (Reasonable Profit) (คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ 2541 :130)

2.2.3.3 ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing Mix)

ได้มีการให้ความหมายของคำว่า “ส่วนผสมทางการตลาด” ไว้ดังนี้ ส่วนผสมทางการตลาด หมายถึง ปัจจัยหรือชุดของตัวแปรที่สามารถควบคุมได้ทางการตลาด ซึ่งปัจจุบันนำมาผสมกันเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าในตลาดเป้าหมาย(Kotler. 2000:15)

ส่วนผสมทางการตลาดจะมีตัวแปรหลักอยู่ 4 ตัว หรือมักนิยมเรียกกันว่า 4P's ได้แก่

2.2.3.3.1 ผลิตภัณฑ์ (Product) หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจ เพื่อสนองความพึงพอใจ ผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายอาจมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนก็ได้ ผลิตภัณฑ์จึงประกอบไปด้วยสินค้า บริการ ความคิด สถานที่ องค์การหรือนุคคล ส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องผลิตภัณฑ์นี้มุ่งพยายามพัฒนาให้มีสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ ให้ลูกค้าปรารถนาซื้อซ้ำและมีความภักดีต่อยี่ห้อของสินค้า ซึ่งต้องคำนึงถึง รูปลักษณะของผลิตภัณฑ์ คุณภาพ รูปแบบ ขนาดตราสินค้า การบรรจุหีบห่อ การติดตั้ง การให้บริการ ฯลฯ

ประเภทของผลิตภัณฑ์ (Product Classification) การจำแนกประเภทของผลิตภัณฑ์ อาจใช้หลักเกณฑ์ หรือมาตรฐานในการจำแนกได้หลาย ๆ แบบ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์ สาเหตุสำคัญที่ต้องมีการจำแนกประเภทของสินค้า เพื่อสะดวกในการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดเกี่ยวกับสินค้านั้น หรือเพื่อความสะดวกในการจัดส่วนผสมทางการตลาด (Market Mix) ให้สอดคล้องกับกลุ่มตลาดเป้าหมาย ความนิยมทั่วไปแบ่งผลิตภัณฑ์ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่โดยถือกลุ่มเป้าหมายทางการตลาด (Market Target) เป็นเกณฑ์ในการจำแนกจุดประสงค์ในการซื้อสินค้าและบริการของลูกค้า ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1. สินค้าอุปโภคบริโภค (Consumer Goods) จำแนกออกได้เป็น 4

ประเภทคือ

- 1.1 สินค้าสะดวกซื้อ
- 1.2 สินค้าเปรียบเทียบซื้อ
- 1.3 สินค้าเจาะจงซื้อ
- 1.4 สินค้าไม่แสวงซื้อ

2. สินค้าอุตสาหกรรม (Industrial Goods) แบ่งเป็น 6 ประเภท

- 2.1 ถาวรวัตถุที่ต้องการติดตั้ง
- 2.2 เครื่องมือประกอบ
- 2.3 วัสดุคืบ
- 2.4 วัสดุที่ใช้เป็นชิ้นส่วนประกอบหรือชิ้นส่วน
- 2.5 วัสดุใช้สอย
- 2.6 บริการ

2.2.3.3.2 การจัดจำหน่าย (Place หรือ Distribution) หมายถึง โครงสร้างของช่องทางที่ประกอบด้วยสถาบันและกิจกรรมใช้เพื่อเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์หรือสินค้าไปยังตลาด แม้ผลิตภัณฑ์ดีแต่หากไม่สามารถไปถึงทันเวลาและในสถานที่ที่มีความต้องการแล้ว สินค้านั้นก็หมดความหมาย ดังนั้นการจัดจำหน่ายต้องพยายามให้ผู้บริโภคซื้อง่าย สะดวกสบาย รับบริการได้สะดวก มีข้อเสนอแนะในการใช้ และมีสินค้ากระจายอยู่ในทุกที่ที่มีความต้องการสินค้า แบ่งเป็น

1. ช่องทางการจัดจำหน่าย (Distribution Channels) เป็นการเลือกวิธีการจำหน่ายว่าจะจัดจำหน่ายผ่านตัวกลางแบบไหนหรือไม่ ตัวกลางที่มีอยู่ คือ เอเยนต์ ผู้ค้าส่ง และผู้ค้าปลีก หลักในการเลือกแบ่งออกได้เป็น 2 วิธีคือ

1) การเลือกประเภทตัวกลาง หมายความว่า เราจะเลือกผ่านตัวกลางใดบ้างจะผ่านทั้งหมดหรือไม่ผ่านเลย โดยจะจำหน่ายถึงตัวผู้ใช้โดยตรง การจะพิจารณาเลือกนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

- ประเภทของสินค้า ถ้าหากเป็นสินค้าอุปโภคบริโภคก็มักจะเป็นช่องทางการจัดจำหน่าย ถ้าหากเป็นสินค้าอุตสาหกรรมก็นิยมจำหน่ายโดยตรง แต่บางชนิดก็ผ่านตัวกลาง

- ความสามารถทางการตลาด ถ้าหากในฐานะผู้ผลิตหรือผู้แทนจำหน่ายรายใหม่ยังไม่มีความรู้เรื่องตลาดดี ก็อาจจะฝากขายผ่านนายหน้า และผู้ค้าส่งเพื่อให้ นายหน้าและผู้ค้าส่งหาลูกค้าปลีกให้อีกต่อหนึ่ง ถ้าหากมีความชำนาญหรือเป็นที่รู้จักในการค้าปลีก หรือผู้ใช้คืออยู่แล้ว ก็อาจจะเลือกวิธีจำหน่ายได้ทุกทาง

2) เลือกตัวกลางระหว่างประเภทเดียวกัน หมายถึง สมมุติว่าเมื่อท่านตัดสินใจลงไปแล้วว่าจะขายผ่านเอเย่นต์ต่างจังหวัด ก็พิจารณาว่าในจังหวัดนั้นจะเลือกเอเย่นต์รายใด ปัจจุบันในการพิจารณาได้แก่

- ความสามารถในการจำหน่ายสินค้าประเภทนั้น
- ความรู้เกี่ยวกับสินค้าประเภทนั้น
- ความสามารถในการค้าและดำเนินธุรกิจทั่วไป
- เครดิตและฐานะทางการเงิน
- ความเต็มใจรับสินค้าไปจำหน่ายและความร่วมมือในการจัดจำหน่าย
- ชื่อเสียงในฐานะนักธุรกิจในพื้นที่นั้น

2. สถานที่วางขาย (Selling Outlets) สถานที่วางขายโดยปกติ คือ สถานที่ขายปลีก และการขายปลีกส่วนใหญ่เป็นการขายสินค้าอุปโภคบริโภค ยุทธวิธีเรื่องนี้คือ

1) การพิจารณาเลือกสถานที่วางขายซึ่งมีอยู่หลายประเภทด้วยกัน มีขนาดและทำเลที่ตั้งต่าง ๆ กัน เลือกให้เหมาะสมกับลักษณะสินค้าซึ่งก็มีอยู่หลายแบบ สินค้าอุปโภคบริโภคมีอยู่ 3 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ สินค้าประจำวัน สินค้าเพื่อการเลือกซื้อ และสินค้าลักษณะพิเศษ

2) การจัดตกแต่งร้าน มีวิธีการคือ จัดและตกแต่งร้านให้เป็นระเบียบเป็นที่ดึงดูดใจลูกค้า แยกประเภทสินค้าไว้ให้เป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกในการมองหา จัดสินค้าไว้ในจุดที่ลูกค้ามองเห็นได้ง่าย หยิบได้ง่าย สินค้าบางอย่างการจัดวางต้องอยู่ในจุดที่สามารถรักษา รูปแบบสีสันและคุณภาพได้คงสภาพเดิม

2.2.3.3.3 ราคา (Price) หมายถึง มูลค่าของผลิตภัณฑ์ในรูปตัวเงินหรือสิ่งที่จะต้องจ่าย สำหรับการได้มาซึ่งบางสิ่ง มีการกำหนดราคา โดยพิจารณาทั้งลักษณะของการแข่งขันในตลาด เป้าหมาย และปฏิกิริยาของลูกค้าในราคาที่แตกต่างกันวิธีการที่เกี่ยวข้องในการกำหนดส่วนเพิ่ม (Markups) ส่วนลด (Discount) และเงื่อนไขการขาย (Terms of sale) ราคาที่ดีคือ ราคาที่กลุ่มเป้าหมายยอมรับและเห็นว่าเหมาะสม

2.2.3.3.4 การส่งเสริมการตลาด (Promotion) เป็นการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างผู้ขายกับผู้ซื้อ เพื่อสร้างเจตคติและพฤติกรรมการซื้อ การส่งเสริมการตลาดนี้เกี่ยวข้องกับ การสื่อความ (Communicate) ให้ถึงตลาดเป้าหมายว่า ผลิตภัณฑ์ที่ต้องการมีจำหน่ายที่ใดบ้าง ราคาเท่าใด การส่งเสริมการตลาดเป็นกิจกรรมการตลาดอีกอย่างหนึ่งที่มีบทบาทและความสำคัญมาก เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่สุดในประเทศไทยขณะนี้ การกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดมักจะมองอยู่ที่เรื่องการแข่งขัน การตลาด เพราะผู้บริโภคประเทศไทยส่วนใหญ่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย สภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดการวางกลยุทธ์ วิธีส่งเสริมการขายมากขึ้นก็สืบเนื่องมาจาก

1. การแข่งขันทวีความรุนแรงขึ้นมาก มีสินค้าใหม่ ๆ ออกสู่ตลาดมากขึ้น ผู้ผลิตหรือผู้ขายจึงจำเป็นต้องหาวิธีที่จะรักษาระดับการขายของตน โดยวิธีการต่าง ๆ ทางตลาด
2. เมื่อมีการนำสินค้าใหม่ออกสู่ตลาด ผู้ขายจำเป็นต้องโฆษณาสินค้าของตนพร้อมกับการส่งเสริมการขายไปด้วย ยิ่งเมื่อการขายดูทีว่าจะเติบโตขึ้น ก็จะต้องยิ่งส่งเสริมการขายให้มากขึ้น เพื่อให้การขายวิ่งสู่หลักชัยสูงสุดและสร้างการยอมรับในสินค้าให้เกิดแก่ผู้บริโภค
3. เมื่อผู้ขายต้องการเพิ่มยอดขายอันเนื่องมาจากไม่พอใจยอดขายปัจจุบันหรือยอดขายตกต่ำ
4. เพื่อสร้างความต้องการ(ที่เกินความจำเป็น)แก่ผู้ซื้อ เพื่อผลทางการขายที่สูงขึ้น

วิธีการส่งเสริมการขาย มีวิธีดังต่อไปนี้

1) โฆษณาและแสดงสินค้า ณ จุดซื้อ (Point of Purchase Advertising and Display) วิธีการนิยมให้กับสินค้าประเภทเครื่องสำอาง สินค้าตามแพคเกจหรือประเภทฟุ่มเฟือย บางอย่างโดยเฉพาะสินค้าที่ออกใหม่ วัตถุประสงค์ที่ต้องการจะ โฆษณาสินค้า แต่ในเวลาเดียวกันก็ขายด้วยโดยใช้ศิลปะการตกแต่ง และการจัดวางให้ดูสวยงาม เรียกร้องความสนใจลูกค้าที่ผ่านมาเห็น

2) ช่วยเหลือร้านค้า (Dealer Aids) วิธีนี้ผู้จำหน่ายจะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือลูกค้าที่เป็นร้านค้าปลีก และร้านค้าส่งในอันที่จะทำให้ผู้ค้าปลีกและผู้ค้าส่งสามารถขายสินค้าของเข้าได้มากขึ้น การช่วยเหลือคือ โฆษณาช่วย แนะนำวิธีการขาย อบรมพนักงาน และช่วยจัดและตกแต่งหน้าร้าน

3) วิธีกระตุ้นผู้บริโภคโดยตรง (Direct Consumer Stimulant) เป็นวิธีที่ใช้กันแพร่หลายในวงการตลาดเมืองไทย โดยมีวิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ การให้ของแถม การบริการอำนวยความสะดวกลูกค้าและรับส่งสินค้าถึงที่ รายการชิงโชคโดยการใช้ชิ้นส่วนภาชนะหรือกล่องบรรจุสินค้าส่งไปจับฉลากหรือแจกของอื่น ๆ การใช้บัตรกำนัลที่มีมูลค่าเป็นเงินในการแลกซื้อสินค้าได้ ฯลฯ

4) วิธีแจกตัวอย่างให้ลองใช้ กระทำโดย

- ให้ออกจริงเป็นตัวอย่าง
- ทำขนาดพิเศษ ส่วนใหญ่จะเล็กกว่าของจริง
- ปริมาณแจกจะต้องเพียงพอกับขนาดของตลาด หรืออาจจะเฉพาะใน

รายการการกุศลก็ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

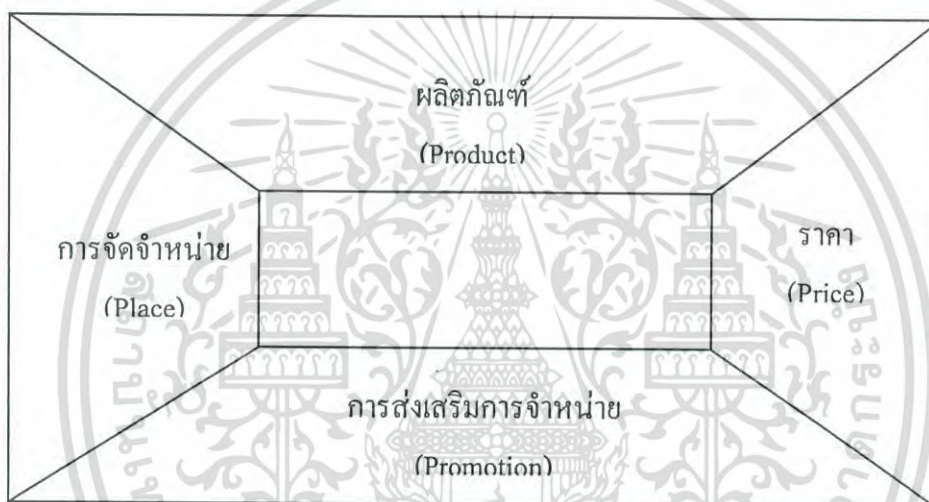
5) การสาธิตสินค้า (Demonstration) มีวิธีการอยู่ 3 ทางด้วยกัน คือ

- สาธิต ณ จุดขายในร้านสรรพสินค้า ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภทของใช้ประจำบ้านและในครัวเรือน

- สาธิตกลางแจ้งในสาธารณะก็เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถกระทำได้ แต่บริษัทที่เป็นหลักแล้วไม่นิยม เป็นวิธีที่นักประดิษฐ์หรือวิทยากลนิยมใช้

- การสาธิตในห้องโชว์รูมหรือสาธิต ณ แหล่งผู้ซื้อ ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภทเครื่องจักร อุปกรณ์ไฟฟ้า และเคมีภัณฑ์ เป็นต้น

6) การเปิดโรงเรียนหรือสถาบันฝึกอบรม ผู้จำหน่ายบางรายใช้วิธีการฝึกอบรมให้การศึกษาแก่บุคคลทั่วไปเกี่ยวกับวิชาชีพ หรือทักษะบางอย่างโดยมีความเกี่ยวข้องกับการให้สินค้าของตน

ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบของส่วนผสมทางการตลาดและผู้บริโภค

จากภาพที่ 2.1 แสดงถึงองค์ประกอบของส่วนผสมทางการตลาดที่จะช่วยในการพัฒนาโครงสร้างทางการตลาดได้เป็นอย่างดี เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคและสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับผู้บริโภคในทุก ๆ ด้าน

2.2.4 แนวคิดปัจจัยภายนอก

สมยศ นาวิการ (2525: 22-40) ได้กล่าวว่าปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการค้าดำเนินงานของธุรกิจในปัจจุบัน ได้แก่สภาพแวดล้อม ซึ่งสภาพแวดล้อมดังกล่าวเป็นงานที่ทำทนายของบริหารในการจัดการกับปัญหาดังกล่าว ที่จะต้องสนใจติดตามและทำความเข้าใจ และสามารถที่จะปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมดังกล่าวให้เอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินงานของธุรกิจได้เป็นอย่างดี ปัจจัยที่มีความสำคัญคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.4.1 สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ

ระบบเศรษฐกิจของเราเป็นระบบที่ค่อนข้างจะซับซ้อนที่ประกอบขึ้นด้วยธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดเล็ก และไม่มีธุรกิจใดเลยที่มีขนาดใหญ่พอจะควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจได้ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะอยู่ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รุ่งเรือง หรือเกิดเงินเฟ้อก็ตาม ย่อมจะมีผลกระทบต่อระดับการว่างงาน ความต้องการของผู้บริโภค ภาษีอากร การใช้จ่ายของรัฐบาล และอัตราดอกเบี้ยอยู่เสมอ

แรงกดดันทางเศรษฐกิจไม่เพียงแต่จะมีผลกระทบต่อการดำเนินงานของธุรกิจ แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะมีผลกระทบต่อความอยู่รอดของธุรกิจอีกด้วย ปัจจัยเหล่านี้ไม่สามารถจะควบคุมโดยธุรกิจได้ แรงกดดันทางด้านเศรษฐกิจภายในสภาพแวดล้อมของธุรกิจนั้น อาจจะแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มหนึ่งผลกระทบต่อความต้องการสินค้าและบริการ ส่วนกลุ่มที่สองจะมาจากคู่แข่งภายในระบบเศรษฐกิจ

1. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินค้าและบริการ ธุรกิจจะอยู่รอดได้จำเป็นต้องมีความต้องการสำหรับสินค้าและบริการของธุรกิจ มีปัจจัยหลายอย่างที่มีอิทธิพลต่อผู้บริโภค แบ่งเป็น

- ความสามารถซื้อ (อำนาจซื้อ) จะถูกกำหนดขึ้นมาโดยระดับของการจ้างงานในระบบเศรษฐกิจ ภาษีเงินได้ การออม และระดับราคาสินค้า

- การจ้างงานและเงินได้ เงินได้รวมของคนโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ส่วนใหญ่ที่สุดมาจากค่าจ้างและเงินเดือน ดังนั้นภายในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งหากว่ามีคนว่างงานอยู่เป็นจำนวนมากแล้ว สภาวะเศรษฐกิจของท้องที่นั้นจะได้รับความกระทบกระเทือนอันเนื่องมาจากการลดลงของรายได้รวมและอำนาจซื้อของบุคคลภายในท้องที่นั้น

- ภาษีอากร เนื่องจากรายได้รวมของบุคคลโดยทั่วไปแล้วจะต้องนำมาใช้จ่าย การออม และการเสียภาษี ดังนั้นเงินที่มีอยู่สำหรับการใช้จ่ายและการออมย่อมจะขึ้นอยู่กับจำนวนภาษีที่ต้องจ่ายให้กับรัฐบาล เงินได้ส่วนที่เหลือจากการเสียภาษีแล้วเรียกว่าเงินที่ใช้สอยได้ และในกรณีที่รัฐบาลเก็บภาษีเพิ่มขึ้น เงินที่ใช้สอยได้และความสามารถในการซื้อย่อมลดลง

- การออมทรัพย์บุคคลใดก็ตามที่ทำการออมมากขึ้น ความสามารถในการซื้อย่อมลดลง

- ราคาสินค้า ราคาสินค้ามีอิทธิพลต่อความสามารถในการซื้อ ดังนั้นถ้าหากว่าระดับราคาสินค้าสูงขึ้นยิ่งจะหมายความว่าอำนาจซื้อของบุคคลลดลง

2.2.4.2 สภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี

เทคโนโลยีใหม่ ๆ สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีความเป็นอยู่ของประชาชนมีผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจ ส่งผลกระทบต่อการผลิตสินค้าหรือบริการ เช่น การผลิตรถยนต์มีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาช่วยในระบบการผลิต การใช้คอมพิวเตอร์ หุ่นยนต์ การสื่อสาร ส่งผลทำให้เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมทางข้อมูลข่าวสาร (Information Society) ระบบทางด่วนของข้อมูล (Information Highway) ทำให้ธุรกิจมีการสร้างระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสารเชื่อมโยงถึงกันทั่วโลก ทำให้ระบบการติดต่อสื่อสารข้อมูลเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็วเอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ

2.2.4.3. สภาพแวดล้อมทางด้านรัฐบาล

สภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวกับการออกกฎระเบียบ นโยบายรัฐบาล การออกกฎหมายต่าง ๆ เช่น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค การผลิตสินค้าที่ได้มาตรฐานมีคุณภาพ การผลิตที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม กฎหมายที่เกี่ยวกับการโฆษณา การคุ้มครองทางด้านแรงงานตามกฎหมายแรงงาน เช่นการเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนเงินทดแทน การประกันบุคคลที่สาม เป็นต้น

2.2.4.4. สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรมประชากรของแต่ละประเทศมีผลต่อการดำเนินงานธุรกิจความเชื่อ ค่านิยม ทักษะ ทักษะ ความคิด และวิถีความเป็นอยู่ของประชากรมีผลต่อความคิดและพฤติกรรมของผู้บริโภค วัฒนธรรมมีผลต่อความผูกพันความจงรักภักดีของพนักงานในองค์การ ซึ่งวัฒนธรรมของประชากรในแต่ละประเทศก็จะมีความแตกต่างกันออกไป

2.2.4.5. สภาพแวดล้อมทางการแข่งขัน

ธุรกิจต้องมีการแข่งขันระหว่างกัน เครื่องมือการแข่งขันที่ใช้กันอยู่ส่วนมากคือ การลดราคาสินค้า การเสนอสินค้าที่มีความแตกต่าง ทำเลที่ตั้ง การให้บริการ และการส่งเสริมการขายสินค้า

2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางแท่ง

การศึกษาปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งนั้นจำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจที่มาของยางแท่ง คือน้ำยางและเศษยางที่นำมาผลิตเป็นยางแท่ง เพื่อการศึกษาเรื่องดังกล่าวจะได้เป็นพื้นฐานในการศึกษาเกี่ยวกับยางแท่งต่อไป

2.3.1 ภาพรวมโครงสร้างของอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย

ทั้งระบบประกอบไปด้วย 3 ส่วน ตามขั้นตอนการไหลของสินค้า คือ

2.3.1.1 อุตสาหกรรมขั้นต้น ประกอบด้วยผู้ประกอบการ 2 กลุ่ม คือ

- 1) ผู้ปลูกยางพารา ได้แก่เกษตรกรทั่วไปซึ่งจะมีพื้นที่เพาะปลูกรวมทั้งสิ้น

11.5 ล้านไร่ โดยจะขายยางในรูปแบบของเป็นน้ำยางสดหรือยางแผ่นดิบรวมถึงเศษยาง

การปลุกสวนยางในประเทศสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ขนาด คือ

1. สวนยางขนาดเล็ก เป็นสวนยางที่มีพื้นที่ระหว่าง 2-50 ไร่ มีประมาณ 1,012,000 สวน หรือร้อยละ 93.01 ของสวนยางทั้งหมด และมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 13 ไร่

2. สวนยางขนาดกลาง เป็นสวนยางที่มีพื้นที่ระหว่าง 51-250 ไร่ มีประมาณ 73,000 สวน หรือร้อยละ 6.71 ของสวนยางทั้งหมด และมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 60 ไร่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. สวนยางขนาดใหญ่ เป็นสวนยางที่มีพื้นที่มากกว่า 250 ไร่ มีประมาณ 3,000 สวน หรือร้อยละ 0.28 ของสวนยางทั้งหมด และมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 395 ไร่

2) พ่อค้าคนกลาง โดยทั่วไปจะรับซื้อผลผลิตจากเกษตรกรชาวสวนยางเช่น ยางแผ่นดิบ เศษยางและน้ำยาง เพื่อนำส่งให้กับโรงงานผู้แปรรูปยางเป็นยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง หรือยางประเภทอื่น ๆ

2.3.1.2 อุตสาหกรรมชั้นกลาง คือการแปรรูปยางหรือผลผลิตที่ได้จากเกษตรกรชาวสวนยางเป็นยางแผ่นรมควัน ยางเครพ ยางแท่ง น้ำยางข้นหรือยางประเภทอื่น ๆ จะประกอบด้วยโรงงานผลิตน้ำยางข้น โรงงานผลิตยางแผ่นรมควัน โรงงานผลิตยางเครพ และโรงงานผลิตยางแท่ง

2.3.1.3 อุตสาหกรรมชั้นปลาย คืออุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากจากโรงงานชั้นกลางมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ โดยผลผลิตของอุตสาหกรรมแปรรูปยางชั้นกลางก่อให้เกิดอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องไปข้างหน้าโดยตรงมากมายดังสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเภทอุตสาหกรรม	วัตถุดิบที่ใช้จากโรงงานชั้นกลาง
1. ยางรถยนต์ รถจักรยาน	ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
2. ยางรัดของ	ยางแผ่นผึ่งแห้ง
3. สายพานลำเลียง สายพานรูปตัววี	ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
4. ลูกยางชนิดต่าง ๆ	ยางแผ่นผึ่งแห้ง
5. ท่อยาง	ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
6. ยางยืด	น้ำยางข้น
7. ฟองน้ำ	น้ำยางข้น

เป็นต้น

2.3.2 การแปรรูปยางแท่ง

การแปรรูปยางแท่งหลักสำคัญในการผลิตยางแท่ง คือ กระบวนการทำให้ยางเป็นชิ้นเล็ก ๆ โดยมีการใช้เครื่องตัดรีด และย่อยยางก้อนให้เป็นเม็ดหรือชิ้นเล็ก ๆ แล้วนำมาอบให้แห้ง และอัดให้เป็นแท่ง (เสาวณีย์ ก่อวุฒิกุลรังษี 2543:160)

2.3.2.1 วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่ง ยางแท่งของไทยที่ผลิตได้มีดังนี้ ยางแท่ง STR XL, 5 L , 5, 10, 20, 50 5CV70, 5CV60, 5CV50, 10CV และ20CV แต่ละชั้นจะใช้วัตถุดิบและส่วนผสมที่แตกต่างกันดังตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 แสดงวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งชั้นต่าง ๆ

ชั้นยาง	วัตถุดิบที่ใช้
ยางแท่ง STR XL,5L	น้ำยางสด
ยางแท่ง STR 5CV70, 5CV60, 5CV50	น้ำยางสด
ยางแท่ง STR 5	น้ำยางสด หรือยางแผ่นดิบ
ยางแท่ง STR 10,20	ยางก้อนจับตัว (เช่น ยางแผ่นดิบ เศษยาง ฯลฯ)
ยางแท่ง STR 10CV ,20CV	ยางก้อนจับตัว (เช่น ยางแผ่นดิบ เศษยาง ฯลฯ)

ที่มา เสาวณีย์ ก่อวุฒิกรุงศรี (2543:156)

2.3.2.2 กรรมวิธีการผลิตยางแท่ง การผลิตยางแท่งเป็นกรรมวิธีที่ดีกว่าการผลิตยางในรูปแบบอื่น ๆ คือสามารถชำระล้างสิ่งสกปรกออกได้ดีที่สุดและได้ยางที่มีคุณภาพดี เศษยางที่เหลือจากการกรีด เช่น ยางเส้นหรือขี้ยาง ยางก้นถ้วยหรือยางก้อน สามารถนำไปผลิตยางแท่งได้ด้วย ยางแท่งที่ทำมาจากน้ำยางสดจะได้ยางแท่งที่มีคุณภาพชั้นดี แต่ถ้าทำจากยางแผ่น หรือเศษยางจะได้ยางแท่งคุณภาพรองลงไป

2.3.2.3 การผลิตยางแท่งจากน้ำยางสด (ฝ่ายวิจัยสินค้าเกษตรกรรม 2521 :42-44) ในขั้นแรกต้องทำให้น้ำยางจับตัวกันเป็นก้อน โดยผสมกรดหรือสารเคมีลงไป เช่น กรดฟอร์มิก กรดอะซิติก น้ำตาลทราย น้ำมันละหุ่ง (มีใช้ในเฉพาะประเทศมาเลเซีย) เมื่อยางจับตัวเป็นก้อนแล้วนำไปรีดด้วยเครื่องเคราประมาณ 4-5 ครั้ง แล้วผ่านเครื่อง Hammermill หรือShredder หรือGranulator เพื่อตัดยางออกเป็นชิ้นเล็ก แล้วฉีดน้ำเพื่อล้างสิ่งสกปรกที่ติดอยู่ในเนื้อยาง นำยางที่ล้างแล้วเข้าเครื่องอบให้แห้ง แล้วอัดเป็นแท่งด้วยเครื่อง Hydraulic Pressed ยางแท่งหนึ่งหนัก 33.33 กก. นำไปบรรจุหีบห่อและล้างที่มีขนาดบรรจุ 30 แท่งต่อลัง มีน้ำหนักถังละ 1 ตัน

2.3.2.4 การผลิตยางแท่งจากยางแผ่นดิบ ยางก้อน ยางก้นถ้วยและยางเส้น เป็นการนำเอายางก้นถ้วย ยางเส้น ไปแช่น้ำก่อนประมาณหนึ่งสัปดาห์ แล้วนำเข้าเครื่องเคราประมาณ 4-5 ครั้ง โดยมีอัตราส่วนระหว่างยางแผ่นดิบกับยางเครา 60:40, 50:50 และ45:55 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสกปรกของยางที่นำมาผลิตยางเครา ถ้าเป็นช่วงฤดูฝนยางจะสกปรกมาก ในการผลิตยางแท่งจึงใช้ยางแผ่นดิบในอัตราส่วนที่สูงขึ้น น้ำยางแผ่นดิบและยางเครามาตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วฉีดด้วยน้ำเพื่อล้างสิ่งสกปรกที่ติดอยู่ในเนื้อยาง ยางที่ล้างแล้วนำเข้าเครื่องอบให้แห้งแล้วอัดเป็นแท่ง

ในยางแท่งที่ผลิตจากยางก้อน ยางเส้น และยางก้นถ้วย ส่วนใหญ่จะผลิตจากยางก้อน ซึ่งมีสิ่งสกปรกเจือปนอยู่มาก ยางก้อนและยางเส้นก่อนนำมาผลิตยางแท่งต้องหมักหรือแช่น้ำในบ่อประมาณหนึ่งสัปดาห์เพื่อให้ยางอ่อนตัวสะดวกแก่การผ่านเครื่องเคราและเพื่อให้เปลือกไม้ ดิน ไขมันและส่วนที่ลอยน้ำจะเป็นเนื้อยาง แล้วนำเข้าเครื่องเครา จึงต้องผ่านเครื่องเคราหลายครั้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสกปรกของยาง ดังนั้นการติดตั้งเครื่องจักรของแต่ละโรงงานจะไม่เหมือนกันเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

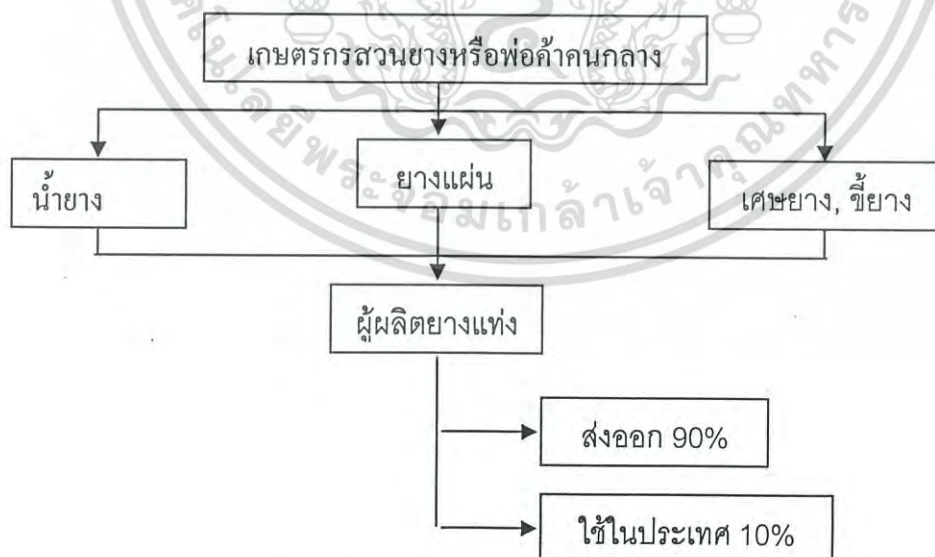
เหมือนกัน ถ้ายางสกปรกมากจะต้องผ่านเครื่องกรพหลายครั้ง หลังจากนั้นก็ดำเนินการผลิต เช่นเดียวกับที่กล่าวมาในข้อ 1)

ดังที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นแล้วว่าในการผลิตยางแท่งมีวัตถุประสงค์ที่จะพยายามจัดตั้งสกปรกที่เจือปนในเนื้อยางออกให้มากที่สุด สิ่งสกปรกมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ถ้าผลิตยางแท่งจากน้ำยางสดจะได้ยางแท่งที่มีคุณภาพดีที่สุด แต่ถ้าผลิตจากยางแผ่นดิบ ขี้ยาง ยางก้นถ้วยหรือยางก้อน การที่จะทำความสะอาดเท่าที่ทำได้ก็คือการตัดยางให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ เพื่อฉีกน้ำล้างเอาสิ่งสกปรกออกให้มากที่สุด เครื่องจักรที่ใช้ตัดยางที่นิยมใช้ในประเทศไทยมี 3 แบบคือ Hammermill, Granulator และ Palletizer

2.3.3 ตลาดยางพารา

ตลาดยางในประเทศไทยประกอบขึ้นด้วยผู้ขายคือเกษตรกรสวนยาง และผู้ซื้อคือพ่อค้าคนกลางซึ่งป็นช่องทางที่ผลผลิตของเกษตรกรชาวสวนยางจะนำออกสู่ตลาดโดยผ่านพ่อค้าคนกลางหลายระดับจนกว่าจะถึงมือผู้บริโภค ซึ่งสภาพตลาดจะเป็นลักษณะตลาดของผู้ซื้อ

โดยวิธีการตลาดของยางแท่งนั้น จากภาพที่ 2.2 แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตยางแท่งจะซื้อน้ำยาง ยางแผ่นดิบ หรือเศษยาง จากชาวสวนหรือพ่อค้าคนกลางมาทำการผลิตที่โรงงานผลิตยางแท่ง ซึ่งโรงงานผลิตยางแท่งนี้จะต้องจดทะเบียนต่อกรมวิชาการเกษตร และจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด และต้องส่งตัวอย่างยางแท่งให้กรมวิชาการเกษตรตรวจเพื่อออกใบรับรองสำหรับเป็นหลักฐานประกอบการส่งออก ยางแท่งนี้จะใช้ในประเทศประมาณร้อยละ 10 และส่งออกประมาณร้อยละ 90 (โสภา เพชรภาพ : 2532:42)

ภาพที่ 2.2 แสดงวิถีตลาดของยางแท่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3.1 ตลาดภายในประเทศ

ศูนย์กลางการค้ายางในประเทศศูนย์กลางการค้ายางในประเทศที่สำคัญมีอยู่ 6 แห่ง อยู่ที่ภาคใต้ 5 แห่ง คือ หาดใหญ่ ตรัง ยะลา นราธิวาส ภูเก็ต และที่เหลืออีกแห่งหนึ่งคือ กรุงเทพมหานคร (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรและคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย :2538)

2.3.3.2 ตลาดต่างประเทศ

ตลาดยางต่างประเทศ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ (สุรินทร์ แดงอุทัย และคณะ. 2538:5)

1) ตลาดต้นทาง (Primary Markets) หมายถึง ตลาดที่ตั้งขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้ผลิตเป็นสำคัญ โดยตลาดนี้จะตั้งอยู่ในประเทศที่เป็นแหล่งผลิตยางพารา โดยปัจจุบันมี

- ตลาดควาลัมเปอร์ มาเลเซีย (Kuala Lumpur Commodity Exchange: KLCE)

- ตลาดลวงหน้าสิงคโปร์ (Singapore Commodity Exchange : SICOM)

2) ตลาดปลายทาง (Terminal Markets) หมายถึง ตลาดที่ตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค หรือผู้ใช้อย่าง โดยตลาดจะตั้งขึ้นในประเทศที่เป็นผู้ใช้อย่างสำคัญของโลก เช่น

- ตลาดนิวยอร์ก (New York Commodity Exchange : NYCE)

- ตลาดลอนดอน (London Commodity Exchange : LCE)

- ตลาดลวงหน้โตเกียว (Tokyo Rubber Exchange: TRE)

- ตลาดลวงหน้โกเบ (Kobe Rubber Exchange: KRE)

ในปัจจุบัน รูปแบบการค้าเงินการซื้อขายโดยตรง (Direct Trade) เป็นรูปแบบที่มีการใช้กันเป็นส่วนใหญ่ โดยจะเป็นการติดต่อกันระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายโดยตรง โดยที่ผู้ซื้อและผู้ขายจะต้องมีความสัมพันธ์กันและรู้จักกันอย่างดี และความเชื่อถือนซึ่งกันและกันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งโดยทั่วไปสัญญาการซื้อขาย (Contract) จะเป็นที่ยอมรับกันของทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย โดยทั่วไปจะใช้รูปแบบสัญญาของ RAS (Rubber Association of Singapore) เป็นเกณฑ์และจะมีการตรวจสอบคุณภาพสินค้าก่อนข้างจะเข้มงวดโดยผู้ซื้อจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศุชาดา วราภรณ์ และ จิตรา สว่างศรี (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ สรุปได้ว่า อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศมาก ในปีพ.ศ.2534 ประเทศไทยผลิตยางได้ประมาณ 1.34 ล้านตัน ปรมาณร้อยละ 90.2 ส่งออกไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ โดยตลาดส่งออกขยายตัวประมาณร้อยละ 8.9 ต่อปี โดยยางธรรมชาติที่มีแนวโน้มความต้องการใช้มากคือ ยางแผ่นผึ่งแห้ง น้ำยางข้น ยางแผ่นรมควันและยางแท่ง สำหรับผลิตภัณฑ์ยางที่มีการผลิตและส่งออกสามารถทำรายได้ให้แก่ประเทศมูลค่าปีละมาก ๆ ได้แก่ ยางล้อยานพาหนะ ถุงมือยาง ยางรัดของ ท่อและสายพานชนิดต่าง ๆ และแถบยางยืด เป็นต้น อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางดังกล่าวของประเทศส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ปัญหาที่สำคัญที่อุตสาหกรรมเหล่านี้ประสบอยู่ก็คือการขาดแคลนเทคโนโลยีการผลิตและการจัดการรวมทั้งปัญหาด้านคุณภาพวัตถุดิบที่ไม่สม่ำเสมอ ทำให้คุณภาพผลิตภัณฑ์ไม่ได้มาตรฐาน ตลาดส่งออกผลิตภัณฑ์ยางค่อนข้างแคบและจำกัดอยู่เพียงไม่กี่ประเทศ เช่น ถุงมือยางมีตลาดที่สำคัญคือ สหรัฐอเมริกา และประเทศในกลุ่มยุโรปเท่านั้น สำหรับการพยากรณ์อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางที่จะมีการขยายตัวมากคือ ยางรถจักรยาน จักรยานยนต์ ถุงมือยาง ยางยืด และยางอะไหล่รถยนต์

ศิริพร เมฆฉาย (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ระบบอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศไทย โดยในบางส่วนหนึ่งได้ทำการศึกษาถึงผลกระทบของเศรษฐกิจส่วนรวมที่จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงความต้องการยางพารา โดยใช้ระบบสมการอุปสงค์ยางพาราและตารางปัจจัยการผลิต - ผลผลิตเป็นเครื่องมือในการศึกษา พบว่าเมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นจะส่งผลกระทบต่อปริมาณยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ ในประเทศมากที่สุด รองลงมาคือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปญี่ปุ่น และอันดับที่ 3 คือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปจีน และเมื่อทำการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสาขาการผลิตอื่น ๆ ในภาคเศรษฐกิจเมื่อให้อุปสงค์สุดท้ายของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในร้อยละต่าง ๆ พบว่า จะชักนำให้เกิดมูลค่าเพิ่มซึ่งประกอบด้วย เงินเดือนค่าจ้าง ค่าตอบแทน ผลตอบแทนการผลิต ค่าเสื่อมราคา และภาษีทางอ้อมสุทธิ โดยสาขาการผลิตที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ การทำสวนยางพารา รองลงมาคือ การผลิตยางแผ่น ยางเครปและยางก้อน อันดับต่อมาคือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ การผลิตผลิตภัณฑ์เคมีและการทำเหมืองแร่ตามลำดับ

เมื่ออุปสงค์สุดท้ายรวมเพิ่มขึ้น ยังพบว่าส่งผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มผลผลิตของสาขาการผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อนมากที่สุด รองลงมาคือการทำสวนยางพารา อันดับ 3 คือการผลิตผลิตภัณฑ์เคมี ลำดับต่อมาคือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ การผลิตยางนอกและยางใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามลำดับ ซึ่งจากการวิเคราะห์ผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มและมูลค่าผลผลิตที่เกิดจากการชักนำของอุปสงค์สุดท้ายนั้นจะมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจน้อยเพื่อพิจารณาจากอัตราที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากการใช้ยางพาราภายในประเทศมีสัดส่วนที่น้อยมาก

เรวดี เกษไชโย (2542:บทคัดย่อ) จากการที่รัฐบาลได้เปลี่ยนแปลงนโยบายค่าเงินบาทส่งผลกระทบต่อให้อุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่มีการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศมีต้นทุนที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมปื้และสารเคมีในการปราบศัตรูพืช ซึ่งปื้และสารเคมีปราบศัตรูพืชเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญในการผลิตสินค้าเกษตรกรรม ผลปาล์มสดจัดเป็นสินค้าหนึ่งที่ได้รับผลกระทบนี้ทำให้มีต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น จนส่งผลให้อุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มดิบมีต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากปาล์มน้ำมันเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญ วัตถุประสงค์หลักของการศึกษานี้เพื่อศึกษาแนวโน้มของอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มดิบของประเทศไทยในอนาคต ซึ่งจำเป็นต้องศึกษาถึงผลกระทบของอัตราแลกเปลี่ยนที่มีต่อต้นทุนน้ำมันปาล์มดิบและผลปาล์มสด และทำการประมาณการความต้องการน้ำมันปาล์มดิบและปริมาณผลผลิตในปี พ.ศ.2542 – 2550 การศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิที่รวบรวมจากหน่วยต่าง ๆ ของภาครัฐบาล ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเมื่ออัตราแลกเปลี่ยนเกิดการเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะส่งผลให้ต้นทุนของผลปาล์มและน้ำมันปาล์มเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันร้อยละ 0.1058 และ 0.0956 ตามลำดับ และเมื่อราคาผลปาล์มสดเกิดการเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 จะส่งผลให้ต้นทุนของน้ำมันปาล์มดิบเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันร้อยละ 0.61 และจากการศึกษาถึงอุปสงค์และอุปทานของน้ำมันปาล์มดิบที่ผลิตได้ในประเทศไทยในปี พ.ศ.2542–2550จะเห็นได้ว่าประเทศไทยสามารถผลิตน้ำมันปาล์มดิบเฉลี่ยได้ประมาณปีละ 525,820 ตัน ส่วนความต้องการน้ำมันปาล์มดิบภายในประเทศไทยเฉลี่ยมีประมาณปีละ 3,968,860ตัน ซึ่งทำให้มีน้ำมันปาล์มดิบเกินความต้องการในประเทศเฉลี่ยประมาณปีละ 128,960 ตัน

จันทร์ คำดา (2543:บทคัดย่อ) การศึกษารังนี้มมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาถึงระบบการผลิต การตลาด การแปรรูป รวมทั้งนโยบาย และมาตรการทางการค้าที่เกี่ยวกับน้ำมันปาล์มและน้ำมันปาล์มในประเทศไทย เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์น้ำมันปาล์มและอุปทานน้ำมันของไทย และเพื่อศึกษาผลกระทบของเขตการค้าเสรีอาเซียนที่จะมีผลต่อสวัสดิการของเกษตรกรผู้ผลิตน้ำมันปาล์ม และผู้บริโภคน้ำมันปาล์มของไทย

ผลการศึกษาอุปสงค์อุปทานพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์น้ำมันปาล์มในปัจจุบันคือ ราคาส่งน้ำมันปาล์มบริสุทธิ์ ณ.ตลาดกลางกรุงเทพในปัจจุบัน

ผลการศึกษาผลกระทบของเขตการค้าเสรีอาเซียนต่อสวัสดิการของผู้ผลิตปาล์มน้ำมันและผู้บริโภคน้ำมันปาล์มของไทย พบว่า ผู้ผลิตปาล์มน้ำมันเสียประโยชน์ได้เท่ากับ 5,625.15 ล้านบาท เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้บริโภคน้ำมันปาล์มได้รับผลประโยชน์เท่ากับ 9,679.19 ล้านบาท เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงของส่วนเกินของผู้บริโภค และส่วนเกินของผู้ผลิตแล้วพบว่า จากการศึกษาพบว่าเพื่อให้อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ควรมีการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ปาล์มน้ำมันและน้ำมันปาล์มรวมทั้งสนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยรวมตัวกันในการผลิต และจัดการเพื่อลดต้นทุน

พงศกร ทวีสุข (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมลำไยอบแห้ง ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. การประกอบอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งส่วนใหญ่เปิดดำเนินงานมาแล้วประมาณ 1-3 ปี มีลักษณะการประกอบการแบบเจ้าของคนเดียว ส่วนใหญ่เป็น โรงงานที่มีพื้นที่ประมาณ 500-1,000 ตารางเมตร ในช่วนนอกฤดูการผลิตและในฤดูการผลิต มีจำนวนพนักงานประจำสำนักงานไม่เกิน 5 คน และลูกจ้างในโรงงานไม่เกิน 25 คน

2. การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งมี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการ การผลิต การเงินและการบัญชี และการตลาด พบว่า

ด้านการจัดการ ผู้ประกอบส่วนใหญ่มีการวางแผนการดำเนินธุรกิจเป็นแผนระยะสั้น (1-3 ปี) โดยมีการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย ของกิจการในอนาคตรวมทั้งมีการกำหนดการใช้วัตถุดิบ (ลำไย) และอุปกรณ์เครื่องจักร ปัจจัยภายในที่ใช้กำหนดแผนงานได้แก่ เงินทุนและกำลังการผลิต ปัจจัยภายนอกได้แก่ ปริมาณวัตถุดิบตามฤดูกาล และความต้องการของตลาด โดยมีการทบทวนปรับปรุงแผนงานเป็นระยะ ๆ ทุกสัปดาห์

การจัดการองค์การ พบว่าส่วนใหญ่มีการแบ่งแผนกงานประกอบด้วย แผนกการผลิต แผนกบัญชีและการเงิน และแผนกการตลาด ไม่มีการจัดทำเอกสารคำบรรยายลักษณะงาน มีการกระจายอำนาจ ความรับผิดชอบไปยังแผนกต่าง ๆ ใช้วิธีมอบหมายอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบให้แก่พนักงาน/ลูกจ้างด้วยวาจา และการจัดองค์การส่วนใหญ่ไม่มีการแบ่งสายการบังคับบัญชาเอาไว้ แต่พนักงานทุกคนติดต่อกันเองทุกระดับชั้น

การจัดบุคคลเข้าทำงาน พบว่า บุคลากรส่วนใหญ่มาจากการบอกต่อชักชวนกันมา โดยรับสมัครตั้งแต่ก่อนฤดูการผลิต จนถึงฤดูการผลิต ส่วนใหญ่กำหนดเกณฑ์การคัดเลือกโดยพิจารณาจาก เพศ อายุ และประสบการณ์ของผู้สมัคร และเห็นว่าความขยันอดทนและความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติจำเป็นสำหรับการปฏิบัติงาน ส่วนใหญ่มีการประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยพิจารณาจากความสามารถในงานที่ได้รับมอบหมายและใช้ผลการประเมินดังกล่าวเพื่อพิจารณามอบหมายงานต่อไป มีการฝึกอบรมระหว่างการทำงาน การจ่ายค่าจ้างส่วนใหญ่เป็นค่าจ้างรายวันมีการจัดสวัสดิการด้านที่พักอาศัยและอาหารกลางวันให้แก่พนักงาน/ลูกจ้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสั่งการ พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้ภาวะผู้นำแบบประชาธิปไตยและนิยมสั่งการในลักษณะผสมผสาน คือ ทั้งมีและไม่มี การซักถามจากพนักงาน โดยเห็นว่าความสนใจของพนักงาน/ลูกจ้าง ขณะสั่งการนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การสั่งการมีประสิทธิภาพ และส่วนใหญ่ใช้การเพิ่มค่าล่วงเวลาเป็นปัจจัยจูงใจในการปฏิบัติงาน

การควบคุม พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีการจัดตั้งมาตรฐานในการควบคุมตามคุณภาพงาน ปริมาณงาน ตามลำดับและเพื่อให้การผลิตลำไยอบแห้งประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ นำเทคนิคควบคุมการผลิตมาใช้ โดยมีการปรับปรุงและใช้เครื่องจักรทันสมัยช่วยในการผลิต และมีการศึกษาเทคนิคการอบแห้งลำไยจากนักวิชาการและเอกสารวิชาการอยู่เสมอ

ด้านการผลิต พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีอัตราการผลิตสูงสุดต่อปีน้อยกว่า 250,000 กิโลกรัม และส่วนมากผลิตลำไยอบแห้งแบบอบแห้งเปลือก โดยใช้วัตถุดิบลำไยสดที่รับซื้อมาจากแหล่งปลูกทั้งในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน ส่วนมากรับซื้อขนาด AA และขนาด A และมากกว่าครึ่งหนึ่งรับซื้อลำไยอบแห้งเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตด้วย โดยซื้อในขนาด AA และขนาด A ในระหว่างการผลิต ส่วนใหญ่มีการคุมตรวจคุณภาพสินค้าลำไยอบแห้งเป็นประจำตลอดระยะเวลาการผลิต

ด้านการเงินและการบัญชี พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังใช้สมุดบันทึกข้อมูลด้านบัญชีและการเงิน ผู้จัดทำบัญชีคือเจ้าของกิจการหรือพนักงานบัญชีและการเงิน เงินทุนและแหล่งเงินทุนส่วนใหญ่เป็นของเจ้าของกิจการ ส่วนการชำระค่าวัตถุดิบพบว่าส่วนใหญ่ชำระด้วยเงินสด และกำหนดให้ลูกค้าชำระค่าสินค้าทันทีที่รับสินค้าด้วยเงินสดหรือเช็ค กิจการส่วนใหญ่ไม่มีหนี้สูญทางการค้า มีปริมาณเงินสดหมุนเวียนเป็นค่าวัตถุดิบวันละ 100,000 – 300,000 บาท นอกจากนี้พบว่าส่วนใหญ่มีภาระหนี้สินเป็นหนี้เงินกู้ระยะสั้น และหนี้เบิกเกินบัญชี

ด้านการตลาด พบว่าผู้ประกอบการทุกรายมีการลดเกรดผลิตภัณฑ์ลำไยอบแห้งที่จำหน่ายเป็นเกรด AA, A,B และ C มีการจำหน่ายลำไยอบแห้งทั้งแบบอบแห้งเปลือก และแบบแกะเปลือก ในการตั้งราคาส่วนใหญ่ตั้งราคาตามผู้นำตลาด ใช้วิธีจัดจำหน่ายสินค้าโดยใช้ช่องทางจากผู้ผลิต ไปยังผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก และผู้บริโภค ส่วนใหญ่มีการประชาสัมพันธ์ให้ข่าวเกี่ยวกับสินค้าเพื่อเป็นการส่งเสริมการตลาด มีตลาดรับซื้อต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ส่วนที่จำหน่ายในประเทศพบว่า มีพ่อค้าส่งและพ่อค้าปลีกมารับซื้อไปจำหน่ายอีกทอดหนึ่ง

3. ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมลำไยอบแห้ง โดยรวมพบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ทั้งด้านการจัดการ การผลิต และการตลาด ส่วนปัญหาด้านการเงินและการบัญชีมีปัญหาในระดับน้อยที่สุด แต่ในรายละเอียดพบว่า ปัญหาด้านการจัดการมีปัญหาระดับมากในเรื่องการวางแผนเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจไม่แน่นอน ทำให้คาดการณ์ล่วงหน้าได้ลำบาก และปัญหาด้านการจัดบุคลากรเข้าทำงาน ในเรื่องพนักงาน/ลูกจ้างไม่มีประสิทธิภาพและความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชำนาญ ทำให้เสียเวลาในการฝึกหัด และปัญหาด้านการตลาดมีปัญหาระดับมากในเรื่องคู่แข่งมีจำนวนมาก

ทัศนาศุคมนตรี (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก และเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงาน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก ได้ผลการศึกษาดังนี้

1. ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบมีปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอกมากที่สุด รองลงมาด้านการผลิต ด้านการตลาด และด้านการเงินมีปัญหาการดำเนินงานน้อยที่สุด

2. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบที่มี ขนาดกิจการ และรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งซึ่งเป็นขั้นตอนในการการดำเนินการเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การกำหนดค่าตัวแปร
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากประชากรผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งจำนวนทั้งหมด 62 ราย ซึ่งกระจายอยู่ทางภาคใต้เป็นหลัก (ที่มารายชื่อโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2547)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดที่ยอมรับได้ว่าเป็นเพียงพอที่จะใช้เป็นตัวแทนของประชากรได้นั้น ผู้วิจัยใช้สูตรการคำนวณของ Yamane (บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ.2542:5) คือ

$$n = N / (1 + Ne^2)$$

- เมื่อ e = ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างโดยการวิจัยซึ่งกำหนดที่ร้อยละ 5
N = จำนวนประชากรในการศึกษานี้จำนวน 62 ราย
n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษา

จากการคำนวณตามสูตรของ Yamane เมื่อแทนค่าในสูตร

$$n = 62 / (1 + (63 \times 0.05^2))$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้ค่ากลุ่มตัวอย่าง คือ 54 ราย ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95
จะมีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย Sampling Random

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบบสอบถามจะถูกส่งไปให้ประชากรที่เป็นผู้บริหารระดับสูงของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งตอบทางไปรษณีย์ (By Mail Method) โดยคำถามจะมีทั้งคำถามแบบปิด ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบ และคำถามแบบเปิด ที่ให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ข้อความทางวิชาการ ตำราวิชาการ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตและแนวทางในการจัดทำแบบสอบถามให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาและวัตถุประสงค์

2. จากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้านำมาสร้างแบบสอบถามซึ่งมีเค้าโครงมาจากงานวิจัยของ ทศนา อุดมพันธ์เรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทย” จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษา โดยแบบสอบถามดังกล่าวมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาและการรับรองคุณภาพ และแบบสอบถามที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ได้แก่ ขนาดของกิจการ (ขนาดของเงินลงทุน) รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธีของริน ลิเคิร์ต (Rensis Likert) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2543 :107-108) โดยกำหนดคะแนนไว้ 5 ระดับดังนี้

ระดับความคิดเห็นของปัญหา	ถ่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ
ปัญหามากที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน
ปัญหามาก	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน
ปัญหาปานกลาง	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน
ปัญหาน้อย	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน
ปัญหาน้อยที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยประกอบด้วยคำถามที่เกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยดังต่อไปนี้

1. ด้านการผลิต ประกอบด้วย

- การวางแผนการผลิต
- การปฏิบัติการผลิต
- การควบคุมการผลิต
- การควบคุมสินค้าคงคลัง

2. ด้านการเงิน ประกอบด้วย

- การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน
- การจัดหาเงินทุน
- การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

3. ด้านการตลาด ประกอบด้วย

- ผลิตภัณฑ์
- ราคา
- การจัดจำหน่าย
- การส่งเสริมการตลาด

4. ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ประกอบด้วย

- การเมืองและกฎหมาย
- สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง
- สังคมและวัฒนธรรม
- เทคโนโลยี

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่ควรจะได้มีการปรับปรุง และพัฒนาเพิ่มเติมจากที่เป็นอยู่ เพื่อให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ

3. จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจสอบ ขอคำแนะนำ และพิจารณาความเที่ยงตรงในเนื้อหาของแบบสอบถามเพื่อปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการแนะนำแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิให้ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาอีกครั้ง รวมไปถึงความชัดเจนของการใช้ภาษาในเชิงวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ข้อความทางวิชาการ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวล เพื่อกำหนดนิยามเป็นขอบเขตเนื้อหาและเป็นโครงสร้างของเครื่องมือ ให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

3.3.3 สร้างแบบสอบถาม มาตรวัดทัศนคติของ Likert (บุญธรรม กิจปรีดาภิสุทธิ์.2531)

3.3.4 สร้างคำถามในแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน รายละเอียดดังได้กล่าวข้างต้นและนำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ตรวจสอบและแนะนำเพื่อการแก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถามและแบบทดสอบให้มีความเหมาะสม

3.3.5 นำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่ได้รับการแก้ไขแล้วไปตรวจสอบความเที่ยงตรงและความเหมาะสม โดยขอความอนุเคราะห์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และการปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ให้พิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 3.1 แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
1. ดร.จ่านงค์ จิงธีรพานิช	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยและ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการ จัดการงานคอมพิวเตอร์และ วิศวกรรม	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและ บริหารธุรกิจ
2. ผศ.ดร.อาริต ธรรมโน	อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยี สารสนเทศ	คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ สถาบันเทคโนโลยีพระจอม เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
3. ผศ.ดร.วินัย พุทธิกุล	อาจารย์ประจำ	คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4.คุณศรีสุรัตน์ ประกอบชาติ	ผู้จัดการแผนกควบคุมคุณภาพ	บริษัท ยางสังเคราะห์ไทย จำกัด
5. คุณมานิตย์ กสิพร้อง	ผู้จัดการโรงงาน	บริษัท เมืองใหม่กัททรี จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะค้นหาข้อมูลโดยจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบคือ

3.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

3.4.1.1 จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามไปยังประชากรที่ทำการวิจัยคือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทย ที่จดทะเบียนได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2546 โดยมีการจัดทำหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถึงผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทย เพื่อขออนุญาตสอบถามข้อมูล

3.4.1.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้วพร้อมหนังสือขออนุญาตสอบถามข้อมูลส่งไปรษณีย์ไปยังผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยทั่วประเทศ

3.4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการ ค้นคว้า รวบรวมงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสารการสัมมนา สถิติในรายงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การกำหนดค่าของตัวแปร

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบทดสอบปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยในด้านต่าง ๆ ผู้วิจัยได้กำหนดค่าของตัวแปรมาตรวัดของลิเคิร์ต(Likert Scale) โดยแบ่งระดับปัญหาเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543:107-108)

คะแนนเฉลี่ย 4.500 - 5.000	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ปัญหามากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.500 - 4.499	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ปัญหามาก
คะแนนเฉลี่ย 2.500 - 3.499	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ปัญหาปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.500 - 2.499	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ปัญหาน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.000 - 1.499	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ปัญหาน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจะใช้เกณฑ์ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 74)

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 0.000 – 0.999 หมายถึง การกระจายของข้อมูลไม่มากนัก

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 1.000 ขึ้นไป หมายถึง การกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบกลับคืนมาได้แล้วนำมาตรวจความครบถ้วน สมบูรณ์จากนั้นนำมาตรวจการให้คะแนนและนำผลคะแนนมาทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาว่า ปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขึ้นอยู่กับตัวแปรใดเป็นสำคัญ โดยมีวิธีการดังนี้

1. ตรวจความถูกต้องครบถ้วนและจำนวนของแบบสอบถามที่ได้กลับมา
2. นำแบบสอบถามที่มีความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และแปลผลโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ โดย

แบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นคำถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าร้อยละ(Percentage)ของตัวแปร

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต(Arithmetic Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยการนำมาเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จากนั้นทำการเปรียบเทียบระดับคะแนนของปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ซึ่งประกอบด้วย ปัญหาด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก ที่มีต่อลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ได้แก่ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน

แบบสอบถามส่วนที่ 3 ซึ่งเป็นส่วนสุดท้ายเป็นการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบการพรรณนาในส่วนของข้อมูลปลายเปิด(Open ended) ซึ่งเกี่ยวกับความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

3.7.1 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.7.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 1 ในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ค่าจำนวนที่คำนวณ}}{\text{ค่าจำนวนทั้งหมด}} \times 100 \quad (3.1)$$

3.7.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนที 2 ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในด้านต่างๆ ซึ่งได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยใช้สูตรสำหรับข้อมูลที่จัดกลุ่มเป็นชั้นคะแนน (Group Data) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 137-142)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3.2)$$

เมื่อ	\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

3.7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการวิเคราะห์และแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ ร่วมกับค่าเฉลี่ยในแบบสอบถามตอนที 2 เพื่อแสดงถึงลักษณะการกระจายของคะแนน โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 143)

$$S.D = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \quad (3.3)$$

เมื่อ	S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	หมายถึง	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2 สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ใช้สรุปถึงลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ซึ่งได้แก่ ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบการดำเนินธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน มีผลต่อปัญหาในการดำเนินการด้านต่างๆ ได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านการตลาด และปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

3.7.2.1 การวิเคราะห์โดยวิธี One-Way ANOVA (Analysis of variance) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Independent Sample) คือ ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบการดำเนินธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับตัว

แปรตาม ซึ่งได้แก่ ปัญหาในการดำเนินการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง และวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้สูตร One-Way ANOVA

ขั้นตอนการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA มีดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบโดยวิธี One-way ANOVA คือ

H_0 : ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกัน
หรือ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_k$

$H_1 : \mu_i \neq \mu_j$, เมื่อ $i \neq j$

; $i, j = 1, 2, \dots, k$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 116)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w} \quad (3.4)$$

สูตรสำหรับการวิเคราะห์ค่าต่างๆแสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA

Source of Variation	Degree of freedom	Sum Square	Mean Square	F
Between Groups	$k - 1$	$SS_b = \sum_{j=1}^k \frac{T_j^2}{n_j} - \frac{T^2}{n}$	$MS_b = \frac{SS_b}{k - 1}$	$F = \frac{MS_b}{MS_w}$
Within Group	$n - k$	$SS_w = SS_T - SS_b$	$MS_w = \frac{SS_w}{n - k}$	
Total	$n - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - \frac{T^2}{n}$		

เมื่อ k คือจำนวนกลุ่ม

n คือ ขนาดตัวอย่างทั้งหมด

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- T_j คือ ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่มตัวอย่างที่ j
 T คือผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 x_{ij} คือ คะแนนแต่ละตัว

4. การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ $= \alpha$

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k - 1), (n - 1)$ หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k - 1), (n - 1)$ หรือ ถ้ามีค่า p-value มากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกัน

3.7.2.2 การวิเคราะห์ Least Significant Difference (LSD) ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่กรณีที F-test ในการวิเคราะห์ One-way ANOVA มีนัยสำคัญโดยมีขั้นตอนการคำนวณดังนี้

1. กำหนดระดับนัยสำคัญ α
2. คำนวณค่า LSD จากสูตร

$$LSD = t_{\frac{\alpha}{2}, n-k} \sqrt{MS_w \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)} \quad (3.5)$$

เมื่อ $t_{\frac{\alpha}{2}, n-k}$ คือค่าที่ได้จากตาราง t ที่ $df = n - k$ ที่ $\frac{\alpha}{2}$

n_i คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ i

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j

3. คำนวณค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ เมื่อ $i \neq j ; i, j = 1, 2, \dots, k$

เมื่อ \bar{X}_i คือค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ i

\bar{X}_j คือค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ j

4. การตัดสินใจ

ถ้าค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญหรือไม่แตกต่างกัน

สำหรับการใช้สถิติทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 3.3 คือ

ตารางที่ 3.3 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1 : ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน	
สมมติฐานที่ 1.1 : ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.2 : ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.3 : ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.4 : ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบต่อภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน	
สมมติฐานที่ 2.1 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.2 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.3 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน	One-way ANOVA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 2.4 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3 : ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน	
สมมติฐานที่ 3.1 : ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.2 : ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.3 : ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.4 : ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน	One-way ANOVA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิจัย

จากการที่ได้จัดส่งแบบสอบถามให้กับผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยจำนวน 54 ราย (จากการคำนวณโดยใช้หลักเกณฑ์ของ Yamane) มีผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยให้ความร่วมมือตอบกลับมาเป็นจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 88.89 ของกลุ่มตัวอย่าง จึงใช้ข้อมูลจำนวนนี้ในการวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา เครื่องหมายคุณภาพที่โรงงานได้รับ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก

4.3 การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมุติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีลักษณะของการประกอบกิจการที่แตกต่างกัน ประกอบไปด้วยขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

4.4 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากแบบสอบถามปลายเปิดเป็นความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาอื่นจากการดำเนินงานในแต่ละด้านที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งประสบอยู่และต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา เครื่องหมายคุณภาพที่โรงงานได้รับ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ผลวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
ชาย	41	85.42
หญิง	7	14.58
รวม	48	100
2. อายุ		
น้อยกว่า 30 ปี	5	10.42
30 -40 ปี	24	50.00
มากกว่า 40 – 50 ปี	15	31.25
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	4	8.33
รวม	48	100
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ปริญญาตรี	5	10.42
ปริญญาตรี	31	64.58
สูงกว่าปริญญาตรี	12	25.00
รวม	48	100
4. เครื่องหมายคุณภาพ #		
ISO กลุ่ม 9000	34	62.96
ISO กลุ่ม 14000	2	3.70
ISO กลุ่ม 18000	0	0
อื่น ๆ ไม่ได้รับมาตรฐาน	14	25.93
5. ขนาดของกิจการ		
ขนาดเล็ก	6	12.50
ขนาดกลาง	36	75.00
ขนาดใหญ่	6	12.50
รวม	48	100

หมายถึง ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (%)
6. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ		
เจ้าของคนเดียว	1	2.83
ห้างหุ้นส่วน	0	0
บริษัทจำกัด	46	95.84
สหกรณ์นิคม	1	2.83
รวม	48	100
7. ระยะเวลาในการดำเนินงาน		
ต่ำกว่า 10 ปี	28	58.33
10 – 15 ปี	11	22.92
มากกว่า 15 – 20 ปี	7	14.58
มากกว่า 20 ปี	2	4.17
รวม	48	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งดังต่อไปนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งจำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 41 รายคิดเป็นร้อยละ 85.42 เพศหญิง 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.58

อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 30-40 ปี จำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 40-50 ปี จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.25 กลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.42 และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี ขึ้นไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33

ระดับการศึกษา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 64.58 รองลงมาได้มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีการศึกษาดำกว่าปริญญาตรี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10.42

การได้รับเครื่องหมายคุณภาพ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ ISO กลุ่ม 9000 จำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.96 รองลงมายังไม่ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพใด ๆ เลยหรือกำลังจัดทำเป็นจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.93 ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ ISO กลุ่ม 14000 จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.70 และยังมีโรงงานใดได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ มอก.กลุ่ม 18000

ขนาดของกิจการ โดยพิจารณาจากสินทรัพย์การลงทุน โดยที่กิจการขนาดเล็ก คือสถานประกอบการที่มีสินทรัพย์การลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท กิจการขนาดกลาง คือ สถานประกอบการที่มีสินทรัพย์การลงทุน 51 ล้านบาท ถึง 200 ล้านบาท ส่วนกิจการขนาดใหญ่ คือ สถานประกอบการที่มีสินทรัพย์การลงทุนเกิน 200 ล้านบาท พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลาง จำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาเป็นกิจการขนาดเล็กและกิจการขนาดใหญ่ โดยกิจการขนาดเล็ก มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50 และกิจการขนาดใหญ่ จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.50

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของกิจการแบบบริษัทจำกัด จำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 95.84 รองลงมา มีรูปแบบความเป็นเจ้าของกิจการแบบเจ้าของคนเดียว จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.83 และมีรูปแบบความเป็นเจ้าของกิจการแบบสหกรณ์ นิคม จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.83 ในขณะที่รูปแบบความเป็นเจ้าของแบบห้างหุ้นส่วนไม่มี

ระยะเวลาในการดำเนินงาน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จำนวน 48 ราย ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงานอยู่ในช่วงต่ำกว่า 10 ปี จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.33 รองลงมา มีระยะเวลาในการดำเนินงานอยู่ระหว่าง 10-15 ปี จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.92 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.58 และมีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งโดยจำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งจำนวน 48 ราย จำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน โดยวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมเป็นรายข้อ รายองค์ประกอบของแต่ละด้าน ได้ผลการศึกษาดังนี้

4.2.1 ปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาด้านการผลิตประกอบด้วยองค์ประกอบของปัญหาการวางแผนการผลิต ปัญหาการปฏิบัติการผลิต ปัญหาการควบคุมการผลิต และปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิตในแต่ละองค์ประกอบ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งแสดงดังตารางที่ 4.2 ถึงตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการวางแผนการผลิต

องค์ประกอบปัญหาการวางแผนการผลิต	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ปริมาณวัตถุดิบมีความไม่แน่นอนแต่ละฤดูกาล	4.000	0.087	มาก	2
2. มีวัตถุดิบป้อนโรงงานไม่เพียงพอ	3.520	0.872	มาก	3
3. มีการแข่งขันแย่งชิงวัตถุดิบระหว่างโรงงานสูง	4.480	0.770	มาก	1
4. ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต	2.360	0.952	น้อย	7
5. เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนได้	2.840	0.987	ปานกลาง	5
6. ขาดการประมาณการณ์ความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม	2.160	0.850	น้อย	8
7. ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ในการวางแผนการผลิต	2.720	1.137	ปานกลาง	6
8. การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากล	3.440	1.193	ปานกลาง	4
ค่าเฉลี่ยรวม	3.190	0.856	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการผลิต ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหาลานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.190 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.856 เมื่อพิจารณาปัญหาการวางแผนการผลิตในแต่ละข้อพบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 มีการแข่งขันแย่งชิงวัตถุดิบระหว่างโรงงานสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.480 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.770

ลำดับที่ 2 ปริมาณวัตถุดิบมีความไม่แน่นอนแต่ละฤดูกาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.000 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.087

ลำดับที่ 3 มีวัตถุดิบป้อนโรงงานไม่เพียงพอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.520 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.440 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.193

ลำดับที่ 2 เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.840 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.987

ลำดับที่ 3 ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ในการวางแผนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.720 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.137

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยได้แก่

ลำดับที่ 1 ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.326 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.952

ลำดับที่ 2 ขาดการประมาณการณ์ความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.160 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.850

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิต

องค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิต	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาการผลิตที่ทันสมัย	3.520	1.046	มาก	6
2. การชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต	3.280	0.980	ปานกลาง	7
3. ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญ	3.600	1.041	มาก	4
4. โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิตทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง	3.680	0.900	มาก	3
5. มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน	3.840	0.987	มาก	2
6. แหล่งวัตถุดิบอยู่ห่างไกลจากโรงงานผลิต	2.520	0.770	ปานกลาง	9
7. ราคาวัตถุดิบมีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล	4.160	0.800	มาก	1
8. ยากที่จะควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำการผลิต	2.760	1.091	ปานกลาง	8
9. ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้	3.560	1.158	มาก	5
ค่าเฉลี่ยรวม	3.865	1.097	มาก	

จากตารางที่ 4.3 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิต ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.865 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 1.097 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อพบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 1 ราคาวัตถุดิบมีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.160 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.800

ลำดับที่ 2 มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.840 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.987

ลำดับที่ 3 โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิตทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.680 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.900

ลำดับที่ 4 ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.600 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.041

ลำดับที่ 5 ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.560 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.158

ลำดับที่ 6 ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาการผลิตที่ทันสมัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.520 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.046

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.280 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.980

ลำดับที่ 2 ยากที่จะควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.760 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.091

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิต

องค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิต	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. มีของเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูป	2.400	0.817	น้อย	3
2. ปริมาณและคุณภาพในผลผลิตไม่คงที่สม่ำเสมอเนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ	2.560	0.961	ปานกลาง	2
3. ขาดการควบคุมคุณภาพแต่ละขั้นตอนการผลิตหรือยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพยางแท่งที่แน่ชัด	2.360	0.952	น้อย	4
4. เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ	3.640	1.075	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.740	0.951	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิต ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหাপานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.740 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.951 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหายุ่งในระดับมาก คือ เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.640 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.075

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหายุ่งในระดับปานกลาง ได้แก่ ปริมาณและคุณภาพในผลผลิตไม่คงที่สม่ำเสมอเนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.560 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.961

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหายุ่งในระดับน้อย เรียงตามลำดับดังนี้ ลำดับที่ 1 มีของเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูป โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.400 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 ขาดการควบคุมคุณภาพแต่ละขั้นตอนการผลิตหรือยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพยางแท่งที่แน่ชัด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.360 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.952

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง

องค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. มีปัญหาในวิธีการจัดเก็บวัตถุดิบเพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย	2.800	0.817	ปานกลาง	3
2. มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง	2.520	1.123	ปานกลาง	4
3. พื้นที่ในการจัดเก็บสินค้าสำเร็จรูปและวัตถุดิบไม่เพียงพอ	2.880	0.971	ปานกลาง	2
4. สินค้าคงคลังสำเร็จรูป (ยางแท่ง) มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมีมากหรือน้อยเกินไปตามช่วงของฤดูกาล	3.120	1.013	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.830	0.981	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.830 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.981 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 สินค้าคงคลังสำเร็จรูป (ยางแท่ง) มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมีมากหรือน้อยเกินไปตามช่วงของฤดูกาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.120 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.013

ลำดับที่ 2 พื้นที่ในการจัดเก็บสินค้าสำเร็จรูปและวัตถุดิบไม่เพียงพอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.880 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.971

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 3 มีปัญหาในวิธีการจัดเก็บวัตถุดิบเพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.800 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817

ลำดับที่ 4 มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.520 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.123

ตารางที่ 4.6 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการผลิตในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านการผลิต	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ปัญหาการวางแผนการผลิต	3.190	0.856	ปานกลาง	2
2. ปัญหาการปฏิบัติการผลิต	3.865	1.097	มาก	1
3. ปัญหาการควบคุมการผลิต	2.740	0.951	ปานกลาง	4
4. ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง	2.830	0.981	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.156	0.971	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 3.156 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.971 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิตในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาการปฏิบัติการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.865

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาการวางแผนการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.190

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.830

ลำดับที่ 4 องค์ประกอบของปัญหาการควบคุมการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.740

4.2.2 ปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาด้านการเงินประกอบด้วย องค์ประกอบของปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ปัญหาการจัดหาเงินทุน และปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการเงินในแต่ละองค์ประกอบ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งแสดงดังตาราง ที่ 4.7 ถึงตารางที่ 4.10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน

องค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม	2.720	1.061	ปานกลาง	2•
2. ไม่มีการวางแผนเป้าหมายของธุรกิจในแต่ละปีที่ชัดเจน	2.600	0.957	ปานกลาง	4
3. ขาดการวางแผนทางการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า	2.880	1.054	ปานกลาง	1
4. ขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน	2.720	1.061	ปานกลาง	2•
ค่าเฉลี่ยรวม	2.730	1.033	ปานกลาง	

• หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหาปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.730 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 1.033 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดการวางแผนทางการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.880 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.054

ลำดับที่ 2 ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.720 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.061 และขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.720 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.061

ลำดับที่ 4 ไม่มีการวางแผนเป้าหมายของธุรกิจในแต่ละปีที่ชัดเจน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.600 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.957

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดการจัดหาเงินทุน

องค์ประกอบปัญหาการจัดการจัดหาเงินทุน	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน	2.720	1.173	ปานกลาง	4
2. ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง	3.160	0.987	ปานกลาง	2
3. ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง	2.760	1.268	ปานกลาง	3
4. เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพคล่อง	3.240	1.331	ปานกลาง	1
5. มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้คืน	2.040	1.207	น้อย	5
ค่าเฉลี่ยรวม	2.784	1.193	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการจัดการจัดหาเงินทุน ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญห่าปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.784 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 1.193 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพคล่อง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.240 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.331

ลำดับที่ 2 ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.160 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.987

ลำดับที่ 3 ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.760 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.268

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 4 ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.720 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.173

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้คืน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.040 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.207

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

องค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย	2.840	1.143	ปานกลาง	2
2. ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ	3.240	0.970	ปานกลาง	1
3. มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น	2.320	0.900	น้อย	4
4. ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด	2.200	1.000	น้อย	5
5. ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน	2.720	1.308	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	2.664	1.064	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.9 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญห่าปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.664 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 1.064 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.240 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.970

ลำดับที่ 2 รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.840 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.143

ลำดับที่ 3 ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.720 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.328

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหอยู่ในระดับน้อยเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.320 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.900

ลำดับที่ 2 รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.840 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.143

ตารางที่ 4.10 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการเงินในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านการเงิน	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	2.730	1.033	ปานกลาง	2
2. ปัญหาการปฏิบัติการจัดหาเงินทุน	2.784	1.193	ปานกลาง	1
3. ปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	2.664	1.064	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	2.726	1.097	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านการเงินโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 2.726 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 1.097 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการเงินในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาการจัดหาเงินทุน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.784

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.730

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.664

4.2.3 ปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาด้านการตลาด ประกอบด้วยองค์ประกอบของปัญหาผลิตภัณฑ์ ปัญหาราคา ปัญหาการจัดจำหน่าย และปัญหาการส่งเสริมการตลาด ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาดในแต่ละองค์ประกอบของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง แสดงดังตารางที่ 4.11 ถึงตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์

องค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ยางแท่งสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย	2.960	0.889	ปานกลาง	2
2. คุณภาพของยางแท่งไม่คงที่ทุกครั้งที่มีการจัดจำหน่าย เพราะกระบวนการผลิตไม่ได้มาตรฐาน	2.280	0.843	น้อย	3
3. ยางแท่งที่ได้เก็บไว้ได้ไม่นาน	2.240	0.926	น้อย	4*
4. ยางแท่งของไทยมีการแข่งขันกับยางแท่งต่างประเทศสูง	3.640	0.860	มาก	1
5. ผลิตภัณฑ์ไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด	2.240	0.879	น้อย	4*
6. ยางแท่งของไทยยังขาดการยอมรับจากผู้บริโภค	2.000	0.707	น้อย	6
ค่าเฉลี่ยรวม	2.560	0.850	ปานกลาง	

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.11 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญห่าปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.560 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.850 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ยางแท่งของไทยมีการแข่งขัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับยางแท่งต่างประเทศสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.640 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.860

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางคือ ยางแท่งสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.96 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.889

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 คุณภาพของยางแท่งไม่คงที่ทุกครั้งที่มีการจัดจำหน่ายเพราะกระบวนการผลิตไม่ได้มาตรฐาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.280 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.843

ลำดับที่ 2 ยางแท่งที่ได้เก็บไว้ได้ไม่นาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.240 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.946 และผลิตภัณฑ์ไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.240 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 3 ยางแท่งของไทยยังขาดการยอมรับจากผู้บริโภค โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.000 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.707

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาราคา

องค์ประกอบปัญหาราคา	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. การแกว่งตัวทางด้านราคายางแท่ง เนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด	3.640	0.700	มาก	1
2. การกำหนดราคายางขึ้นกับรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต	2.840	1.067	ปานกลาง	4
3. ไม่มีอำนาจต่อรอง ในการกำหนดราคายางแท่งอย่างเหมาะสมเพื่อจูงใจผู้ซื้อ	3.440	0.870	ปานกลาง	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

องค์ประกอบปัญหาราคา	N = 48		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
4. ขาดข้อมูลความเคลื่อนไหวที่ทันสมัยของราคาขายแห่ง ทั้งในและต่างประเทศ	2.520	0.963	ปานกลาง	5
5. การเปลี่ยนแปลงราคาขายแห่งจากประเทศมาเลเซียมี ผลกระทบต่อราคาขายแห่งในประเทศไทย	3.480	0.918	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.184	0.904	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.12 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาราคา ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.184 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.904 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยมีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือ การแกว่งตัวทางด้านราคาขายแห่ง เนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.640 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.700

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การเปลี่ยนแปลงราคาขายแห่งจากประเทศมาเลเซียผลกระทบต่อราคาขายแห่งในประเทศไทย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.480 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.918

ลำดับที่ 2 ไม่มีอำนาจต่อรอง ในการกำหนดราคาขายแห่งอย่างเหมาะสมเพื่อจูงใจผู้ซื้อ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.440 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.870

ลำดับที่ 3 การกำหนดราคาขายขึ้นกับรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.840 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.067

ลำดับที่ 4 ขาดข้อมูลความเคลื่อนไหวที่ทันสมัยของราคาขายแห่งทั้งในและต่างประเทศ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.520 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.963

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่าย

องค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่าย	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. การจัดส่งไม่ทันเวลาและตรงสถานที่	2.280	0.678	น้อย	4
2. มีช่องทางการจัดจำหน่ายยางแท่งน้อยเกินไป	2.640	0.907	ปานกลาง	3
3. ผู้กระจายสินค้ายางแท่ง เอากำไรมากเกินไป	2.720	1.100	ปานกลาง	2
4. โรงงานอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนการจัดส่งค่อนข้างสูง	3.280	1.021	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.730	0.927	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.13 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่าย ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.730 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.927 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 โรงงานอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนการจัดส่งค่อนข้างสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.280 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.021

ลำดับที่ 2 ผู้กระจายสินค้ายางแท่ง เอากำไรมากเกินไป โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.720 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.000

ลำดับที่ 3 มีช่องทางการจัดจำหน่ายยางแท่งน้อยเกินไป โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.640 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.907

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ การจัดส่งไม่ทันเวลาและตรงสถานที่ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.280 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.678

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาด

องค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาด	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายยางแท่งไว้ล่วงหน้า	2.840	0.943	ปานกลาง	5
2. การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ยางแท่งมีน้อย	2.960	0.978	ปานกลาง	4
3. ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขายยางแท่ง	3.000	0.866	ปานกลาง	1•
4. ค่าใช้จ่ายการส่งเสริมการขายสูงทำให้ไม่สามารถส่งเสริมการขายได้อย่างเต็มที่	3.000	0.913	ปานกลาง	1•
5. ไม่มีการส่งเสริมการขายกับลูกค้าโดยตรง	3.000	1.080	ปานกลาง	1•
ค่าเฉลี่ยรวม	2.960	0.956	ปานกลาง	

• หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.14 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาด ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 2.960 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.956 เมื่อพิจารณาปัญหาการปฏิบัติการผลิตในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขายยางแท่ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.000 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.866 หัวข้อที่ 2 คือ ค่าใช้จ่ายการส่งเสริมการขายสูงทำให้ไม่สามารถส่งเสริมการขายได้อย่างเต็มที่ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.000 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.913 และในหัวข้อไม่มีการส่งเสริมการขายกับลูกค้าโดยตรง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.000 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.080

ลำดับที่ 4 การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ยางแท่งมีน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.960 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.978

ลำดับที่ 5 ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายทางโซเชียลมีเดีย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.840 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.943

ตารางที่ 4.15 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการตลาดในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านการตลาด	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ปัญหาผลิตภัณฑ์	2.560	0.850	ปานกลาง	4
2. ปัญหาราคา	3.184	0.904	ปานกลาง	1
3. ปัญหาการจัดจำหน่าย	2.730	0.927	ปานกลาง	3
4. ปัญหาการส่งเสริมการตลาด	2.960	0.956	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	2.859	0.909	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 2.859 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.909 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาดในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาสินค้า ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.184

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาการส่งเสริมการตลาด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.960

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาการจัดจำหน่าย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.730

ลำดับที่ 4 องค์ประกอบของปัญหาผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.560

4.2.4 ปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอก

ปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอก ประกอบด้วยองค์ประกอบของปัญหาการเมืองและกฎหมาย ปัญหาสถานะเศรษฐกิจและคู่แข่ง ปัญหาสังคมและวัฒนธรรม และปัญหาเทคโนโลยี ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกในแต่ละองค์ประกอบ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยแสดงดังตารางที่ 4.16 ถึงตารางที่ 4.20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการเมืองและกฎหมาย

องค์ประกอบปัญหาการเมืองและกฎหมาย	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางแท่ง	3.600	1.000	มาก	7
2. ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิต	3.840	0.850	มาก	4*
3. ขาดบริษัทหรือภาครัฐที่ดูแลเรื่องอุตสาหกรรมยางแท่งอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง	3.760	0.879	มาก	6
4. การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากยางแท่งของรัฐยังไม่ชัดเจน	4.000	0.817	มาก	3
5. นโยบายของรัฐในการพัฒนาไม่ต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอยู่เสมอ	3.840	0.850	มาก	4*
6. การแทรกแซงราคาของรัฐบาลทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง	4.160	0.688	มาก	1
7. ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตยางแท่งได้ต้นทุนที่ถูกกว่าทำให้การแข่งขันสูง	4.080	0.862	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.897	0.849	มาก	

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.15 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาการเมืองและกฎหมาย ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.897 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.849 เมื่อพิจารณาปัญหาการเมืองและกฎหมายในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การแทรกแซงราคาของรัฐบาลทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.160 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.688

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตยางแท่งได้ต้นทุนที่ถูกกว่าทำให้การแข่งขันสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.080 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.862

ลำดับที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากยางแท่ง ของรัฐยังไม่ชัดเจน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.000 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817

ลำดับที่ 4 ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิตโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.840 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.850 และหัวข้อ นโยบายของรัฐในการพัฒนาไม่ต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอยู่เสมอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.840 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.850

ลำดับที่ 6 ขาดบริษัทหรือภาครัฐที่ดูแลเรื่องอุตสาหกรรมยางแท่งอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.760 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 7 การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางแท่ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.600 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.000

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาสถานะเศรษฐกิจและคู่แข่ง

องค์ประกอบปัญหาสถานะเศรษฐกิจและคู่แข่ง	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. อุตสาหกรรมยางแท่งของไทยมีระยะเวลาการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า	3.520	0.963	มาก	1
2. ผลิตภัณฑ์ยางแท่งของประเทศเพื่อนบ้านมีความน่าเชื่อถือมากกว่าของประเทศไทย	3.200	0.957	ปานกลาง	2
3. มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางแท่งของไทย	3.120	0.666	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.280	0.862	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.17 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาสภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่งในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหาปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.280 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.862 เมื่อพิจารณาปัญหาการเมืองและกฎหมายในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือหัวข้อ อุตสาหกรรมยางแท่งของไทยมีระยะเวลาการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.520 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.963

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปัญหาปานกลางเรียงตามลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 ผลผลิตขั้นยางแท่งของประเทศเพื่อนบ้านมีความน่าเชื่อถือมากกว่าของประเทศไทย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.200 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.957

ลำดับที่ 2 มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางแท่งของไทย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.120 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.862

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์ประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม

องค์ประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. วิธีการปลูกยางพาราเกษตรกรเป็นแบบดั้งเดิม ขาดความรู้ทางวิชาการที่ดี ทำให้วัตถุดิบที่ได้ไม่ได้มาตรฐาน	3.400	1.155	ปานกลาง	5
2. ขาดการดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมยางแท่งที่ครบวงจร ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง	3.680	0.945	มาก	4
3. ขาดความร่วมมือกันระหว่าง เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราโรงงานอุตสาหกรรมยางแท่ง และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ในการสร้างธุรกิจแบบครบวงจร	4.120	0.781	มาก	1
4. ขาดผู้ประสานงานในการรวมกลุ่มเพื่อดำเนินธุรกิจแบบครบวงจรในอุตสาหกรรมยาง	3.880	0.881	มาก	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

องค์ประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม	N = 48		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
5. เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา อุตสาหกรรมยางแท่ง และ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ขาดความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ ของการดำเนินธุรกิจแบบครบวงจร	3.760	0.926	มาก	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.768	0.938	มาก	

จากตารางที่ 4.18 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์ประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.768 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.938 เมื่อพิจารณาปัญหาสังคมและวัฒนธรรมในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดความร่วมมือกันระหว่าง เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา โรงงานอุตสาหกรรมยางแท่ง และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ในการสร้างธุรกิจแบบครบวงจร โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.120 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.781

ลำดับที่ 2 ขาดผู้ประสานงานในการรวมกลุ่มเพื่อดำเนินธุรกิจแบบครบวงจรในอุตสาหกรรมยาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.880 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.881

ลำดับที่ 3 เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา อุตสาหกรรมยางแท่ง และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ขาดความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของการดำเนินธุรกิจแบบครบวงจร โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.760 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.926

ลำดับที่ 4 ขาดการดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมยางแท่งที่ครบวงจรทำให้ต้นทุนการผลิตสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.680 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.945

ลำดับที่ 5 วิธีการปลูกยางพาราเกษตรกรเป็นแบบดั้งเดิม ขาดความรู้ทางวิชาการที่ดี ทำให้วัตถุดิบที่ได้ไม่ได้มาตรฐาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.400 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.155

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในส่วนขององค์กรประกอบปัญหาเทคโนโลยี

องค์กรประกอบปัญหาเทคโนโลยี	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. เทคโนโลยีการผลิตยางแท่งยังไม่ได้มาตรฐานพอเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน	3.000	0.817	ปานกลาง	5
2. การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตทำได้ยากเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง	3.920	0.997	มาก	2
3. ขาดการสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีจากรัฐบาล	3.960	0.735	มาก	1
4. ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากการจัดตั้งบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ (IRC)	3.400	1.041	ปานกลาง	4
5. ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากมาตรการเขตการค้าเสรี (FTA)	3.440	1.003	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.544	0.919	มาก	

จากตารางที่ 4.18 พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงาน องค์กรประกอบปัญหาเทคโนโลยี ในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหามาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมของทุกข้อมีค่าเท่ากับ 3.544 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.919 เมื่อพิจารณาปัญหาเทคโนโลยีในแต่ละข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดการสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีจากรัฐบาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.960 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.735

ลำดับที่ 2 การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตทำได้ยากเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.920 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.997

ข้อที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากมาตรการเขตการค้าเสรี (FTA) โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.440 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.003

ลำดับที่ 2 ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากการจัดตั้งบริษัทร่วมทุนทางพาราระหว่างประเทศ (IRC) โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.400 และการกระจายข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.041

ลำดับที่ 3 เทคโนโลยีการผลิตบางแห่งยังไม่ได้มาตรฐานพอเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.000 และการกระจายข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817

ตารางที่ 4.20 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอก	N = 48		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ปัญหาการเมืองและกฎหมาย	3.897	0.849	มาก	1
2. ปัญหาเศรษฐกิจและคู่แข่ง	3.280	0.862	ปานกลาง	4
3. ปัญหาสังคมและวัฒนธรรม	3.768	0.938	มาก	2
4. ปัญหาเทคโนโลยี	3.544	0.919	มาก	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.622	0.892	มาก	

จากตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 3.622 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.892 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาดในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาการเมืองและกฎหมาย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.897

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.768

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาเทคโนโลยี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.544

ลำดับที่ 4 องค์ประกอบของปัญหาเศรษฐกิจและคู่แข่ง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.280

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.5 สรุปปัญหาการดำเนินงานในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง จากผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และ ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งแต่ด้านทั้ง 4 ด้านในภาพรวม

ตารางที่ 4.21 สรุปผลค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการ จัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแท่งในแต่ละด้านทั้ง 4 ด้านในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาการดำเนินงาน	N = 48		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ปัญหาด้านการผลิต	3.156	0.971	ปานกลาง	2
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.726	1.097	ปานกลาง	4
3. ปัญหาด้านการตลาด	2.859	0.909	ปานกลาง	3
4. ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	3.622	0.892	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.091	0.967	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีปัญหาในการดำเนินงานอยู่ในระดับปัญหาปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุก ด้านทั้ง 4 ด้านเท่ากับ 3.091 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบน มาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.967

และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในแต่ละ ด้าน เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.622

ลำดับที่ 2 ปัญหาด้านการผลิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.156

ลำดับที่ 3 ปัญหาด้านการตลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.859

ลำดับที่ 4 ปัญหาด้านการเงิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.726

4.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีลักษณะของการประกอบการแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ตอบ แบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มี ลักษณะของการประกอบการที่แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วยขนาดของกิจการ 3 กลุ่ม ได้แก่ กิจการ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดเล็ก กิจการขนาดกลาง และกิจการขนาดใหญ่ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 4 กลุ่ม ได้แก่ เจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน บริษัทจำกัด และสหกรณ์นิคม และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการ 4 กลุ่ม ได้แก่ ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ดังตารางที่ 4.22 ถึงตารางที่ 4.26

4.3.1 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามขนาดของกิจการ

โดยมีสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.2 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.3 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.4 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามขนาดของกิจการ

ปัญหาการดำเนินงาน	ขนาดของกิจการ				
	ขนาดเล็ก N = 6 \bar{X}	ขนาดกลาง N = 36 \bar{X}	ขนาดใหญ่ N = 6 \bar{X}	F	P
1. ปัญหาด้านการผลิต	3.173	3.156	3.000	0.040	0.961
1.1 การวางแผนการผลิต	3.003	3.299	2.710	3.172	0.062
1.2 การปฏิบัติการผลิต	3.410	3.421	3.557	0.068	0.935
1.3 การควบคุมการผลิต	2.750	2.724	2.833	0.024	0.977
1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง	3.417	2.711	3.000	1.619	0.221

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ปัญหาการดำเนินงาน	ขนาดของกิจการ				
	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่	F	P
	N = 6 \bar{X}	N = 36 \bar{X}	N = 6 \bar{X}		
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.690	2.811	2.213	0.653	0.530
2.1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	2.750	2.763	2.500	0.111	0.896
2.2 การจัดหาเงินทุน	2.600	2.926	2.067	1.017	0.378
2.3 การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	2.733	2.737	2.133	0.689	0.513
3. ปัญหาด้านการตลาด	3.167	2.913	2.617	0.501	0.613
3.1 ผลิตภัณฑ์อย่างแท้่ง	2.777	2.474	2.890	0.797	0.463
3.2 ราคา	3.200	3.242	2.800	0.855	0.439
3.3 การจัดจำหน่าย	3.083	2.790	2.000	3.013	0.070
3.4 การส่งเสริมการตลาด	3.067	3.211	2.600	0.414	0.666
4. ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	3.583	3.782	3.167	1.465	0.253
4.1 การเมืองและกฎหมาย	3.667	4.075	3.003	4.473	0.023*
4.2 สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง	3.337	3.262	3.333	0.026	0.974
4.3 สังคมและวัฒนธรรม	3.733	3.853	3.267	0.833	0.448
4.4 เทคโนโลยี	3.467	3.611	3.200	0.386	0.684
ค่าเฉลี่ยรวม	3.150	3.192	2.830	0.858	0.438

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.22 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย จำแนกตามขนาดของกิจการ ได้แก่ อุตสาหกรรมยางแท่งขนาดเล็ก อุตสาหกรรมยางแท่งขนาดกลาง และอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่ โดยพิจารณาในภาพรวมทั้งหมด 4 ด้าน พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดเล็ก ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดกลาง และเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 4 ด้าน คือ ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาดและด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

พิจารณาในภาพรวมด้านการผลิต พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านการเงิน พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านการตลาด พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในแต่ละกลุ่มขนาดของกิจการ โดยทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ผลการทดสอบเฉพาะที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงไว้ในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่ง	ขนาด ของ กิจการ	\bar{X}	กลุ่ม ที่	P		
				กลุ่มที่		
				1	2	3
1. ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก						
1.1 องค์กรประกอบการเมืองและกฎหมาย	เล็ก	3.667	1	-	0.280	0.185
	กลาง	4.075	2	-	-	0.008**
	ใหญ่	3.003	3	-	-	-

** หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.23 ในภาพรวมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการขนาดกลางมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการขนาดใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิจารณาปัญหาด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก ในส่วนขององค์ประกอบการเมืองและกฎหมาย พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดกิจการขนาดกลางมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดกิจการขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 4.075 สูงกว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.003 ส่วนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดเล็กมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่

4.3.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยมีสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้อันเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างคือ รูปแบบความเป็นเจ้าของคนเดียว สหกรณ์นิคมสามารถเก็บข้อมูลได้อย่างละ 1 ตัวอย่าง และห้วงหุ้นส่วนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ ซึ่งทำให้ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีการ One-Way ANOVA ได้

4.3.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยมีสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานข้อที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน
ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน

ปัญหาการดำเนินงาน	ระยะเวลาในการดำเนินงาน				F	P
	ต่ำกว่า 10 ปี N = 28 \bar{X}	10-15 ปี N = 12 \bar{X}	มากกว่า 15-20 ปี N = 6 \bar{X}	มากกว่า 20 ปี N = 2 \bar{X}		
	1. ปัญหาด้านการผลิต	3.023	3.460	3.060		
1.1 การวางแผนการผลิต	3.101	3.273	3.408	3.130	1.251	0.302
1.2 การปฏิบัติการผลิต	3.224	3.888	3.360	4.000	5.647	0.002**
1.3 การควบคุมการผลิต	2.625	3.083	2.375	3.750	3.064	0.037*
1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง	2.821	3.250	2.375	2.250	3.958	0.014*
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.754	2.833	2.265	3.500	1.556	0.213
2.1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	2.821	2.750	2.312	3.000	0.792	0.505
2.2 การจัดหาเงินทุน	2.771	2.967	2.300	3.800	1.526	0.220
2.3 การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	2.686	2.767	2.200	3.600	1.912	0.141
3. ปัญหาด้านการตลาด	2.804	3.075	2.825	3.250	1.160	0.335
3.1 ผลิตภัณฑ์ข้างแท่ง	2.537	2.665	2.293	3.330	1.818	0.157
3.2 ราคา	3.071	3.433	3.250	3.000	1.434	0.245
3.3 การจัดจำหน่าย	2.607	3.000	2.563	3.500	2.551	0.067
3.4 การส่งเสริมการตลาด	3.014	3.267	3.200	3.120	0.208	0.890

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

ปัญหาการดำเนินงาน	ระยะเวลาในการดำเนินงาน					
	ต่ำกว่า 10 ปี N = 28 \bar{X}	10-15 ปี N = 11 \bar{X}	มากกว่า 15-20 ปี N = 7 \bar{X}	มากกว่า 20 ปี N = 2 \bar{X}	F	P
	4. ด้านผลกระทบจากสภาวะ แวดล้อมภายนอก	3.432	3.917	4.088	4.200	5.027
4.1 การเมืองและกฎหมาย	3.643	4.050	4.535	4.000	4.991	0.004**
4.2 สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง ชั้น	3.142	3.667	3.085	3.670	2.588	0.064
4.3 สังคมและวัฒนธรรม	3.371	4.167	4.300	4.800	11.179	0.000**
4.4 เทคโนโลยี	3.371	3.633	3.850	4.200	1.594	0.204
ค่าเฉลี่ยรวม	3.024	3.367	3.118	3.580	2.663	0.059

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.24 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยพิจารณาในภาพรวมทั้งหมด 4 ด้าน พบว่าภาพรวมของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบในภาพรวมแต่ละด้านทั้ง 4 ด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ ด้านการผลิต และพบว่าค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ส่วนด้านการเงินและการตลาด ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในแต่ละกลุ่มระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยทดสอบความ

แตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD. ผลการทดสอบเฉพาะที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงไว้ในตารางที่ 4.25 ดังนี้

ตารางที่ 4.25 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ปัญหาการดำเนินงานของ ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่ง	ระยะเวลาใน การ ดำเนินงาน	\bar{X}	กลุ่ม ที่	P			
				กลุ่มที่			
				1	2	3	4
1. ปัญหาด้านการผลิต	ต่ำกว่า 10 ปี	3.023	1	-	0.003**	0.820	0.209
	10-15 ปี	3.460	2	-	-	0.035*	0.847
	มากกว่า 15-20 ปี	3.060	3	-	-	-	0.293
	มากกว่า 20 ปี	3.400	4	-	-	-	-
1.1 องค์ประกอบการ ปฏิบัติการผลิต	ต่ำกว่า 10 ปี	3.224	1	-	0.000**	0.508	0.043*
	10-15 ปี	3.888	2	-	-	0.028*	0.776
	มากกว่า 15-20 ปี	3.360	3	-	-	-	0.119
	มากกว่า 20 ปี	4.000	4	-	-	-	-
1.2 องค์ประกอบการควบคุม การผลิต	ต่ำกว่า 10 ปี	2.625	1	-	0.075	0.397	0.041*
	10-15 ปี	3.083	2	-	-	0.039*	0.238
	มากกว่า 15-20 ปี	2.375	3	-	-	-	0.021*
	มากกว่า 20 ปี	3.750	4	-	-	-	-
1.3 องค์ประกอบการควบคุม สินค้าคงคลัง	ต่ำกว่า 10 ปี	2.821	1	-	0.048*	0.075	0.209
	10-15 ปี	3.250	2	-	-	0.003**	0.038*
	มากกว่า 15-20 ปี	2.375	3	-	-	-	0.797
	มากกว่า 20 ปี	2.250	4	-	-	-	-
2. ปัญหาด้านผลกระทบจาก ภาวะแวดล้อมภายนอก	ต่ำกว่า 10 ปี	3.432	1	-	0.011*	0.004**	0.054
	10-15 ปี	3.917	2	-	-	0.485	0.489
	มากกว่า 15-20 ปี	4.088	3	-	-	-	0.790
	มากกว่า 20 ปี	4.200	4	-	-	-	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ปัญหาการดำเนินงานของ ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่ง	ระยะเวลาใน การดำเนินงาน	\bar{X}	กลุ่ม ที่	P			
				กลุ่มที่			
				1	2	3	4
2.1 การเมืองและกฎหมาย	ต่ำกว่า 10 ปี	3.643	1	-	0.055	0.001**	0.419
	10-15 ปี	4.050	2	-	-	0.083	0.913
	มากกว่า 15-20 ปี	4.535	3	-	-	-	0.264
	มากกว่า 20 ปี	4.00	4	-	-	-	-
2.2 สังคมและวัฒนธรรม	ต่ำกว่า 10 ปี	3.371	1	-	0.000**	0.000**	0.001**
	10-15 ปี	4.167	2	-	-	0.608	0.149
	มากกว่า 15-20 ปี	4.300	3	-	-	-	0.269
	มากกว่า 20 ปี	4.800	4	-	-	-	-

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.25 ในภาพรวมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มากกว่า 15-20 ปี และ มากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาปัญหาในแต่ละด้านของการดำเนินงานพบว่า

ด้านการผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่าง กับ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่าง กับ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.023 ต่ำกว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.460 และค่าเฉลี่ยของปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีค่าสูงกว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี ซึ่งค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.60 และพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีมีปัญหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการดำเนินงานไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และ มากกว่า 20 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปีมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานอื่น โดยมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.400

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่าง กับ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ มากกว่า 15-20 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่ามีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.432 ต่ำกว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปีและมากกว่า 15-20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.917 และ 4.018 และพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปีมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และ มากกว่า 20 ปี ส่วนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานอื่น โดยมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 4.200

พิจารณาองค์ประกอบของปัญหาในแต่ละด้าน โดยแยกตามระยะเวลาในการดำเนินงานได้ ดังนี้

ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับ 10-15 ปี พบว่าองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ องค์ประกอบการผลิต และสังคมและวัฒนธรรม และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ การควบคุมสินค้าคงคลัง ส่วนองค์ประกอบของปัญหาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ได้แก่ การควบคุมการผลิต และการเมืองและกฎหมาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน 10-15 ปีทุกปัญหา

ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับ มากกว่า 15-20 ปี พบว่าองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ องค์ประกอบการเมืองและกฎหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และสังคมและวัฒนธรรม ส่วนองค์ประกอบของปัญหาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี ได้แก่ การปฏิบัติการผลิต การควบคุมการผลิตและการควบคุมสินค้าคงคลัง เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน มากกว่า 15-20 ปีทุกปัญหา

ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับ มากกว่า 20 ปี พบว่าองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือสังคมและวัฒนธรรม และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ องค์ประกอบปฏิบัติการผลิต และการควบคุมการผลิต ส่วนองค์ประกอบของปัญหาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ได้แก่ การควบคุมสินค้าคงคลัง และการเมืองและกฎหมาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปีทุกปัญหา

ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี กับ มากกว่า 15-20 ปี พบว่าองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือการควบคุมสินค้าคงคลัง และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ องค์ประกอบปฏิบัติการผลิต และการควบคุมการผลิต ส่วนองค์ประกอบของปัญหาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี ได้แก่ การเมืองและกฎหมาย และสังคมและวัฒนธรรม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปีมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน มากกว่า 15-20 ปีทุกปัญหา

ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี กับ มากกว่า 20 ปี พบว่าองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี ได้แก่ องค์ประกอบควบคุมสินค้าคงคลัง ส่วนองค์ประกอบของปัญหาที่ผู้ประกอบการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ได้แก่ การปฏิบัติการผลิต การควบคุมการผลิต การเมืองและกฎหมาย และสังคมและวัฒนธรรม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปีมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปีทุกปัญหา

ระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี กับ มากกว่า 20 ปี พบว่าองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี ได้แก่ องค์ประกอบควบคุมการผลิต ส่วนองค์ประกอบของปัญหาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ได้แก่ การปฏิบัติการผลิต การควบคุมสินค้าคงคลัง การเมืองและกฎหมาย และสังคมและวัฒนธรรม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปีมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปีทุกปัญหา

4.4 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ จากการดำเนินงานในแต่ละด้าน ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งประสบอยู่และต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข

จากแบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นการสอบถามเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ จากการดำเนินงานในแต่ละด้านที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งประสบอยู่และต้องการความช่วยเหลือแก้ไข ซึ่งได้รวบรวมความคิดเห็นที่ใกล้เคียงกัน ไว้ในกลุ่มเดียวกันดังนี้

4.4.1 ปัญหาด้านการผลิต

1. การจัดหาวัตถุดิบให้เพียงพอและเหมาะสมกับกำลังการผลิตตลอดปี
2. การใช้น้ำและไฟฟ้าเป็นอย่างมากในอุตสาหกรรมซึ่งแนวโน้มในอนาคตมีต้นทุนที่สูงขึ้นมาก
3. การแข่งขันทางการจัดซื้อวัตถุดิบอย่างรุนแรงมีการแข่งขันด้านราคา
4. มีกลิ่นรุนแรงรบกวนในกระบวนการผลิต
5. เครื่องจักรไม่ทันสมัย ใช้งานยาวรวมถึงการซ่อมบำรุง
6. การขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน
7. ขาดเทคโนโลยีที่เหมาะสมและทันสมัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4.2 ปัญหาด้านการเงิน

1. ขาดเงินทุนหมุนเวียน
2. สถาบันการเงินให้การสนับสนุนน้อยเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ
3. ขาดสภาพคล่องเนื่องจากการคงคลังสินค้าและวัตถุดิบ
4. อัตราดอกเบี้ยสูง
5. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ
6. อุตสาหกรรมเป็นฤดูกาลทำให้ขาดความเชื่อมั่นจากแหล่งเงินทุน

4.4.3 ปัญหาด้านการตลาด

1. ข้างแห่งสามารถใช้ยางแผ่นรมควันทดแทนได้ทำให้การตลาดทำได้ยาก
2. การแข่งขันกับข้างแห่งของประเทศคู่แข่งซึ่งราคาต่ำกว่า
3. ข้อกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่าง ๆ
4. ไม่สามารถกำหนดราคาขายได้
5. ขาดบุคลากรด้านเทคนิคเพื่อทำการตลาด
6. ราคาข้างแห่งไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับฤดูกาล
7. ไม่มีอำนาจต่อรองกับผู้ซื้อ
8. ตลาดของข้างแห่งยังมีน้อย

4.4.4 ปัญหาด้านสภาวะแวดล้อม

1. มีปริมาณน้ำเสียและกลิ่นจากกระบวนการผลิตมากทำให้เกิดปัญหากับชุมชน แหล่งธรรมชาติ
2. การแทรกแซงราคาของรัฐทำให้ต้นทุนวัตถุดิบสูงขึ้น แต่ราคาขายเท่าเดิม
3. การร่วมมือของเกษตรกรและภาคเอกชนเกี่ยวกับคุณภาพของวัตถุดิบ
4. ปัญหา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทำให้ประชาชนไม่กล้าออกมาทำมาหากิน

4.4.5 สิ่งที่อยู่ประกอบการอุตสาหกรรมยางแห่งอยากให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการแก้ไข

1. การควบคุมราคาข้างแห่งให้มีเสถียรภาพไม่ผันผวนมาก
2. การให้ความรู้แก่เกษตรกรในการควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ
3. บทลงโทษแก่พ่อค้าคนกลางที่ปลอมปนวัตถุดิบด้วยวัตถุดิบอื่น ๆ ส่งผลต่อคุณภาพของข้างแห่ง
4. การสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุน สำหรับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะ
5. การควบคุมราคาของวัตถุดิบให้เป็นไปตามกลไกตลาด
6. ทำเรื่องที่เหมาะสมและค่าใช้จ่ายไม่สูงเกินไป
7. การสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย
8. มีองค์กรที่สนับสนุนทางด้านข้างแห่งอย่างชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป และข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยางแท่ง

จากการศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ 2 ประการคือ

1. เพื่อศึกษาระดับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก

เครื่องมือที่ใช้วิจัยในครั้งนี้คือแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่มุ่งสำรวจข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และเครื่องหมายคุณภาพที่โรงงาน ได้รับ และมีตัวแปรอิสระของลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ได้แก่ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน จำนวนทั้งสิ้น 7 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่มุ่งสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยใน 4 ด้าน รวมทั้งสิ้น 79 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานในแต่ละด้านทั้ง 4 ด้าน ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งประสบอยู่และต้องการให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไข เพื่อให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ โดยลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-End Question)

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยจำนวน 54 รายทั่วประเทศ สามารถเก็บข้อมูลและนำมาใช้ในการวิจัยได้ 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 88.89

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยได้แยกออกเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงาน ส่วนใหญ่มีเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยมีร้อยละ 85.42 และร้อยละ 14.58 ตามลำดับ
2. ผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงาน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 30-40 ปี โดยมีร้อยละ 50 รองลงมาคืออายุอยู่ในช่วง 40-50 ปีมีร้อยละ 31.25 กลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปีร้อยละ 10.42 และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไปร้อยละ 8.33
3. ผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงาน ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 64.58 รองลงมามีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 25.00 และมีการศึกษาดำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 10.42
4. สถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ส่วนใหญ่ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ ISO กลุ่ม 9000 โดยมีร้อยละ 62.96 รองลงมา ยังไม่ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพใด ๆ เลยหรือกำลังจัดทำร้อยละ 25.93 ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ ISO กลุ่ม 14000 ร้อยละ 3.70 และยังไม่มีการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ นอก.กลุ่ม 18000
5. ขนาดของกิจการ(สินทรัพย์การลงทุน) ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลาง(มีทรัพย์สินการลงทุน 51 ล้านบาท ถึง 200 ล้านบาท) โดยมีร้อยละ 75.00 รองลงมาคือรองลงมาเป็นกิจการขนาดเล็ก(มีทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท) และกิจการขนาดใหญ่(มีทรัพย์สินการลงทุนเกิน 200 ล้านบาท) โดยกิจการขนาดเล็กร้อยละ 12.50 และกิจการขนาดใหญ่ร้อยละ 12.50
6. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ส่วนใหญ่เป็นบริษัทจำกัด โดยมีร้อยละ 95.84 รองลงมาคือ เจ้าของคนเดียว มีร้อยละ 2.83 และสหกรณ์นิคม มีร้อยละ 2.83
7. ระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ร้อยละ 58.33 รองลงมา มีระยะเวลาในการดำเนินงานอยู่ระหว่าง 10-15 ปี มีร้อยละ 25.00 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีร้อยละ 12.50 และมีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี มีร้อยละ 4.17 ตามลำดับ

5.1.2 ค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

ในภาพรวมของปัญหาในการดำเนินงานทั้ง 4 ด้าน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปัญหาลดลง โดยที่ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาด้านการผลิต การเงินและการตลาดมีปัญหาลดลงอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกเป็นลำดับที่ 1 ปัญหาด้านการผลิตเป็นลำดับที่ 2 ปัญหาด้านการตลาดเป็นลำดับที่ 3 และปัญหาด้านการเงินเป็นลำดับที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของปัญหาทั้ง 4 ด้าน

ด้านการผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีระดับปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ องค์ประกอบการปฏิบัติการผลิต ส่วนระดับปัญหาปานกลางมี 3 องค์ประกอบ คือ ปัญหาการผลิตเป็นลำดับที่ 1 การควบคุมสินค้าคงคลังเป็นลำดับที่ 2 และการควบคุมการผลิตเป็นลำดับสุดท้าย

ด้านการเงิน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางในทุกองค์ประกอบของปัญหา โดยมีองค์ประกอบการจัดหาเงินทุนเป็นลำดับที่ 1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน เป็นลำดับที่ 2 และการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจเป็นลำดับสุดท้าย

ด้านการตลาด ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางในทุกองค์ประกอบของปัญหา โดยมีองค์ประกอบของราคา เป็นลำดับที่ 1 การส่งเสริมการตลาดเป็นลำดับที่ 2 การจัดจำหน่าย เป็นลำดับที่ 3 และผลิตภัณฑ์เป็นลำดับสุดท้าย

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากในทุกองค์ประกอบของปัญหา โดยมีองค์ประกอบการเมืองและกฎหมายเป็นลำดับที่ 1 สังคมและวัฒนธรรม เป็นลำดับที่ 2 เทคโนโลยีและกฎหมายเป็นลำดับที่ 3 และเศรษฐกิจและคู่แข่งเป็นลำดับสุดท้าย

5.1.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะของการประกอบการกับระดับปัญหา

การดำเนินงานของผู้ประกอบการยางแท่ง

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ที่มีขนาดกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษานี้ทำให้สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.2 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.3 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.4 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 และสมมติฐานข้อที่ 2.1 ถึงข้อที่ 2.4 ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้ เนื่องจากจากกลุ่มตัวอย่างคือ รูปแบบความเป็นเจ้าของคนเดียว สหกรณ์นิคมสามารถเก็บข้อมูลได้อย่างละ 1 ตัวอย่าง และห้างหุ้นส่วนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ ซึ่งทำให้ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้

สมมติฐานข้อที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ในประเทศไทยสามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังนี้

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

5.2.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล

สถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยมีผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานถึงร้อยละ 83.33 เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 30-40 ปี ร้อยละ 50 และมีอายุมากกว่า 40-50 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้อยละ 29.17 ส่วนระดับการศึกษาร้อยละ 62.50 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมามีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 25.00 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มของผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และความรู้ความสามารถในการทำงานอยู่ในระดับสูงทำให้สามารถบริหารจัดการการทำงานได้เป็นอย่างดี

การรับรองเครื่องหมายคุณภาพของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง พบว่า มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งถึงร้อยละ 66.67 ที่ผ่านการรับรองคุณภาพ ISO กลุ่ม 9000 และร้อยละ 4.17 ที่ผ่านการรับรองคุณภาพ ISO กลุ่ม 14000 มีเพียงร้อยละ 29.16 ที่ไม่ผ่านการรับรองคุณภาพใดเลย จากข้อมูลวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยส่วนใหญ่คำนึงถึงความสำคัญของมาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือมาตรฐานกระบวนการผลิต ทำให้ผลิตภัณฑ์ยางแท่งที่ได้มีมาตรฐาน ทำให้ในด้านการตลาดผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งประสบปัญหาด้านผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้คุณภาพอยู่ในระดับน้อย

5.2.1.2 ลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

ขนาดของกิจการ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางมากกว่าอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดใหญ่ โดยร้อยละ 75.00 เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง ร้อยละ 12.50 เป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็ก และร้อยละ 12.50 เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยส่วนใหญ่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบบริษัทจำกัดมากที่สุดร้อยละ 95.84 รองลงมาเป็นแบบเจ้าของคนเดียวและสหกรณ์นิกมร้อยละ 2.83 ทั้ง 2 รูปแบบ โดยในรูปแบบสหกรณ์นั้นมีเพียง 1 รายเท่านั้น ซึ่งสหกรณ์นั้นเป็นรูปแบบความเป็นเจ้าของที่รัฐกำตังให้การสนับสนุนในการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการดำเนินงานแบบครบวงจร มีเครือข่ายของเกษตรกร โรงงานผลิตยางแท่ง และอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดการดำเนินธุรกิจแบบแนวตั้ง (Vertical Integrated) เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานในอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยในทุกด้าน

ระยะเวลาในการดำเนินงาน สถานประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ร้อยละ 58.33 รองลงมามีระยะเวลาในการดำเนินงานระหว่าง 10-15 ปี ร้อยละ 25.00 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี ร้อยละ 12.50 และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ร้อยละ 4.17 ซึ่งจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยนั้นมีระยะเวลาในการดำเนินงานที่สั้นกว่าประเทศเพื่อนบ้านมาก อย่าง ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ซึ่งเป็นคู่แข่งที่สำคัญของไทย ก็มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 40 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้นการสะสมประสบการณ์ ความชำนาญ เทคโนโลยี ย่อมมีมากกว่าผู้ประกอบการของไทยเป็นอย่างมาก

5.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ทั้ง 4 ด้าน

จากการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย มีระดับปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหาปานกลาง ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.091 เมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในแต่ละด้าน พบว่ามีปัญหาด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกมากที่สุด รองลงมามีปัญหาด้านด้านการผลิต ด้านการตลาด และด้านการเงินเป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งสอดคล้องกันกับหลักการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ที่ได้กล่าวไว้ ปัญหาและอุปสรรคส่งผลให้อุตสาหกรรมยางพาราของไทยขาดความสามารถพื้นฐานที่จะแข่งขันได้ในระดับสากล เช่น ด้านเทคโนโลยีการผลิต การบริหารจัดการ การตลาด บุคลากร และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ดังนั้นรัฐบาลควรมีนโยบายในการกำหนดให้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาให้ประเทศไทยเป็น Rubber Capital City of the World เพื่อศักยภาพทางการแข่งขันในอนาคตในตลาดโลก

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหาพบว่า

ปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งประสบปัญหามากที่สุด และมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมาก เนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ขาดการส่งเสริมและพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี กระบวนการผลิต จากภาครัฐอย่างจริงจัง และไม่มีองค์กรที่ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการระหว่างภาคเกษตรกร ภาคเอกชน และภาครัฐในอุตสาหกรรมยางแท่งอย่างชัดเจน จริงจัง และต่อเนื่องซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สปค. กล่าวไว้ว่าผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมยังขาดความรู้และข่าวสารข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการจัดการ การตลาด มาตรฐานผลิตภัณฑ์และอื่น ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ และการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต

สำหรับปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิต เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาทางด้านการปฏิบัติการผลิตเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีต้นทุนในการผลิตสูง อันมีสาเหตุหลักมาจากวัตถุดิบเป็นสำคัญ นั่นคือ วัตถุดิบมีความผันผวนไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาลทำให้บางช่วงมีผลผลิตมาก บางช่วงมีผลผลิตน้อย หรือไม่มีเลย จึงทำให้การจัดการวัตถุดิบทำได้ยาก ช่วงขาดแคลนจะมีการแย่งซื้อระหว่างโรงงานสูง ส่งผลให้โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในช่วงที่ผลผลิตมีมากเกินไปก็จะมีมาตรการแทรกแซงราคาจากภาครัฐ โรงงานต้องทำการรับซื้อ ยางพาราและน้ำยางสดในราคาสูง ก่อให้เกิดปัญหาเสียดำใช้จ่ายในการซื้อและจัดเก็บรักษาวัตถุดิบ นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังประสบปัญหาในเรื่องคุณภาพของวัตถุดิบที่รับซื้อจากเกษตรกรไม่ได้ มาตรฐาน และควบคุมได้ยากซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฝ่ายวิจัยสินค้าเกษตรกรรม (2521:61) ที่ กล่าวไว้ว่า ปัญหาและอุปสรรคการผลิตและการค้ายางแท่งของไทย ในด้านการผลิตได้แก่ ผู้ผลิต ยางยางแท่งจะต้องแข่งขันซื้อวัตถุดิบกับโรงงานรมควันยางและโรงงานผลิตยางเครพ การขาดแคลนวัตถุดิบซึ่งเป็นไปตามฤดูกาล เช่น ในช่วงที่ยางผลัดใบ (กุมภาพันธ์ – เมษายน) และฤดูฝน

สำหรับปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาด เมื่อพิจารณาจากคำเฉลียพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาราคาเป็นอย่างมาก เนื่องจากการแกว่งตัวของราคา ยางแท่งอันเกิดจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด การกำหนดราคาขายของรัฐบาลเมื่อมีการแทรกแซงราคา และการที่ตลาดของยางแท่งนั้นเป็นตลาดที่ผู้ซื้อน้อยรายทำให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยางแท่งมีอำนาจในการต่อรองน้อยกว่าผู้ซื้อ รวมถึงราคาของยางสังเคราะห์ที่เป็น ปัจจัยที่ถ่วงดุลราคา ประกอบกับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องมีน้อย ความ หลากหลายในการใช้ประโยชน์จึงทำให้มีการแข่งขันอย่างรุนแรงการต่อรองราคาทำได้ยาก จึงมี ผลกระทบต่อราคาของยางแท่งในประเทศไทย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม ที่กล่าวไว้ว่า การส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ยังมีลักษณะไม่ต่อเนื่องโดยยัง เน้นหนักการส่งเสริมการปลูกยางและยางแปรรูปเบื้องต้นอุตสาหกรรมปลายน้ำยังไม่ได้รับความ สนใจเท่าที่ควร

สำหรับปัญหาด้านการเงิน พิจารณาจากคำเฉลียพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยางแท่ง มีปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนมากที่สุด เนื่องมาจากอุตสาหกรรมยางแท่งเป็นอุตสาหกรรม ที่ขึ้นอยู่กับฤดูกาลของวัตถุดิบ เกิดความเสี่ยงเนื่องจากฤดูกาล ธนาคารไม่สามารถให้กู้ได้ในอัตรา ดอกเบี้ยที่ต่ำได้ รวมถึงปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนเนื่องจากขาดผู้ชำนาญการ ในการวางแผนทางการเงิน เพราะส่วนใหญ่ผู้ชำนาญการในการวางแผนการเงินจะอยู่ในองค์กร ขนาดใหญ่หรือสถาบันการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของ คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ (2541:197) ที่กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันเนื่องด้วยการธุรกิจต่าง ๆ ได้ประสบปัญหาด้านการคาดการณ์ถึง ความต้องการเงินทุน การจัดหาเงินทุน และการจัดสรรเงินทุนไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพราะ สภาพการแข่งขันสภาวะการเงินขาดสภาพคล่อง และสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สภาพเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจทั้งสิ้น

การเรียงลำดับองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานในแต่ละด้านสามารถ เรียงลำดับได้ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านการผลิต มีระดับของปัญหา การปฏิบัติการผลิตมากเป็นลำดับที่ 1 การวางแผนการผลิตเป็นลำดับที่ 2 การควบคุมสินค้าคงคลังเป็นลำดับที่ 3 และการควบคุมการผลิตเป็นลำดับที่ 4 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบการปฏิบัติการผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาที่สำคัญคือมีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน อันเนื่องมาจากราคาวัตถุดิบมีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต ทำให้ต้นทุนการผลิตค่อนข้างสูง รวมทั้งขาดเทคโนโลยีการผลิต การวิจัยและพัฒนาที่ทันสมัย

2. การวางแผนการผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาที่สำคัญคือ วัตถุดิบ (ยางแผ่น เศษยาง น้ำยางสด) มีปริมาณไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาล ทำให้เกิดการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบ(ยางแผ่น เศษยาง น้ำยางสด) ระหว่างโรงงานสูง ส่งผลให้บ่อยครั้งมีวัตถุดิบ(ยางแผ่น เศษยาง น้ำยางสด) ป้อนโรงงานไม่เพียงพอ

3. การควบคุมสินค้าคงคลัง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาที่สำคัญคือ การขาดแคลนยางแผ่น เศษยางและน้ำยางสดในบางฤดูกาล เนื่องจากยางแผ่น เศษยางและน้ำยางสดที่เกษตรกรการผลิตได้มีปริมาณไม่คงที่จะเป็นไปตามฤดูกาล และในระหว่างการผลิตหากยางแท่งมีความชื้นสูงก็จะยากในการเก็บรักษาเพราะจะทำให้เกิดเชื้อราทำให้คุณภาพของยางแท่งไม่ได้มาตรฐาน

4. การควบคุมการผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาที่สำคัญคือ ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ(ยางแผ่น เศษยาง น้ำยางสด) ที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้ เช่น ความสกปรก สิ่งเจือปนในวัตถุดิบ ระยะเวลาการเก็บรักษาและขนส่งก่อนถึงบริษัท ซึ่งเกิดจากสาเหตุหลักคือเกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพของวัตถุดิบ จะทำให้ยากต่อการควบคุมคุณภาพของยางแท่งให้มีมาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำกรผลิต

ด้านการเงิน มีระดับของปัญหาการจัดการเงินทุนเป็นลำดับที่ 1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนเป็นลำดับที่ 2 และการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจเป็นลำดับที่ 3 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการจัดการเงินทุน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพคล่องมากที่สุด รองลงมาคือการขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน

2. ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาด้านการวางแผนทางการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า เนื่องจากการขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงินและการที่ไม่ทราบทิศทางกำไรสุทธิของอุตสาหกรรม เพราะไม่มีแหล่งรวบรวมข้อมูลในอุตสาหกรรมยางแท่งอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาในเรื่องความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำเพราะมีปัญหาในเรื่องของรายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ก่อให้เกิดการขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด

ด้านการตลาด มีระดับของปัญหาราคาเป็นลำดับที่ 1 การส่งเสริมการตลาดเป็นลำดับที่ 2 การจัดจำหน่ายเป็นลำดับที่ 3 และผลิตภัณฑ์เป็นลำดับที่ 4 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาราคา ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาเกี่ยวกับการแกว่งตัวของราคายางแท่งอันเนื่องมาจากฤดูกาลของวัตถุดิบที่ออกสู่ตลาดซึ่งในช่วงที่ผลผลิตออกสู่ตลาดเป็นจำนวนมากนั้น รัฐก็จะทำการแทรกแซงราคาทำให้ราคาสูงขึ้นส่งผลต่อราคาขายของยางแท่ง อีกทั้งราคาของยางแท่งก็จะอิงกับราคาน้ำมันดิบ (ยางสังเคราะห์ผลิตได้จากการกลั่นน้ำมันดิบ) ซึ่งถ้าหากราคาน้ำมันแกว่งตัวก็จะส่งผลให้ราคาของยางแท่งก็จะแกว่งตัวตาม

2. ปัญหาการส่งเสริมการตลาด ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีการส่งเสริมการขายกับลูกค้าโดยตรง การขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขาย ทำให้จ่ายการส่งเสริมการขายสูงทำให้ไม่สามารถส่งเสริมการขายได้อย่างเต็มที่ ทำให้การโฆษณาและประชาสัมพันธ์มีน้อย

3. ปัญหาการจัดจำหน่าย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาเกี่ยวกับการกระจายยางแท่งอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับยางประเภทอื่น เช่นยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น มีช่องทางจำหน่ายน้อย คือมีอุตสาหกรรมที่ใช้ยางแท่งเป็นวัตถุดิบน้อย เมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมที่ใช้ยางประเภทอื่นเป็นวัตถุดิบ

4. ปัญหาผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาของยางแท่งของไทยมีการแข่งขันสูงประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นประเทศผู้คิดค้นยางแท่ง รวมถึงมีการพัฒนาไปไกลมากกว่าประเทศไทย ประกอบกับคุณภาพของยางแท่งไม่คงที่ทุกครั้งที่มีการจัดจำหน่าย ดังนั้นผลิตภัณฑ์ยางแท่งของมาเลเซียจึงมีความน่าเชื่อถือมากกว่าประเทศไทย

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก มีระดับปัญหาการเมืองและกฎหมายเป็นลำดับที่ 1 สังคมและวัฒนธรรมเป็นลำดับที่ 2 เทคโนโลยีเป็นลำดับที่ 3 และสถานะเศรษฐกิจและคู่แข่งเป็นลำดับที่ 4 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการเมืองและกฎหมาย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาเกี่ยวกับการแทรกแซงราคาของรัฐบาลทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง ส่งผลต่อกำไรที่ได้รับลดลง รวมถึงปัญหาเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากยางแท่งของรัฐยังไม่ชัดเจน

2. ปัญหาสังคมและวัฒนธรรม ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยขาดความร่วมมือกันระหว่างเกษตรกร โรงงานยางแท่ง และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ในการสร้างธุรกิจแบบต่อเนื่องครบวงจร ขาดผู้ประกอบการภายในกลุ่มอุตสาหกรรม ให้มีการช่วยกันเสริมสร้างความรู้และประโยชน์ที่ได้จากการดำเนินธุรกิจแบบครบวงจร ให้กับเกษตรกร โรงงานยางแท่ง อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อประโยชน์ในการลดต้นทุนในทุกด้าน

3. ปัญหาเทคโนโลยี ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมไม่ได้รับการสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีจากรัฐบาล ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากมาตรการการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) นอกจากนี้แล้วอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมาเป็นเวลานานการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตทำได้ยากเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง ประกอบกับประเทศเพื่อนบ้านมีเทคโนโลยีการผลิตยางแท่งที่ทันสมัยและเป็นผู้นำทางด้านเทคโนโลยีการผลิตยางแท่ง

4. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่งชั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง มีปัญหาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยมีระยะเวลาการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า โดยเฉพาะประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นประเทศผู้ผลิตกันผลิตภัณฑ์ยางแท่ง

5.2.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละด้านโดยจำแนกตาม ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ทั้ง 4 ด้าน

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละด้าน โดยจำแนกตาม ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ทั้ง 4 ด้าน ได้ผลดังนี้

1. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งโดยจำแนกตามขนาดของกิจการ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ผู้ประกอบการขนาดกลาง และผู้ประกอบการขนาดเล็ก พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีขนาดต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับ หลักการของสมยศ นาวิกาน(2544:76) ที่กล่าวไว้ว่า กิจการขนาดเล็กมักจะถูกบริหาร โดยเจ้าของและลูกหลานสืบต่อกัน แต่กิจการขนาดใหญ่การบริหารจะเป็นผู้บริหารมืออาชีพ โดยที่ผู้บริหารระดับสูงเหล่านี้จะถูกว่าจ้างเพื่อการตัดสินใจภายในบริษัท จะต้องรับผิดชอบในการกำหนดภารกิจ การวางกลยุทธ์ การดำเนินกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อรองรับกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นให้มีประสิทธิภาพสูงที่สุด ดังนั้นกิจการขนาดเล็กการบริหารจัดการอาจถูกจำกัดโดยความสามารถของเจ้าของและลูกหลาน ซึ่งอาจทำให้ด้อยประสิทธิภาพกว่ากิจการขนาดใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ที่มีขนาดของกิจการที่ต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิต ด้านการเงิน การตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากในด้านอุตสาหกรรมยางแท่งนั้นเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาของฤดูกาลทำให้ในด้านการผลิต การเงิน การตลาดและผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมจากภายนอก ซึ่งไม่ว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็กก็จะประสบปัญหาเช่นเดียวกัน

ด้านการผลิต ผู้ประกอบการทุกขนาดต่างก็ไม่มีสวนยางพาราเป็นของตนเอง หรือมีก็ไม่เพียงพอต่อการผลิตต้องรับซื้อวัตถุดิบจากเกษตรกรทั้งหมด รวมทั้งฤดูกาลของวัตถุดิบ (น้ำยางสด ยางแผ่น และเศษยาง) ทำให้ปริมาณของวัตถุดิบนั้นมีความไม่แน่นอนในแต่ละช่วงฤดูกาล ส่งผลต่อการวางแผนการผลิต การควบคุมการผลิต เนื่องจากในบางช่วงฤดูกาลปริมาณวัตถุดิบจะมีมากเช่นในช่วงระหว่างเดือน พฤศจิกายน ถึงเดือน กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นช่วงที่ยางพาราจะให้ผลผลิตได้เต็มที่ ปริมาณของวัตถุดิบก็จะมีความทำให้ต้องเร่งทำการผลิตยางแท่งเพื่อเก็บในคลังสินค้า ในขณะที่ช่วงฤดูยางพาราผลัดใบ เกษตรกรก็จะทำการหยุดกรีดยางทำให้ปริมาณของวัตถุดิบในช่วงนี้น้อยมาก

ด้านการเงิน เกิดความเสี่ยงเนื่องจากฤดูกาล ธนาคารไม่สามารถให้กู้ได้ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำได้ รวมถึงฤดูกาลของยางพาราในช่วงที่ปริมาณวัตถุดิบมีมากก็จะมีปริมาณของยางแท่งอยู่ในคลังสินค้าเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดต้นทุนเงินจมในคลังสินค้า รวมถึงเงินสดหมุนเวียนในองค์กรที่จะต้องทำการจัดหาเพื่อทำการจัดซื้อวัตถุดิบในการผลิต ก่อให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็กก็จะประสบปัญหาเช่นเดียวกัน

ด้านการตลาด ประเทศไทยนั้นยังไม่มีหน่วยงานที่ส่งเสริมการตลาด เช่น ประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีสำนักงานยาง (Rubber Bureau) ตั้งอยู่ในประเทศผู้ใช้อย่างที่สำคัญ เพื่อส่งเสริมการตลาดให้กว้างขวางออกไป สำหรับประเทศไทยผู้ผลิตยางแท่งต้องหาตลาดเองซึ่งยังไม่มีประสิทธิภาพพอ

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก จากมาตรการแทรกแซงราคาของรัฐบาล เป็นการบิดเบือนกลไกตลาด ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นและยางแผ่นรมควัน ที่ต้องแข่งขันซื้ออย่างกับภาครัฐเพื่อส่งมอบให้ผู้นำเข้าจากต่างประเทศ ทำให้ประสบกับปัญหาดัชนีต้นทุนวัตถุดิบที่สูงขึ้น เป็นผลให้ความสามารถทางการแข่งขันกับต่างประเทศลดต่ำลง

เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลางจะประสบปัญหาในการดำเนินงานมากกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่ในทุกองค์ประกอบ อาจจะเป็นเพราะผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลางจะใช้หลักการบริหาร โดยเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นหลักทำหน้าที่ในการบริหารจัดการในทุกด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้นความสามารถในการควบคุม การจัดการ และการบริหารให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในทุกด้าน อาจคือยกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ซึ่งมีผู้จัดการมีหน้าที่ความรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน นอกจากนี้การประหยัดอันเนื่องมาจากขนาด (Economies of Scale) ก็เป็นสิ่งที่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่สามารถดำเนินงานได้อย่างสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น จึงสามารถบริหารจัดการปัญหาได้ดีกว่าอุตสาหกรรมขนาดเล็ก

เมื่อพิจารณาในปัญหาด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก องค์ประกอบการเมืองและกฎหมายพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดเล็กและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดกลางมีปัญหาการดำเนินงานที่แตกต่างกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า จากค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาจะเห็นว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดกลางจะมีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอกเท่ากับ 4.075 รองลงมาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดเล็กมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.667 และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.003 เป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดเล็กนั้นเป็นองค์กรที่มีขนาดไม่ใหญ่มากเกินไป ซึ่งมีความคล่องตัวในการตอบรับกับปัญหาด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอกได้เป็นอย่างดี อีกทั้งสามารถปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งในปัจจุบันทุกองค์กรพยายามจะทำตัวให้องค์กรนั้นเล็กลงแต่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นเพื่อความคล่องตัว ในขณะที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่นั้นองค์ประกอบของปัญหาการเมืองและกฎหมายมีระดับคะแนนค่าเฉลี่ยของปัญหาน้อยที่สุดนั้น เป็นเพราะว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งขนาดใหญ่นั้นมีกำลังเงินที่สูง เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นสามารถนำเงินเข้ามาสนับสนุนการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

2. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ เจ้าของคนเดียว บริษัทจำกัด และสหกรณ์นิคม พบว่า ไม่สามารถทำการวิเคราะห์ได้ ผลการทดสอบไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้ อันเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างคือ รูปแบบความเป็นเจ้าของคนเดียว สหกรณ์นิคมสามารถเก็บข้อมูลได้อย่างละ 1 ตัวอย่าง และห้างหุ้นส่วนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ ซึ่งทำให้ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้

3. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับหลักการของ ฮิเคอิจิโร นากามูระ (2543:28) ที่กล่าวไว้ว่า ธุรกิจปัจจุบันมีอัตราเปลี่ยนแปลงในสังคมค่อนข้างสูง โดยทั่วไปธุรกิจใหม่มักจะไม่ค่อยมีเสถียรภาพ และธุรกิจเก่าถูกมองว่ามีเสถียรภาพแต่ในช่วงการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมอย่างเช่นในปัจจุบันเราไม่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้ แต่ขัดแย้งกับหลักการในเรื่องของวงจรชีวิตขององค์กรธุรกิจ ซึ่ง วรรณารถ แสงมณี (2544 :11-12) กล่าวไว้ว่า องค์การส่วนมากจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดอย่างไรมันั้น ตัวกำหนดที่สำคัญคือ ประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ลักษณะของการแก้ไขปัญหาที่ฝ่ายบริหารได้กระทำในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤต หรือมีการปฏิวัติรูปแบบการทำงานที่เกิดขึ้นในที่สุด แนวทางการแก้ไขปัญหานั้นก็ยังคงถูกดำรงรักษาไว้ และปรากฏต่อเนื่องไปถึงขั้นตอนของการวิวัฒนาการเพื่อการเติบโต หลังจากการเกิดวิกฤตดังกล่าว เมื่อเป็นเช่นนี้ระยะเวลาในการดำเนินงานที่ย่อมจะส่งผลถึงปัญหาในการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ในระดับที่แตกต่างกันนั่นเอง

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในด้านการเงินและการตลาด ไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านการผลิต และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน เพราะว่าโดยภาพรวมแล้วอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยมีระยะเวลาในการดำเนินงานไม่เกิน 30 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน การได้รับผลกระทบจากปัญหาด้านการผลิต ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ที่มีสาเหตุมาจากวัตถุดิบเป็นหลัก ซึ่งเกี่ยวข้องกับเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่ค่อยประสิทธิภาพในการจัดการสวนที่ดี ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างจริงจัง ดังนั้นถ้าอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยไม่เปลี่ยนแปลงการดำเนินธุรกิจให้เป็นแบบครบวงจรก็จะยังเกิดปัญหานี้อยู่ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้นต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการอยู่พอสมควร

ด้านการผลิตจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนปัญหาของอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี จะมีค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนปัญหา ที่สูงกว่าระยะเวลาดำเนินงานในระยะเวลาอื่น ๆ ซึ่งทำให้มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันกับอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี และ มากกว่า 15-20 ปี ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า อุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี นี้จะเป็นช่วงที่อุตสาหกรรมกำลังอยู่ในช่วงขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุมขั้นตอนนี้ องค์กรสามารถตั้งหลักได้แล้วและกำลังใช้ระบบเพื่อสร้างกฎระเบียบกระบวนการและการควบคุมให้มีขั้นตอนที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาคือการที่องค์กรมีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของการเป็นระบบราชการ (Bureaucratic) มากจนเกินไปจนทำให้เป็นข้อจำกัดในการที่พนักงานขององค์กรจะมีความคิดสร้างสรรค์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงองค์กรเองก็มีโครงสร้างที่แข็งแกร่งนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระด้างขาดความยืดหยุ่นฉับไว องค์การเองก็มีขนาดที่ดูเหมือนว่าจะใหญ่เกินไปและซับซ้อนมาก จนเกินกว่าจะจัดการได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ การติดต่อสื่อสารไม่ค่อยเกิดบ่อยครั้งนัก และมักเป็นไปในลักษณะที่เป็นทางการก่อให้เกิดการขัดขวางการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ทำให้มี ปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกับอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และ มากกว่า 15-20 ปี

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก องค์ประกอบการเมืองและกฎหมาย อุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกับอุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี โดยถ้าดูจากค่าเฉลี่ยของปัญหา อุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.643 และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 4.535 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อุตสาหกรรมยางแท่งที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี นั้นเป็นช่วงของขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการ ซึ่งในช่วงนี้เป็นช่วงที่เปลี่ยนแปลงระบบการบริหารไปเป็นแบบทางการ ซึ่งทำให้เกิดความเชื่องช้าในการทำงานรวมถึงระบบการตัดสินใจ ในขณะที่องค์กรที่มีขนาดเล็กหรือองค์กรที่อยู่ในช่วงเริ่มต้นนั้นจะมีบุคคลหรือผู้บริหารหลัก ๆ เพียงคนเดียวคอยตัดสินใจในด้านต่าง ๆ เมื่อเกิดการแทรกแซงจากรัฐในด้านราคาของยางหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล ก็จะสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วในการปรับเปลี่ยนหรือตอบรับกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงช่วงระยะเวลาการดำเนินงานมากกว่า 20 ปีขึ้นไปด้วยที่มีความสามารถในการตอบสนองกับปัญหาการเมืองและกฎหมายที่เปลี่ยนไปได้อย่างทันท่วงที อันเนื่องความมีประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานมาเป็นระยะเวลานาน

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยครั้งนี้

1. จากการวิจัย พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยนั้นประสบปัญหาความไม่สมดุลของยางแผ่นดิบ เศษยางและน้ำยางสด ซึ่งเป็นวัตถุดิบในการผลิต ทั้งปริมาณคุณภาพ และช่วงเวลา ทำให้โรงงานผู้ผลิตยางแท่งไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต และต้องแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูง ส่งผลให้ไม่สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ ดังนั้นเพื่อที่จะแก้ไขปัญหาระยะยาวเรื่องการผลิตวัตถุดิบ และวัตถุดิบไม่ได้คุณภาพจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องส่งเสริมและให้การสนับสนุนแก่ภาคเกษตรกรในด้านข้อมูลเชิงวิชาการ ข้อมูลด้านการผลิต และการตลาด พันธุ์ยางพาราที่เหมาะสมกับสภาพอากาศในเมืองไทย เทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่ การสนับสนุนเกี่ยวกับปุ๋ย เพื่ออุปทานวัตถุดิบให้เพียงพอกับความ ต้องการของโรงงาน และคุณภาพได้มาตรฐาน ซึ่งส่งผลทำให้ต้นทุนการผลิตของโรงงานผู้ผลิตยางแท่งลดลง ทำให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีปัญหาการดำเนินงานในด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกมากที่สุด ซึ่งองค์ประกอบในด้านนี้ประกอบด้วย การเมืองและกฎหมาย สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่งขั้น สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่สุดของอุตสาหกรรมยางแท่งของไทย คือขาดการร่วมมือกันของบุคลากรหลายฝ่าย ทั้งภาครัฐและผู้ประกอบการฝ่ายต่าง ๆ ทั้งเกษตรกร โรงงานยางแท่ง และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ดังนั้นเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาภาครัฐต้องจัดตั้งองค์กรด้านผลิตภัณฑ์ยางแท่งเพื่อทำหน้าที่พัฒนาสินค้า วิจัยอย่างต่อเนื่อง และครบวงจร ทั้งการผลิต การแปรรูป และการใช้ประโยชน์ โดยให้อยู่ในรูปขององค์กรความร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ เอกชน และเกษตรกร มีกระบวนการในการถ่ายทอดเทคโนโลยี ความรู้ต่าง ๆ ในเรื่องยางพาราไปสู่ภาคเกษตรกรอย่างต่อเนื่องและจริงจัง โดยตั้งเป้าหมายหลักที่จะร่วมกันพัฒนาอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยให้ยั่งยืนและสามารถแข่งขันกับตลาดโลกได้ และที่สำคัญเกษตรกรจำเป็นต้องได้รับการถ่ายทอดความรู้ และเทคโนโลยีการผลิตยางพาราที่ถูกต้อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยางแผ่น เศษยาง และน้ำยางสดซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของการผลิตยางแท่ง

3. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของไทย ส่วนน้อยที่ไม่ผ่านการรับรองคุณภาพ นั่นคือการผลิตสินค้าออกมาขาย โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของผลิตภัณฑ์คุณภาพกระบวนการผลิต แต่อย่างไรก็ตาม ประกอบกับในปัจจุบันนี้การเปิดการค้าเสรีของไทยกับต่างประเทศเป็นจำนวนหลายประเทศ ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งจะต้องประสบปัญหาการกีดกันทางการค้าจากมาตรฐานอุตสาหกรรม(Non Tariff Barrier) ดังนั้นถ้าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยต้องการอยู่รอด และแข่งขันในตลาดโลกได้ต้องรีบดำเนินการในด้านนี้อย่างจริงจังและชัดเจน

4. จากการวิจัย พบว่า อุตสาหกรรมยางแท่งของไทยส่วนใหญ่จะผลิตจากยางแท่งจากเศษยาง ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ได้จะเป็นยางแท่งที่ชั้นคุณภาพต่ำ ส่งผลถึงผลกำไรที่ได้ต่อหน่วยซึ่งจะต่ำกว่าการใช้น้ำยางสดและยางแผ่นดิบในการผลิตยางแท่งที่จะได้ยางแท่งชั้นดี ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง ภาครัฐ และนักวิชาการ ควรตระหนักถึงความสำคัญนี้ เพราะถ้าสามารถเปลี่ยนแปลงการผลิตมาใช้วัตถุดิบเป็นน้ำยางสดและยางแผ่นดิบได้ ก็จะส่งผลถึงคุณภาพของยางแท่งที่ผลิตได้รวมถึงความเชื่อมั่นของลูกค้าที่จะได้ผลิตภัณฑ์ยางแท่งที่มีระดับคุณภาพคงที่ทุกครั้งที่มีการจัดส่ง

5. จากผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันระหว่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพารากับโรงงานผลิตยางแท่ง ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาออกมา ดังต่อไปนี้

ระหว่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพารากับ โรงงานผลิตยางแท่ง ปัญหาที่เกิดขึ้นคือยางแผ่นดิบ เศษยางและน้ำยางสด ที่เข้าสู่โรงงานไม่มีความสมดุล นั่นคือเมื่อปริมาณของยางเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสด เพิ่มขึ้น ราคาของยางแผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสดก็จะต่ำ ส่งผลกระทบต่อเกษตรกร แต่ถ้าปริมาณยางแผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสดมีปริมาณน้อยราคาก็จะสูง ส่งผลกระทบต่อโรงงานผลิตยางแท่ง ดังนั้นในการแก้ไขปัญหาในส่วนนี้สามารถทำได้ คือ

กรณีที่ 1 การควบคุมการผลิตยางแผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสดของเกษตรกรให้มีความเหมาะสม โดยการกำหนดพื้นที่ปลูกที่เหมาะสม และการจัดการสวนที่ดีเพื่อเน้นคุณภาพของยางแผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสด

กรณีที่ 2 โดยการเพิ่มกำลังการผลิตของโรงงานยางแท่งให้มีความเหมาะสมซึ่งสามารถทำได้ 2 วิธีคือ

1. การเพิ่มโรงงานยางแท่งให้มากขึ้น เพื่อรองรับกับยางแผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสดที่มีมากในแต่ละฤดูกาล ซึ่งปัจจุบันภาครัฐได้เริ่มมีการสนับสนุนให้เกษตรกรจัดตั้งชุมชนสหกรณ์ยางแท่ง เพื่อดำเนินธุรกิจโรงงานผลิตยางแท่งของสหกรณ์ โดยรัฐสนับสนุนเงินลงทุนดอกเบี้ยต่ำ ภายใต้เงื่อนไขต้องมีการบริงงานโดยผู้มีความรู้ความสามารถ ซึ่งกรณีนี้ต้องระวัง เพราะในปัจจุบันยางแผ่นคิบ เศษยางและน้ำยางสดเฉลี่ยที่ป้อนเข้าโรงงานยังไม่เพียงพอต่อกำลังการผลิตที่แท้จริงของโรงงานผลิตยางแท่งที่มีอยู่

2. การเพิ่มประสิทธิภาพของโรงงานยางแท่งเดิมที่มีอยู่ให้สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิตมากยิ่งขึ้น สามารถใช้ประโยชน์จากการดำเนินงานการประหยัดอันเนื่องมาจากขนาด (Economies of Scale) ซึ่งวิธีการนี้น่าจะเหมาะสมมากกว่าวิธีแรก

6. สำหรับผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภาครัฐ และภาคเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังในการพัฒนาพันธัชยางให้ได้มาตรฐาน การจัดการสวนอย่างเป็นระบบ การคำนึงถึงคุณภาพของวัตถุดิบที่ดี ซึ่งเกษตรกรไทยมีความรู้และการเอาใจใส่ในส่วนนี้้น้อยมาก ซึ่งส่งผลต่อโรงงานผลิตยางแท่งคือทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยสูง และสินค้าไม่ได้คุณภาพเป็นอย่างมาก

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับกรวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ นั่นคือตั้งแต่การผลิตยางพาราจนถึงอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ประโยชน์จากยางแท่งและยางพารา ซึ่งจะช่วยเหลือบรรเทาประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

2. ควรมีการทำวิจัยอุตสาหกรรมยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นสินค้าทดแทนยางธรรมชาติได้ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานของอุตสาหกรรมคู่แข่ง ข้อมูลที่ได้สามารถนำไปวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อใช้วางแผนกลยุทธ์อุตสาหกรรมยางแท่งของไทยได้อย่างครบวงจรมากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการทำวิจัยเชิงเปรียบเทียบการดำเนินงานระหว่างอุตสาหกรรมยางแท่งของไทยกับอุตสาหกรรมยางแท่งของมาเลเซีย อินโดนีเซีย ซึ่งเป็นคู่แข่งที่สำคัญของประเทศไทย ในทุกด้าน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งด้านการผลิต การเงิน การตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก เพื่อวิเคราะห์
ข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบระหว่างอุตสาหกรรมยางแท่งของไทย กับมาเลเซีย และอินโดนีเซีย
แล้วนำมาพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานในอุตสาหกรรมยางแท่งของไทย แต่การทำวิจัยเรื่องนี้
ผู้ที่ทำการวิจัยต้องสามารถหาข้อมูลเชิงลึกในทุกด้านของอุตสาหกรรมยางแท่งของไทย มาเลเซีย
และอินโดนีเซียได้อย่างถูกต้องแท้จริง และต้องมีเงินทุนในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. 2521. รายงานผลการศึกษาวิจัย ยางแท่ง:ฝ่ายวิจัยสินค้าเกษตรกรรม(วส./วก.2) กองวิจัยสินค้าและตลาด กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์.
- คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ. 2541. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ. กรุงเทพฯ :ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- จันทร์ คำดา.2543."ผลกระทบของเขตการค้าเสรีอาเซียน(AFTA)ต่อการผลิต การบริโภคและการค้าน้ำมันปาล์มของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพฯ.เทพนิมิตร์การพิมพ์.
- ทัศนากุศลพันธ์ . 2546 ."การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- บุญชม ศรีสะอาด. 2535.การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปริคาบวิสุทธิ. 2542. เทคนิคการสร้างเครื่องมือนรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เป็รื่อง กิจรัตน์กร. 2543. การจัดการอุตสาหกรรมและการผลิต. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏพระนคร.
- พงศกร ทวีสุข.2544. "การดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งในจังหวัดเชียงใหม่." วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พรรณนุช ชัยปิ่นชนะ. 2541. หลักการจัดการ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยพายัพ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรวดี เกษไชโย.2542."การศึกษาแนวโน้มของอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทย" วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณารด แสงมณี. 2543. การบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ: งานตำราและเอกสารการพิมพ์.
- วรรณารด แสงมณี. 2544. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : ระเบียบทองการพิมพ์.
- วินิจ วีรขางกูร. 2523 . การจัดการผลิต. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ . 2535. หลักการตลาด. กรุงเทพฯ : เอสเอ็ม เซอร์คิงเพรส.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สมชัย ตันติชนวัฒน์. 2542 “พัฒนาการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทย” วารสารส่งเสริมการลงทุน . 10(2) : 25-26
- สมยศ นาวิการ. 2525. การบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุรินทร์ แดงอุทัย และคณะ. 2538. การจัดการตลาดยางพารา.สงขลา: สมาคมยางพาราไทย
- เสาวนีย์ ก่อวุฒิกุลรังษี. 2543. การผลิตยางธรรมชาติ. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- เสาวนีย์ ภัทโรวาสน์. 2543. “การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางที่สำคัญของไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- โสภา เพชรกาพ. 2532. “ความสัมพันธ์ของราคายางพาราในตลาดระดับต่าง ๆ ในประเทศไทย และปัจจัยที่มีผลกระทบ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์เกษตร). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อิเดอจิโร นากามูระ .2543. ธุรกิจขนาดย่อมที่ท้าทายโลกอุตสาหกรรม. แปลโดยไว จามรमान กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- Kotler, P.2003. **Marketing Management**. 11 nd ed. New Jersey : Prentice-Hall,Inc.
- Khamanarong.S. **Proceeding of International Seminar on SMEs in Asia Held at Nagoya University**, 1-3 March 2000,Japan
- Industrial Restructuring Plan. “ปัญหาของอุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง” [Online]. Available: <http://203.151.85.13/newirp/03revise/revise06.html>
- สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. [Online]. Available: <http://www.rubberthai.com>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามประกอบงานวิจัย
เรื่อง
ศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง
ในประเทศไทย

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็น การวิจัยเพื่อประกอบวิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย ในด้านต่าง ๆ

ดังนั้นจึงขอความร่วมมือของท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ตามความจริงทุกประการ ข้อมูลที่ท่านตอบจะเก็บเป็นความลับ และจะไม่ส่งผลกระทบต่อ ท่านและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด เนื่องจากข้อมูลที่น่าเสนอในผลงานวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม มิได้เสนอเป็นรายบุคคลและจะใช้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 : แบบสอบถามทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

ตอนที่ 2 : แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในด้านต่าง ๆ

ตอนที่ 3 : แบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งเกี่ยวกับปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่สมควรได้รับการแก้ไขและขอความช่วยเหลือ

การตอบแบบสอบถามนี้ ขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เนื่องจาก ถ้าตอบไม่ครบเพียงข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้การวิเคราะห์แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ และขอให้ท่านตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ขอขอบพระคุณอย่างสูงในความร่วมมือ
นายศิริรัตน์ แจ็งรักษ์สกุล
ผู้วิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของ
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เหลี่ยมตามสถานะภาพให้ตรงกับสภาพ
ความเป็นจริงมากที่สุด เพียงข้อเดียว (ยกเว้นระบุเป็นอย่างอื่น)

1. เพศของท่าน

 ชาย หญิง

2. อายุของท่าน

 น้อยกว่า 30 ปี 30 - 40 ปี มากกว่า 40 - 50 ปี มากกว่า 50 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาของท่าน

 ต่ำกว่า ปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

4. โรงงานของท่านได้รับเครื่องหมายคุณภาพใดบ้าง (ตอนได้มากกว่า 1 ข้อ)

 ISOกลุ่ม9000 ISOกลุ่ม14000 ISOกลุ่ม18000 อื่น ๆ โปรดระบุ.....

5. ขนาดของกิจการของท่าน

 ขนาดเล็ก มีสินทรัพย์การลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท ขนาดกลาง มีสินทรัพย์การลงทุน 51 ล้านบาท ถึง 200 ล้านบาท ขนาดใหญ่ มีสินทรัพย์การลงทุนเกิน 200 ล้านบาท

6. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจของท่านเป็นแบบใด

 เจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน บริษัทจำกัด สหกรณ์ นิคม อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. โรงงานของท่านเปิดดำเนินการผลิตยางแท่งเป็นระยะเวลานานเท่าใด

 ต่ำกว่า 10 ปี 10 - 15 ปี มากกว่า 15 - 20 ปี มากกว่า 20 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เหลี่ยมให้ตรงกับประเด็นปัญหาด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

2.1 ปัญหาด้านการผลิตยางแท่ง

ปัญหาด้านการผลิต		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การวางแผนการผลิต						
1.	ปริมาณวัตถุดิบมีความไม่แน่นอนแต่ละฤดูกาล					
2.	มีวัตถุดิบป้อนโรงงานไม่เพียงพอ					
3.	มีการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบระหว่างโรงงานสูง					
4.	ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต					
5.	เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนได้					
6.	ขาดการประมาณการณ์ความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม					
7.	ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ในการวางแผนการผลิต					
8.	การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากล					
การปฏิบัติการผลิต						
9.	ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาการผลิตที่ทันสมัย					
10.	การชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต					
11.	ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญ					
12.	โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิตทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง					
13.	มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน					
14.	แหล่งวัตถุดิบอยู่ห่างไกลจากโรงงานผลิต					
15.	ราคาวัตถุดิบมีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล					
16.	ยากที่จะควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำการผลิต					
17.	ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การควบคุมการผลิต		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
18.	มีของเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูป					
19.	ปริมาณและคุณภาพในผลผลิตไม่คงที่สม่ำเสมอเนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ					
20.	ขาดการควบคุมคุณภาพแต่ละขั้นตอนการผลิตหรือยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพอย่างแท้จริงที่แน่ชัด					
21.	เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ					
การควบคุมสินค้าคงคลัง						
22.	มีปัญหาในวิธีการจัดเก็บวัตถุดิบเพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย					
23.	มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง					
24.	พื้นที่ในการจัดเก็บสินค้าสำเร็จรูปและวัตถุดิบไม่เพียงพอ					
25.	สินค้าคงคลังสำเร็จรูป (บางแห่ง) มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมีมากหรือน้อยเกินไปตามช่วงของฤดูกาล					

2.2 ปัญหาทางการเงินเพื่อการผลิตยางแท่ง

ปัญหาด้านการเงิน		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน						
1.	ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม					
2.	ไม่มีการวางแผนเป้าหมายของธุรกิจในแต่ละปีที่ชัดเจน					
3.	ขาดการวางแผนทางการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า					
4.	ขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน					
การจัดหาเงินทุน						
5.	ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน					
6.	ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง					
7.	ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง					
8.	เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพคล่อง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดหาเงินทุน		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9.	มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้เงิน					
การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ						
10.	รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย					
11.	ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ					
12.	มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น					
13.	ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด					
14.	ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน					

2.3 ปัญหาด้านการตลาดอย่างแท้จริง

ปัญหาด้านการตลาด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ผลิตภัณฑ์อย่างแท้จริง						
1.	ยางแท่งสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย					
2.	คุณภาพของยางแท่งไม่คงที่ทุกครั้งที่มีการจัดจำหน่าย เพราะกระบวนการผลิตไม่ได้มาตรฐาน					
3.	ยางแท่งที่ได้เก็บไว้ได้ไม่นาน					
4.	ยางแท่งของไทยมีการแข่งขันกับยางแท่งต่างประเทศสูง					
5.	ผลิตภัณฑ์ไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด					
6.	ยางแท่งของไทยยังขาดการยอมรับจากผู้บริโภค					
ราคายางแท่ง						
7.	การแกว่งตัวทางด้านราคายางแท่ง เนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด					
8.	การกำหนดราคายางขึ้นกับรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต					
9.	ไม่มีอำนาจต่อรอง ในการกำหนดราคายางแท่งอย่างเหมาะสมเพื่อจูงใจผู้ซื้อ					
10.	ขาดข้อมูลความเคลื่อนไหวที่ทันสมัยของราคายางแท่งทั้งในและต่างประเทศ					
11.	การเปลี่ยนแปลงราคายางแท่งจากประเทศมาเลเซียมีผลกระทบต่อราคายางแท่งในประเทศไทย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดจำหน่ายยางแท่ง		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
12.	การจัดส่งไม่ทันเวลาและตรงสถานที่					
13.	มีช่องทางการจัดจำหน่ายยางแท่งน้อยเกินไป					
14.	ผู้กระจายสินค้ายางแท่ง เขากำไรมากเกินไป					
15.	โรงงานอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนการจัดส่งค่อนข้างสูง					
การส่งเสริมการตลาดยางแท่ง						
16.	ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายยางแท่งไว้ล่วงหน้า					
17.	การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ยางแท่งมีน้อย					
18.	ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขายยางแท่ง					
19.	ค่าใช้จ่ายการส่งเสริมการขายสูงทำให้ไม่สามารถส่งเสริมการขายได้อย่างเต็มที่					
20.	ไม่มีการส่งเสริมการขายกับลูกค้าโดยตรง					

2.4 ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
การเมืองและกฎหมาย						
1.	การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางแท่ง					
2.	ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิต					
3.	ขาดบริษัทหรือภาครัฐที่ดูแลเรื่องอุตสาหกรรมยางแท่งอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง					
4.	การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากยางแท่งของรัฐยังไม่ชัดเจน					
5.	นโยบายของรัฐในการพัฒนาไม่ต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอยู่เสมอ					
6.	การแทรกแซงราคาของรัฐบาลทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง					
7.	ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตยางแท่งได้ต้นทุนที่ถูกกว่าทำให้การแข่งขันสูง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถานะเศรษฐกิจและคู่แข่งชั้น		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
8.	อุตสาหกรรมยางแท่งของไทยมีระยะเวลาการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า					
9.	ผลิตภัณฑ์ยางแท่งของประเทศเพื่อนบ้านมีความน่าเชื่อถือมากกว่าของประเทศไทย					
10.	มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางแท่งของไทย					
สังคมและวัฒนธรรม						
11.	วิธีการปลูกยางพาราเกษตรกรเป็นแบบดั้งเดิม ขาดความรู้ทางวิชาการที่ดี ทำให้วัตถุดิบที่ได้ไม่ได้มาตรฐาน					
12.	ขาดการดำเนินงานธุรกิจให้อุตสาหกรรมยางแท่งที่ครบวงจร ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง					
13.	ขาดความร่วมมือกันระหว่าง เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา โรงงานอุตสาหกรรมยางแท่ง และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ในการสร้างธุรกิจแบบครบวงจร					
14.	ขาดผู้ประกอบการในการรวมกลุ่มเพื่อดำเนินธุรกิจแบบครบวงจรในอุตสาหกรรมยาง					
15.	เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา อุตสาหกรรมยางแท่ง และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ขาดความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของการดำเนินธุรกิจแบบครบวงจร					
เทคโนโลยี						
16.	เทคโนโลยีการผลิตยางแท่งยังไม่ได้มาตรฐานพอเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน					
17.	การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตทำได้ยากเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง					
18.	ขาดการสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีจากรัฐบาล					
19.	ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากการจัดตั้งบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ (IRC)					
20.	ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากมาตรการเขตการค้าเสรี (FTA)					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ปัญหาอื่น ๆ จากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่ง

ในความคิดของท่าน การดำเนินงานผลิตยางแท่งของท่าน ยังมีปัญหาใดที่ท่านคิดว่ารุนแรงและสมควรได้รับการแก้ไขเพื่อให้ธุรกิจของท่านประสบผลสำเร็จ

3.1 ปัญหาด้านการผลิต.....

.....

.....

.....

3.2 ปัญหาด้านการเงิน.....

.....

.....

.....

3.3 ปัญหาด้านการตลาด.....

.....

.....

.....

3.4 ปัญหาด้านสภาวะแวดล้อมภายนอก.....

.....

.....

.....

3.5 สิ่งที่ยอยากให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการแก้ไข.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นายศิริรัตน์ แจ่มรักษ์สกุล เกิดเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2521 ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี สำเร็จการศึกษาอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต (เทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม : ผลิต) จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ปีการศึกษา 2544 และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (เทคนิคอุตสาหกรรม:เทคโนโลยียางและพลาสติก) จากวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้